

GLASNIK

PRESVETOGA SRCA ISUSOVA

S dopuštenjem crkvenih i redovničkih starješina

Uređuje

KAMILO ZABEO

Svećenik Braće Isusove u Zagrebu,

ZAGREB
TISAK I NAKLADA ANTUNA SCHOLZA
1907.

Sadržaj XVI. tečaja (1907.).

I. Pjesme.

Ja te molim!	54	Sreć sveto	112
Biserak stoji	238	Vojvoda Kraljeva Hrvata	120

II. Članci, pouke.

Blagosloven budi Bog!	124	Svetost i ljubav Srca Isusova	106
Čiste, zdravi i bolesni	65	Što je »trojnom slikom« Srca Isusova	14
Kako ćemo gradivati blagdan Srca Isusova?	83	Tko će nam to pripovijedati?	42
Mjesec Srca Isusova	101	U žiljenci vjere i pravejete Slavna	127
Naznada, premi sel!	79	Zluti jahač sv. Oca pape Pija X.	181
Pastirska riječ	231		
Pozdravi	187		
Riječ novacima	199		

Mjesečne zadatke:

1. Očitanje Japana	1	7. Duka u stanju smrtinoga	
2. Duhovništvo	21	grieha	121
3. Kršćanski socijalizam	41	8. Milost duže	142
4. Radnici	61	9. Katoličke škole u En-	
5. Pohotnost k pred. Srcu Mari-		gleskoj	161
jinju	81	10. Slovane sv. Angela	184
6. Pohotnost k Pravej oltars-		11. Ispravljenici i duhovne vođe	204
kom sakramentu	102	12. Nade katolika	225

III. Vjesnik.

Hrvatska branitelj Srca Isusova.

Apostoli Srca Isusova: t. Honrik Boninjac 157, t. Stjepan Koe 157	Crkve Srca Isusova: Gjakovni 37, 114, Požina 38, 94, 167, 197, Prozor 94, 130, 197, Vrbno 215, Zagreb 114, 157, 163.
Apostolstvo molitve: Klara 158.	Društvo djevojaka za nakradu sv. pričesti: Brod n. S. 94, Puna 58, 238.
Biskupi: Marković 168, Nakić 221, Stadler 106, Voršak 154.	Euharistički suslikanik 215.
Blagdani Srca Isusova: Božjost 38, Brčko 192, Brod n. S. 170, Grlavice 169, Dalmanija 154, Dobrinj 171, Dolac donji 184, Farkasovac 187, Pazina 187, Gjakovačka biskupija 154.	Glasnik Srca Isusova: Johnston 38, Naš za inat 17, Besplatno 26, Izgubljen 6, Mala vojvoda 18, 80, 240, Osmovite prapliku 224, Plemeniti trgovac 235, „Pokret“ 36, Još 20.
Hum sv. Martin 169, Kalinovac 188, Lica 171, Novi Vrsodol 191, Omiš 154, Požega 199, Prozor 192, Rakovnik 187, Reiković 171, Sarajevu 122, Sibinj 171, Slunj 170, Stenjevec 150, Ston Mali 154, 191, Ston Veliki 154, Sv. Petar Črstoć 153, Topolo 154, Travnik 192, 214, Urijan 191, Zagreb 163, 169.	Ispravljeni listići 78.
Bratovština Srca Isusova: Brod n. S. 94, Ston Veliki 116, Šandrovac 116.	Kalendar Srca Isusova i Marijina 15, 16, 20, 158, 197, 216, 237.
	Kapela Srca Isusova: Brezje 215, Bugojno 157, Katol Gomila 78, Salovac 94, Travnik 38, Kazanica 185, Velike Buge 38, Valun 116.
	Kip Srca Isusova: Grlavice 169, Krka biskupija 130, Lodić

Vall 104. Praznice 197. Sinj 100, Sinj 170, Strugovar 170.
Lipnanska pobožnost: Biskupija benediktinska 108, Sinj 171
Misije pučke: Glas Srca Isusova 157. Mladí skoli 20. Podset kilograma 184 64. Po Seru Isusova mir 57. Slavje u

K. Kameljeva 116. u K. Luk-
aju 116.
Odbor S. L. Podgora 197.
Počasna straža: Kik 56.
Poklade: Mli Ston 116.
Vojška S. L. Vredina 57.
Zastava S. L.: Blok 229.
Zlatna krunica: K. Stafilid
218. Rugjev 236.

Isusove vijesti.

Brčki: Dječim dječaka 37.
Duboj, pod odjelomskim křtom
123.
Kat. gjačisastanak: 140, 179.
Kongregacije Maryjine:
Klana 108, Travnik 89. Zagreb,
Akademijka 198.

Isusove vijesti.

Him. Novi isrovi 97, 98, 94, 215.
Arbanaska. Kralj srdara 228.
Gorica, „Izložba“ 57.
Koručka: Sr. Andrija 16.
Italija: Tijelo Isusovo 227.
Španjolska: Čudo Srca Isusova
51. Kralj Alfons XIII. 38.
Svjetski: Sastanak Srca Isusova 108.

Afrika: Kraljevski dvor 114. Na-
prednik Crkve 175. Pismo ju-
nega misijom 69.
Amerika: Čudo Isusova Majke
Blažje 203. Hrvatski katekizam
16. Najstarija crkva Srca Isusova
227. San Francisco 10.
Azija: Japan 1. Pismo iz Kin
178. iz Koreje 28.

IV. Prípovijesti, zahvalnice, razno.

Prípovijesti o Seru Isusovu:

Bog ne plaća svake subote 39.
Čudo Srca Isusova 51.
Dobri djuro 217.
Gjakova stije Preva. Sme 192.
Hajde samo naprijed 228.
Ispušteni Glasnik 6.
Mjesto u rijeku — k Seru Pro-
peta 7.
Osveta je moja 65.
Plemenit trgovac 235.
Ribara, riba, ribarino 10, 25.
Sjeden na stolu 179.
Četvrtica Srca Isusova 77.
Vještak po Seru Isusovu 44.
Zahvalna obitelj 116.

Prípovijesti o Majci Blažjoj:

Čudo Isusova Majke Blažje 203.
Najbino k Sinjskoj Gospi 143.
Slava Gospi Ludeškoj 232.
Tko je jači? 100.
I. indiji dan vjereja 65.

Prípovijesti o sv. Josipu:

Turska bula kod sv. Josipa 48.

Razne pripovijesti:

Čika Ivan 206.
Dajta vi meni moj posre 112.
Isus Isusovo pomaže 9.
Kako ćeš postati dobar 14.
Kletva ga stija murega 130.
Krono 69 40.
Ljpa došla 57.
Maf na crne mjestu 12.
Petar Bodo, hrvatski uzor-gjak
176.
Pravi Adamov sin 220.
Pusti se dađe oknuti 47.
U crkvi ima 341 rođi 150.

Zahvalnice Seru Isusovu:

Zavjet: Urođ 24. Tumačenje 30.
Zarjstovana djevojaica 31. Za-
rjstovana svagdanja molitva 72.
Zarjstovana sv. mira 94, 154.
Zarjstovano primanje sv. sakra-
menta 172. Zarjstovani post
185. Zarjstovana mislar 211.
Gjače zahvalnice 117, 118.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 1. Siječanj 1907. God. XVI.

Iznos mjesečno: Cijena 48 f. — 8 poštom 1-10 izlaska po 80 f.
10-50 po 70 f., 50 i više po 60 f. Za izdavanje 1 k 20 f.

Namjena molitava i dobrih djela za siječanj.

(Nagovješteno od sv. Oca pape Pija X.)

Obraćanje Japana.

Japan! — Netom čuješ ovo ime, već se sjetiš rusko-japanskoga rata. Čemu se nitko u Evropi nije nadao, to se je dogodilo: Japan ostao pobjednikom na krvavom borilištu. Negda prezereni žuti azijski narod na skrajnjem istoku postao je ugledan i moćan na istoku i na zapadu.

Katoličko srce ne može na to da pomisli, a da ne uzdahne: „Oh da je Japan samo katolička zemlja!“ Obraćanje Japana na katoličku vjeru bila bi najljepša pobjeda Crkve na istoku.

A zar to nije moguće? Zar se Japan ne bi dao obratiti? Svaki katolik vjeruje u pobjedonosnu moć istine Božanske, a Crkva ne prestaje ispunjavati nalog Božanskoga sv. oca utemeljitelja: „Idite i naučajte sve narode . . .“

Baš za Japan katolička se je Crkva neobično trudila, da ga predobije za svetu vjeru Isusovu.

Godine 1542. prvi Evropljani pobediše Japan, a već sedam godina zatim, godine 1549., iskrcu se sveti Franjo Ksaverij na obalama Japana. Dvije je godine tamo propovijedao, rvećo čudesu, obraćao na hiljade pogana. Njegovo djelo s najvećom revnošću i sjajnim uspjehom nastavio braća, članovi Družbe Isu

sove. Iza 40 godina već se je brojilo 150.000 kršćana i 250 crkava; a iza daljnjih kojih 30 godina broj kršćana poskočilo već na 750.000.

To je možda bio najveći broj kršćana, koji se je postigao u Japanu. Pogani tako bijesno progonili kršćane, da se je njihov broj sve više unanjio, a godine 1643. u čitavom Japanu nije više bio ni jedan vjerovjesnik ili svećenik. Ovo malne stogodišnje progonstvo ide u najkrvavije, pa i najslavnije borbe Crkve Kristove. Na hiljade i hiljade kršćana junački pretrpje najgroznije muke i smrt za svetu vjeru Isusovu.

Dvjestu godinu nije više nijedan svećenik mogao doprijeti u Japan. Uza sve to, kršćanstvo u Japanu nije izumrlo. Kada se je iza dvjestu godina (godine 1857.) opet prvi vjerovjesnik iskrcao u Japanu, našlo se još na hiljade kršćana. Nova progonstva opet ih razrijediše, te istom godine 1873., iza tristogodišnjeg progonstva, Crkva poče uživati trajni mir i slobodu.

Danas se broji u Japanu oko 60.000 katolika. To je dakako malo, vrlo malo između kojih 50 milijuna stanovnika onih 300 otoka japanskoga carstva. Ali nadajmo se, da će Crkvi u Japanu napokon svanuti bolji dani; molimo se Božanskomu Srcu Spasitelja svijeta, da onaj daroviti, junački narod što prije ostavi zablude i opačine poganstva, te prigrli onu svetu vjeru, koja ga jedina može dovesti do prave zreće vremenite i vječne.

Ime Isusovo pomaže!

Bilo je to nazad tri godine.

U maloj dolini, tako zvanoj Dragi (kod Bakra u Hrvatskom Primorju) bijeli se kućica jednokatnica. Tu stanuje bogoljubna i sretna obitelj. Ali dragi Bog liječe da ih kuša dugom bolešću njihova predobroga oca. Liječnici ga iza duga liječenja napokon napustiše, jer da mu nema pomoći. Nastadoše crni dani za prije tako sretnu obitelj. Tuguju i plaču dan na dan, očekujući smrt oca i hranitelja svoga. Milni Bože, šta će biti od jadne žene i djece?

Tužnog li Božića u takvoj obitelji! Kad eto, sjetiše se, da se približuje blagdan Presvetoga Imena Isusova. Odluče učiniti devetnicu za bolesnoga oca. Svi se zajedno molise, a važnili se dan devetnice ispovjediše i pričestiliše. Kada su se iz

crkve povratili kući i svi bili u kuhinji, začuju najednom, gdje netko zove: „Marijo!“ Bio je to glas bolesnoga oca. Svi zadržtaše od čuda i straha, jer već davno nije bilo čuti ni glasića iz očevih ustiju. Polete u njegovu sobu, misleći, da su to zadnji njegovi časovi. No kad tamo, otac, koji se prije nije više mogao ni za vlas sam pridici, sada lijepo sjedi na postelji i milo im se smiješi. Gledajući ga, ne vjeruju svojim očima; ne znaju, da li im se to sniva, ili je to živa istina. A otac im kaže: „Evo, gledajte me!“ Nato upознаše svi milost Božanskoga Spasitelja, koji je uslišio njihove vruće molitve njegovu Presvetomu Imenu, te oca izliječio, koga zemaljski liječnici ozdraviti ne moguše. Tromuti baciše se na koljena, te uz suze radosnice zahvališe Božanskomu Liječniku.

I otac doista posve ozdravi.

Zahvalna i sretna obitelj odluči, da će se na svaki način pokazati dostojnom tolike milosti.

O vi svi, koji ste umorni i opterećeni, pohitite k predobromu Isusu, zazovite pouzdano njegovo Presveto Ime i njegovo Božansko Srce, i naći ćete utjehe i okrepe i pomoći.

(L. M.)

Prijedlog staroća Bosanca.

S osobitim veseljem primilo je uredništvo list i prijedlog staroga Bosanca, čitatelja i širitelja našega Glasnika u jednom selu blizu Doboja. Evo što piše:

Molim Vas, velečasno uredništvo, da mi jednu želju ispunite, ako će to biti na slavu Božanskoga Srca Isusova, a mislim, da će biti. A ta je želja moja, da se, ako je moguće, u svakom prvom broju Glasnika svake godine uslika Isus, kako blaženoj Margariti pokazuje svoje Presveto Srce i obećaje obećanja onima, koji ga budu štivali.

Ja držim, da bi ova obećanja više potakla ljude na štovanje Presvetoga Srca Isusova, nego ijedan drugi dokaz.

To sam prije na sebi iskusio. Znate, stari Bošnjak može se donekle usporediti s apostolom Tomom. Hoće mu se ko na dlanu vidjeti i rekao bih rukom pipati, kakova je korist od pobožnosti k Presvetomu Srecu Isusovu, pak će se ondž, vjerajte mi, odlučiti, da ju objeručke prigrli.

A koji je takav očevidan dokaz, ako ne obećanja Isusova?

U jednom broju Glasnika bila su otisnuta obećanja Isu-

sova. Ova su me obećanja uvjerila o ljubavi Božanskoga Srca tako, da sam odlučio, da ga ne ću nikada zaboraviti. Jer dragi Isus obećaje toliko onima, koji štiju njegovo Presveto Srce, da, mislim, nije mogao više obećati niti onima, koji su dane sprovedi u postu i pokori. A od nas ne traži mnogo, ne traži od nas Isus, da idemo u pustinju pokoru činiti, nego samo da revno štujuemo njegovo Presveto Srce i da iz ljubavi k njemu pravi kršćanski život vodimo.

Molim velečasno uredništvo, neka ne gleda na moju želju, nego na želju Srca Isusova . . .

Tako naš stari čestiti Bosanac. Radosna srca odazivljemo se njegovoj želji, to više, jer je tomu već 13 godina, što se u ovom Glasniku njesu otisnula ona krasna, divna obećanja, što ih je Božanski Spasitelj dao blaženoj Margariti Alakok za sve one, koji će štovati njegovo Presveto Srce. Evo ih:

Obećanja Isusova.

1. Ja ću iz Srca svoga u obilju izliti blago milosti na sve štovatelje njegove.

2. Ja ću im dati svaku pomoć potrebitu staležu njihovu.

3. Ja ću ih krjepiti u radu i blagosloviti im, što god poduzmu.

4. Ja ću ih tješiti u nevoljama njihovim.

5. Srce moje bit će im utočište za života, a osobito u čas smrtni.

6. Ja ću povratiti slogu obiteljima razdvojenim, a štititi ću one, koje su u kakvoj potrebi.

7. Ja ću obilno blagosloviti svako mjesto, gdje se izloži i štuje slika mogega Srca.

8. Moje će se Srce raširiti i milostima ljubavi svoje obilno nadariti one, koji blagdan njegov proslave svetom pričesti i otprošnjom ili koji druge na to sklone.

9. Ja ću udijeliti milost konačne pokore svima, koji se za devet suslijeđenih mjeseci svakoga prvoga petka pričeste; niti će oni umrijeti bez svetih sakramenata.

10. Ja ne ću dopustiti, da se ikoji izgubi od onih, koji se posvete Srcu momemu.

11. Sjažno ću nagraditi one, koji po mogućnosti šire ovu pobožnost.

12. One, koji se potpunoma dadu na to, da vrše i šire ovu pobožnost — ja ću ljubazno primiti u Srce svoje i brinut ću se za svetost i proslavu njihovu pred vječnim Ocem svojim.

Isus ukazuje se blaženoj Margariti Alakok.

* Slika na oltaru Srca Isusova u Sv. Andriji u Koruškoj.

Izgubljeni Glasnik.

(Pripovijeda V. S., povjerenik.)

Mili Bože, šta nije sve doživio naš mali Glasnik!

Izašao četvrti broj (za travanj 1906.), a jedan povjerenik u Sarajevu dobio ga čitav sveščić za svoje mnoge pretplatnike. Fes na glavu, a put pod noge, da ga razdijeli. Ali vam je Sarajevo velik grad, put je dalek, hajd' sjedni u tramvaj (električna kola).

Kondukter zazvoni, kola zazuje — zzzuum! — i odlete ko krilata, sve to brže i brže.

Povjerenik pregleda svoje Glasnike, a jedan mu se primjerak nekako izmakne. Ostavi napokon kola, a da nije ni zamijetio, da je izgubio jedan Glasnik.

Opazi kondukter crvenu knjižicu, pa je uzme u ruke. Dobro on poznaje povjerenika, pa će mu taj izgubljeni Glasnik povratiti, kad se opet sastanu.

Megutim on znatizeljno stane listati po Glasniku. Crvena knjižica udari u oko i jednomu kondukterovu prijatelju, koji se baš vozio u tramvaju. Pruži ruku ko dijete, kad vidi lijepu crvenu jabuku, i zamoli konduktera:

— Daj mi ovu knjižicu!

— Jok, ne dam!

— Ali mi ju barem pozajmi!

— Nije moguće! Nije moja. Izgubio je Anto, i valja mu ju povratiti, jer ju treba za svoje pretplatnike.

Nato će mu prijatelj:

— E, poznam i ja Antu dobro, pa ću mu povratiti tu knjižicu. Samo daj, da vidim, što u njoj piše.

— Kad je tako, neka! Uzmi knjižicu, ja ću Antu o tom obavijestiti.

Prijatelj uzme Glasnik, ponese ga sobom kući i stane u njem čitati. Vrlo mu se je svigljao, bio je upravo ganut. Onda dađe Glasnik i djeci svojoj, da ga i oni pročitaju. To je djeci vrlo godilo. Ala veselja, kad su naišli na pripovijest o malom Joži, kako je on ljubio i štovao Srce Isusovo i njegov Glasnik. Djeca sva razdragana stanu moliti oca:

— Dragi oče, molimo lijepo, daj, kupi i nama Glasnik Presvetoga Srca Isusova, kad je tako lijep! I mi hoćemo ljubiti Isusa i čuvati njegov Glasnik kao mali Jožo.

Nije trebalo mnogo moliti. Otac, pročitav Glasnik, već je sam namah odlučio bio, da će se preplatiti na nj, a sada će to

još radije učiniti, videći, kako je Glasnik djeci ušao u volju, kako ga silno žele. On se dakle snijesta uputi k povjereniku Anti, povrati mu izgubljeni Glasnik, ispriča mu cijeli događaj i zamoli ga, da i za njega naruči Glasnik.

Tko veseliji od Ante! Čudom se čudio, kako si je Srce Isusovo s izgubljenim Glasnikom opet predobilo jednu bogoljubnu obitelj, koja će ga revno štovati, pa i druge poticati na pobožnost k ovomu Presvetome Srcu.

Božansko Srce znađe se služiti svakom prilikom, da nas jednike k sebi pritegne i blago si ga onima, koji se njemu odazovu!

Mjesto u rijeku — k Srcu Propetoğa.

(Pripovijeda jedan vić. o. misionar.)

„Velečasni oče, zahvalnost prema propetomu Spasitelju silno me nuka, da vam nešto očitujem. Znajte, davno bih već bio propao za uvijek, da mi se on nije smilovao upravo na izvanredan način.“

Tonutim glasom izgovorio je mlad čovjek ove riječi, pristupivši k meni, koji sam baš u onoj župi biskupije veliko-varaždinske držao svete misije. Prijazno pogledam mladoga čovjeka pa mu velim:

„Znam, dragi brate, da je ljubav Božanskoga Srca spram nas neizmjerina, a bit će mi drago, ako čujem, kako je ta svoja ljubav baš tebi iskazalo.“

„Čujte dakle, velečasni,“ započne Petar. „Pao sam u skrajnu bijedu. Nigdje nikoga, nigdje ništa nijesam imao. Uzalud sam svagdje tražio službu, svaki me je odbio. Zdvojnost mi je sve srce obuzela. Misli, sve crnije od crnijih, saljetale moju dušu. Neprestano mi je zujilo u ušima: „Idi, nevoljniče, idi, baci se u rijeku, utopi se! To ti je jedini spas!“

Napokon odlučim, da tu misao izvedem, jer mi se ne da više tako živjeti. Mislio sam, da sam najnesretniji čovjek na svijetu, i da ni dragi Brg za me ne mari.

Jednoga dana dakle, zdvojniji no ikada, pun nježnje na čitav svijet, pa i na samoga sebe, pogjem na put k obližnjoj dubokoj rijeci, Barem će mi se ona smilovati, kad ne će ljudi.

Uzrujan, hitrim korakom pospješim put rijeke, ko da je čitav pakao u potjeru za mnom. Nikoga na putu ne pogledam, nikoga ne pozdravim,

Kad eto ti, opazim kraj puta uz jednu njiivu visoko raspelo. Prepašem se u prvi mah, čutim nekakvo neobično ga-
nuće. „Barem ovaj ne mrzi na te!“ pomislim i kleknem pred
raspetoga Spasitelja. Zahvalim mu zadnji put za sve, što je za
me učinio, i skoro opet ustanem, kao da se bojim, da me koja
dobra misao ne bi odvratila od mogega nesretnoga namna. „U
rijeku, u rijeku!“ reknem odlučno i nastavim put, premda nešto
laganijim korakom. Iza one kratke molitve bilo mi je nešto
lakše pri duši, ko da je jedan sunčani trak probio crne oblake.
No zamao opet prevlada zdvojnost i mislim samo, kako da se
što bolje utopim .

I već mi pred očima zasine rijeka . . . još nekoliko ko-
raka . . . onda jedan odvažan skok u duboke vode . . . i brzo
će sveru biti kraj . . .

„Hej, Petre, čekaš! stani!“ — viče najedamput iza svega
grla za mnim poznati mi čovjek iz sela.

Stanem, šta ću? Ne bih rado, da me tko vidi, kada skočim
u rijeku. Da se toga čovjeka što prije riješim, idem mu u susret.
A on još iz daleka stane govoriti:

„Ne bi li, Petre, k meni u službu? Sve me sluge ostaviše,
a radno je doba, trebam koga. Dobro ću te platiti; a znaš, da
kod mene nitko ne trpi oskudice ni glada.“

Na te riječi kao da sam se okamenio. Otkud meni ta nena-
dana sreća, a baš u taj čas, kad se idem utopiti? Namah se
sjetim svoje kratke molitve pred raspetim Spasiteljem. To je
njegova milost, njegov dar!

„Drago volje!“ — odgovorim čovjeku na njegovu ponudu,
te smjesta otidem s njim, da nastupim svoju službu, koju mi je
raspeti Spasitelj priskrbio.

Put me opet vodio kraj onoga raspela. Nijesam kleknuo,
ali sam bacio na nj jedan pogled neizrecive zahvalnosti. To je
doista moj Spasitelj!

Oprostite, velečasni oče, što plačem. Suze mi svaki put
navru na oči, kad se sjetim onoga dogadjaja. Ta, gdje bih sada
bio, da se nijesam srećom namjerio na ono raspelo i da se
nijesam pred njim časak pomolio? Ona premda tako kratka mo-
litva ipak me je nešto zaustavila na putu k propasti, usporila je
moje prije tako žurne korake. i tako me još u horu opazio
i dostigao onaj čovjek, što ga je Milosrgje Božje poslalo za
mnom, da me spase. Da mi se nije Božanski Spasitelj na tako
izvanredan način smilovao, gdje bih sada bio? Zacijelo bih već
odavno porio u paklu . . .

Oh, ne znam, kako da iskažem svoju zahvalnost Božanskomu Spasitelju za toliku milost!"

Bio sam silno ganut, slušajući Petra, kako mi priča o

Čekajući na čelu sa mrtvima.

svojem doživljaju. Vidio sam pred sobom dva ponora: ponor zdvojnosti i ljudske bijede i ponor ljubavi i milosrđa Božanskoga Srca. Koji je ponor veći, koji je dublji? Oh, ponor lju-

bavi i milosrđa Srca Isusova neizmjeran je! U njem se sva ljudska bijeda izgubi kao kapljica u moru!

Napokon upitao ču Petra, koji još tihno jeca:

„A živeš li, dragi Petre, po Božjim i crkvenim zapovijedima?“

„Velečasni Oče, otkako mi je raspeti Spasitelj onakovu ljubav iskazao, na osobiti način štujem njegovu Božansko Srce, te iz zahvalnosti prema njemu vodim dobar, kršćanski život. Ispovijedam se i pričešćujem više puta na godinu; slušam svetu misu, kadgod samo mogu; čuvam se psovke (kletve), bludnosti i svakoga drugoga grijeha“.

„Dragi moj Petre, ustraj do konca života u tom, što si rekao. To je najbolja zahvalnost; druge ne traži od tebe Božansko Srce propetoga Spasitelja, koje te je spasilo od nesretne smrti i još nesretnije vječnosti“.

Ribice, ribe, riburine.

U vrijeme svetih poslanstva misijonar je kao ribar, vjernici kao ribe.

Nije li zar dragi Spasitelj sam rekao apostolu Petru i Andriji, a po njima svim apostolskim muževima: „Učinit ću vas ribarima ljudi“ (Mat. 4, 19.)? A sveta su poslanstva osobito zgodna vrijeme, da misijonari razapnu mreže svoje, a ribice, ribe i riburine ko na jagmu tad ulijeću u njihove mreže.

Ribice, to su dobre dušice nevine dječice i pobožnih kršćana: ovi, bezazleni kao „tri zlatne ribice“, najradije i najveselije ulijeću u mreže. Ribe, to su ti obični grješnici, u kojih je puno slabosti, no i puno dobre volje; ove se lako dađu uhvatiti mrežama misijonara. A riburine? — To su ti stari, okorjeli grješnici, pa još oni tobožnji „poštenjaci“, koji godine i godine izostadoše od svetih sakramenata, pa još tvrde, da nemaju šta ispovijedati.

No svete su misije vrijeme osobite milosti. Tu i po gdje-koja onakva riburina leti dobre volje iz mreža sotonskih u ljubazne mreže Spasiteljeve. Druge riburine doplivaju samo do mreže, gledaju, kako druge ribe radosno ulijeću; gledaju, kako su one tamo vesele i zadovoljne; gledaju, gledaju jadne riburine, rade bi i one uletjele, ali ne mogu se odlučiti. Ne daju im nekretno strasti, ne da im kukavni obzir ljudski. Opet se povrate, ne k slobodi zlatnoj, nego se još više zapletu u crne mreže paklene.

Šta će tužni ribar, videći one riburine gdje bježe — u propast? „Kad ne će u mreže,“ pomisli, „a ono će morda zagristi u udicu!“ Uzme udicu, pa hajd za njima. Mreže razapinje misionar, kada javno u crkvi propovijeda; u d i c o m lovi, kada takove riburine lično traži i nagovara, da se izmire s dragim Bogom.

To je često veoma zanimiv lov, pa evo ti stoga, dragi čitatelju, nekoliko primjera iz naših krajeva i zadnjih godina. To ti pak zato pripovijedam, da bi se ti odsada još revnije molio Presvetomu Srcu Isusovu za obraćenje grješnika. Jer da ti ovo namah napustenem: molitva kod ovoga je lova najpreča stvar i najuspješnije sredstvo.

1. „Baš taj, koji dolazi!“

Bila misija upravo prije Božića. Na badnjak prošetala se župnik s misionarom. O čemu su govorili, tomu će se lako svaki dovinuti. Govorili su naime o uspjehu svetih misija. Crkva za propovijedi svegjer dupkom puna; od ranog jutra pa sve u kasnu noć vjernici opsjedali ispovijedaonice. One, za koje se je znalo, da već 10, 15, 30, 40 godina nijesu primili svetih sakramenata, sam bi župnik i misionar potražili, obilazeći kuće i prijazno ih pozivajući, da ipak napokon pregledaju i urede svoje stare račune. U crkvi se je u to ime puno molilo Presvetomu Srcu. I doista učini njegova milost, te su se na neizrecivu utjehu revnoga dušobrižnika ljudi većinom odazvali. Samo još mala šaka osobito hladnokrvnih riburina otimala se i žacala i nije se dala.

„Baš onaj, koji dolazi, jedan je od njih!“ prišapne župnik misionaru.

Bio to nekakav čovjek dobra inače srca, no i poznat sa svojega vjerskoga nehaja. Kad on ugleda župnika s misionarom, gdje mu dolaze u susret, rado bi im se uklonio bio. Ali ne ćeš, kasno je! Misionar prekrči mu put, prijazno ga pogleda i reče mu: „Čuj, prijatelju, za ljubav Presvetomu Srcu Isusovu i ti ćeš se izmiriti s dragim Bogom; zar ne?“

Ovaj iznenagjen samo odvrati: „Ako mi bude moguće, hoću!“ Pri tom nije možebiti ni sam pravo znao, što govori, tako je bio smeten. On puhiti u svoju kuću, koja je bila sasvim blizu.

Misionar, koga onaj odgovor nije zadovoljio, stopom ga slijedio. „Čuj, prijatelju, Srce Isusovo još nije zadovoljno sa

tobom. Ne reci: ako mogu, nego reci: hoću, i to još večeras, prije ili poslije ponoćke."

"Ma ni jesam ja sam, koji se nije ispovjedio", odgovori on, "i moj otac nije!"

"Pa dobro, dogli s ocem!"

Na bačnjak se ispovijedalo sve do ponoćke. Misionar često pomislio: „Hoće li doći i onaj s ocem?“ Ali njega nema te nema. Otpjevala se ponoćka, pa gle, u 1 i po ure noći javi „mešnar“ misionaru: „Ima ih opet nekoliko, koji se žele ispovijedati.“

„Tko je?“

Onaj čovjek sa svojim ocem i još nekolicinom drugih. Sam nije latio — pa je sobom vukao još čitavu povorku naj-rječijih, pretekih riburina! Od radosti misionar lako je pregorio noćni počinak.

2. „Hoće li nas uslišati?“

Svete su misije upravo svršene bile. Tada dogje jedna djevojčica k misionaru, te će gotovo plačući k njemu:

„Velečasni oče, ja sam voma žalosna. Svi su se pomirili s dragim Bogom, lijepo ispovjediti se i pričestiti: samo mi u našoj kući ne možemo imati te sreće, jer moj otac će, da se ispovjedi. Oh, velečasni, da znate, kako nam je to žao! Mi smo stoga kod kuće počeli devetaicu pred slikom Srca Isusova: moja majka, moje sestre i ja. Ali, velečasni, hoće li nas Presveto Srce i uslišiti?“

„Hoće, hoće, kćerko; vi se samo pouzdano molite!“

Ne prođe ni četiri ili pet dana, župnik se slučajno na putu sam sastao s onim čovjekom.

„Kada ćeš se ti napokon izmiriti s dragim Bogom? Sutra?“

„Hoću!“ bijaše odgovor — i on održa riječ. S njim dogjoh i drugi, koji se za sanjnih svetih misija još nijesu odvažili biti.

Muš na svom mjestu.

Znaeš li, dragi čitatelju, koja je propovijed najbolja? To ti je propovijed dobrog primjera i muževnog značaja.

Ovih dana sastao sam se u Zagrebu s nekim uglednim činovnikom, Evo, što mi je među inim pripovijedao. U mojoj pi-

sami, reče, zaposlen je i neki Izraelćanin. I kako već biva, imao je i on običaj, te je kod svake zgrade i nergode kleo i psovao Krista. Meni to dodijalo. A jednoga ga dana pozovem k sebi, pa ću mu ovako: Vidite, gospodine, ako bi ja Krista kleo, to ne biste vi, budući Židbe, imali doduše razloga, da se zato uzrujavate. Nu kad ga idete kleti vi, to vam moram ja, kršćanin, reći, da si to jednostavno zabranjujem. Ili recite sami, zar se ne biste vi pravom našli uvriježenima, ako bih ja rekao, što Bog sačuvaj, da ste smrdjivi čifut, a ja da se ne ovrijedim, kadno najprostijim načinom idete psovati njega, za kojega znate, da ga štujem kamo Boga svog? —

Jevrej osjećao je predobro, kako je taj strogi ukor zaslužio, a da ne bi priznao svoje krivnje; i bio dosta plemenit, te je molio gospodina, da mu oprostí, a od tog dana nije bilo više čuti psovke iz njegovih ustiju. Tako je djelovala ta propovijed.

No i katolici znadoše u tom uredu zametnuti često razgovor, koji nije mogao biti po čudí mom dobrom gospodinu. Sad se prigovaralo onoj sad ovoj vjerskoj istini, sad se kudio tu, sad tamo, šta će na to?

Ja se, ovako mi reče, ne upuštam lako u vjerske raspre, jer nemam govorničkog dara niti u toj stvari one spremne, koja se iziskuje, hoćeš li protivnika uvjeriti, da se vara. Ali kod kuće imadem lijepu knjižnicu, štano sam si ju nabavio tijekom vremena. Zato pažljivo slušam, dok drugovi moji govore, pa znadem odmah: To ćeš naći tu, ono tamo. I kod kuće odmah potražim onu knjižicu, koja mi treba. A sutra dan evo me s njom ka drugu, koji je dan prije prigovarao, pa ga zamolim, da si pročita ono djelo. Tako oni sve to više upoznavaju istinu, te se uvjeravaju, da nemaju razloga, prigovarati vjeri i crkvi.

Istina se širi, a s istinom i kršćanski život. Uzoran taj činovnik nije zadovoljan time, da samo znadu drugovi njegovi, što je pravo, već on nastoji iz petnih žila, ne bi li ih doveo do toga, da svoje vjerske dužnosti i vrše.

Tu im znade u subotu na javnom šetalištu pokazivati židove, koji brzaju s velikim svojim molitvenicima u hram, pa će im: Evo, uvijek se tužimo, kako nas židovi nedostojno izrađuju. Znadete li, kada će to biti bolje? Onda, kada ćemo biti muževi ko oni, te se ne ćemo stidjeti otvoreno priznati, da smo kršćani, a otvoreno i bez ljudskog obzira vršiti i vjerske dužnosti.

Tim i sličnim načinom znade ovoga privedi k svetoj ispovijedi, onoga potaknuti, da ide ka propovijedi, a u nedjelju

k svetoj misi. Smitješeći se rekao mi je: Imate ih, koji mi dolaze radusna lica javiti; Htio sam kod sv. mise ko da sam njihov duhovni vođa.

A šta ćeš ti na to, dragi čitatelju? Promisli, ne bi li prema prilikama svojim mogao i ti više učiniti za spasenje onih, s kojima se dnevce sastaješ. Najbolja je propovijed dobar primjer i muževan značaj. — Promisli i budi muž na svom mjestu! (E.)

Kako ćeš postati dobar?

Blaženog župnika Vianney-a upita neki čovjek: „Gospodine župniče, što moram učiniti, da postanem u istinu dobar?“

„Moj prijatelju, ljubi Boga iz svega srca!“

„Da, da, ali kako ću doći do toga?“

„E moj prijatelju, budi ponizan, ponizan! . . . Što nas smeta na putu k savršenosti, to je oholost. Oholost je izvor sviju opaćina, poniznost izvor sviju kreposti.“

I plačući nastavi sveti župnik: „Doista je za čudo, kako se tako sićušno stvorenje, kao što je čovjek, može uzoholiti . . . Jednom se ukaza gjavao svetome Makariju s bičem u ruci, kao da će ga istući te mu reče: „Sve što ti radiš, radiš i ja; ti postiš, ni ja ne jedem; ti bdiješ, ne spavam ni ja. Samo jedno radiš, što ja ne mogu. — A što je to? — Ja se ne mogu poniziti, odvratiti nečastivi — te iščezne.“

Kao što svetac ne može biti ohol, tako ni gjavao ne može biti ponizan. Uči se od Srca Isusova pravoj poniznosti, pa ćeš postati dobar i sretan. (P.)

Šta je s tvojom slikom Srca Isusova?

Svaki je čovjek slikar svoga lica, ili zar ne vidiš, kako se svako čuvstvo čovjeka odmah očituje u očima, na čelu, na ustima? Tko se uvijek pada strastvenim čuvstvima, tome će i lice postati divlje, strastveno, a tko je uvijek blag i ljubezan, tome će i ljubav sjati iz očiju, na bilo mu lice inače i ružno. Kakovo srce, takovo i lice. Za to je i tvoje lice živa slika tvoga srca. Tako bijaše i kod Božanskoga Spasitelja. Njegovo lice bijaše tako milo i blago, jer ga je slikala ljubav njegovoga Srca.

Ako ti dakle nastojiš, da ukrotiš svoje strasti, i da ti srce bude čisto, krotko, ponizno i ljubezno, slikaš ujedno na svom licu najkrasniju sliku Srca Isusova. Milij štoci. Šta je s tvojom slikom Srca Isusova? (P.)

Svega po malo.

Oltar Srca Isusova u Svetom Andriji u Kurnskoj. (Uz našu sliku). U crkvi Družbe Isusove u Svetom Andriji u Kurnskoj ima krasan oltar Presvetoga Srca Isusova. Oltarna slika pravo je relik-djelo čuvenoga Deschwandena. Slika prikazuje Božanskoga Spasitelja, kako blaženog Margarita Alakok otkriva svoje Presveto Srce. Blažena Margarita kleči mu pred nogama, a Isus kao da joj govori: „Ole ovo Srce, koje je ljude toliko ljubilo“. Neobičan nakit ukrađuje taj oltar: preko 200 srebrnih srdaca — darovi zahvalnih srdaca za razne milosti dobivene od Božanskoga Srca Isusova, većinom za ozdravljenje bolesnika i za obraćenje okorjelih grijšnika. Ima tu sedaca od prave umjetničke vrijednosti, a ima ih i manje vrijednih; ima većih i manjih, a i po dva skupa sastavljenih. Veliki štovatelj Presvetoga Srca i nekadašnji upravitelj bratovštine istoga Presvetoga Srca u Svetom Andriji, sada već blagopokojni n. Patiss Družbe Isusove (umro 1902.), zabilježio je u popis ovih srdaca mnogo upravo čudesnih događaja, kako su mu vjerodostojni ljudi i darovatelji sedaca pripovijedali. Bilo bi tih srdaca daleko više, jer predobro i prenasladno Srce Isusovo ostaje uvijek isto, ali se oltar prije nekoliko godina preselio iz Svetog Andrije u veći grad, pa tako mnogi, koji bi htjeli na ovaj način ojevčkovljati koji dar ili koju milost Božanskoga Srca, ne mogu to više, ne znajući, gdje bi takovo srce naručili. Kod toga oltara osnovana je bratovština Srca Isusova, u koju se da danas upisalo već preko 16.000 članova. Zaista, to je broj, kojim će se jedva koja bratovština u Hrvatskoj moći podičiti. A neka nitko ne misli, da su to samo imena — jer ta broj nije tako tesko pokupiti i upisati — već tu se Božansko Srce i djelom štije. Kazao bih, ali čisto se bojim, da mi iko ne će vjerovati, koliko se u toj crkvi na godišu svetih pričesti porazdijeli. Reći ću ipak, jer brojevi ne varaju, buduć da se svaki put točno bilježi, koliko se malih hostija posvećuje za sv. pričest. Broj dakle svetih pričesti nadmašuje svake godine 50.000, a znade doseći i 58.000. Uvažiti pak valja, da je u mjestu i župna crkva, u kojoj se sveti sakramenti marljivo primaju. Bilo to drugima na pobudu! Neka si nitko ne laska, da je ovaj štovatelj Srca Isusova, ako ne primi često svetu pričest.

(B.)

— Jedan prijatelj u Slavoniji pripovijeda, da je bez make raspacao među narod 50 istisaka „Kalendara Srca Isusova i Marijina“. Narod ga ne samo jedan put, nego opet i opet

čita, osobito krasne članke preč. g. Ribtariča, koji zna tako lijepo pogoditi narodnu žicu. Kao poznavalac mađarske knjige naš prijatelj tvrdi, da tako lijepoga kršćanskoga kalendara u Mađarsa nema. E pa hvala Bogu, kad smo bismo u tom napredniji!

— „Vrhbosna“ (br. 19.) pita: „Kakav mora da bude uzor-kalendar za hrvatsku kuću?“ A odgovara: „Mora biti skroz kršćanski, skroz hrvatski, pa koristan, kritičan, jevljin, lijep. Sva ta svojstva ima u vanrednoj mjeri Kalendar Srca Isusova i Marijina. Ovaj se kalendar može isporučiti i s najboljim kalendarima velikih naroda. U njemu je sve, što se od posebno izraženog kalendara može očekivati, a isto još mnogo, što ćeš po drugim kalendarima uzalud tražiti. Sve su pripovijetke istinite, nema tu izmišljotine; članci su poučni, melem za razne narodne rane; slike su mnogobrojne i lijepe Ukratko: Kalendar Srca Isusova i Marijina jest ares i pravo blago za svaku hrvatsku kuću. Mi ga najtoplije preporučujemo. Veleč. gg. svećenici i revni katolici učinić će apostolsko djelo ako taj kalendar što više rašire . . . Ako ga narod samo vidi, kupit će ga rado“.

Iz Bosne piše nam jedan prijatelj: „Bogu hvala! imademo i mi Hrvati pravi katolički kalendar. „Kalendar Srca Isusova i Marijina“ divan je sadržajem, divan slogom. Ne znam, koliko ga puta uzeh u ruke, pa gledaj, pa listaj, pa čitaj, pa opet gledaj. Slike već znašim gotovo na pamet. Jednu jedinu želju imadem, a ta je: e bi se raspao makar u pedeset hiljada, a makar i više!“ (J. P.)

— „Prosvjeta“, ugledni zagrebački hetetrlistični list (br. 17.), piše o „Kalendaru Srca Isusova i Marijina“, da je to „uzorno uređeni kalendar za katolički svijet. . . veoma je lijep kalendar. . . a književnim se darom upravo odlikuje. Ima toj 8 ganutljivih i navršenih pjesama, . . . nekih 10 veoma krasnih i slikama uređenih pripovijedaka. . . sve su crtice i pripovijesti književno upravo dotjerane . . . Cijeli je kalendar upravo makret krasnim, velikim i manjim slikama. Uz ovoliki prerazličiti sadržaj i ovako krasnu opremu nema dvojbe, da će i ovo li. godišnje naći odziva diljem hrvatskih zemalja, gdje će ga katolički svijet od srca pozdraviti“.

— Iz San Franciska. Usred ponosnih palača i deset-katnih kuća u San Francisku (u Americi), što ih je razorio strahoviti potres, stoji čitav i neozlijeđen samostan „sestara od Presvetoga Srca“. Kada je počeo potres, časne sestre, mjesto da bježe, sklonuše se u svoju kapelu i slaviše se pod zaštitu Srca Isusova. Dok se na ulici orio jauk i zdvojno zapomaganje žena i djece, u njihovoj se kapeli razliježale samo prošnje litanije Presvetoga Srca. Iza potresa nastao požar. Čitave sate bio samostan zasrt gustim oblacinima dima. Sve su makolo zgrade izgorjele, a samostan je ostao neštećen, pače nijesu niti prozori pukli niti zidine porušile. „Doista se još danas čudesa događaju!“ reče jedan časnik, vidjevši na svoje oči ovaj samostan usred ruševina San Franciska.

— Hrvatski katekizam za Ameriku. Veleč. g. Davorin Krmpanić, hrvatski župnik u Kansas City u Americi, dao je u Zagrebu tiskati katekizam za hrvatske škole u Americi. Bog blagoslovio!

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Baš za inat!

Htio bih i ja, mladi štovatelj Srca Isusova, da se oglasim u tebi, mili Glasniče, te s nekoliko riječi dadem oduška svojim čuvstvima, kojima te grlim i ljubim.

Bezbožni listovi na te navaljuju, ali zašto? Zar možda ne mogu podnositi tvojega crvenoga lica? Uvjerem sam, da njihovu oku ne smeta nilo tvoje rumenilo, nego vide zlobnici, kako lijepih misli i plemenitih čuvstava u sebi sadržaješ; znadu, da si ti mnogima te mnogima putokaz kroz crne klance ovoga života, zvijezda prethodnica na ovom uzburkanom moru, pak ne mogavši toga gledati, ovi zavidnici ljudske sreće, navaljuju na te kao bijesni bikovi na crvenu krpu, hoće da te iščupaju iz hrvatskoga naroda kao tobože otrovno biljku.

No eto ti bijedne sluškinje, koja zgražajući se nad osvadbama bezbožnoga „Pokreta“, skuplja svoje sirotice pare, te preplaćuje petnaest istisaka tvojih za siromašne obitelji ili djecu. Doista krasan izgled!

A zar će ja, Glasniče, propustiti, a da ne proširim tvojih granica? Zar će ja podnijeti, da te drugi pogregluju, a da baš za inat ne doprinesem i ja koju žrtvicu za tvoje raširenje? Ja, koj sam toliko dobra primio od onoga Srca, na čiju si čast? Jesam li bio u nevolji, ono mi je Srce Božansko pomoglo; jesam li bio u napasti, sklonivši se u ono Presveto Srce kao u sigurnu tugu, sve sam ih svladao. Dakle ja, koji sam primio toliko dobroćinstava od njega, ne mogu, a da mu barem štogod za to

ne uzvratim. Stoga ja preplaćujem deset Glasnika, najprije da zahvalim Božanskomu Srcu za bezbrojne milosti, što ih je meni dalo, a zatim kao zadovoljština za poruge, što mu ih bezbožni listovi nanose.

Hitite dakle, mili Glasnici, širom svijeta, pružite utjehu nevoljaćima, dajte duševnu hranu bijednim dušama, napunajte srca ljubavlju, koju crpate iz Božanskih grudi svojega vogje. A zrake ljubavi njegove raspršit će tmine srdaca, te će obnovljeni ljubavlju njegovom postati dični borci vjere svoje.

(J. S.)

Mala povjerenica u Surčinu (u Slavoniji).

(Uz našu sliku.)

No, mala Marice, zar se ne ćeš lijepo nakloniti pred čitateljima Glasnika, kada te njima predstavim kao povjerenicu Glasnika Srca Isusova?

E, znam, rekao ti je fotograf, da se sada ne smiješ maknuti, nego da ti valja mirno stajati, dok ti ne uhvati sliku u svoju crnu kutiju. Pa neka! stoj mirno i čedno uz onu stolicu, drži je se ručicom i gledaj nepomično u svojega dobrog tatu, koji te je doveo fotografu, da te snimi za Glasnik.

Ali gle ti nju! šta si tako ozbiljna? Zar se bojiš fotografa? Ili zar misliš, da se u njegovoj crnoj kutiji krije koja puška, naparena na tvoj mladi život? Ne boj se! ne će ti biti ništa! Ded, draga Marice, pomisli malco na svoju braću Angjele ili na prelatko Srce Isusovo, pa se bar mrvicu nasmiješi. Zar ti se danas ne da?

Ah, znam! ti se sjećaš svoje teške bolesti, koja te je onako mladu dovela do ruba hladnoga groba, zar ne?

To je bilo — piše mi tvoj tata — prije dvije godine. Sam ti je tata onda bio bolestan kao i ti, ali otac ko otac više se je brinuo za te nego za se. U teškoj brizi za tvoj nježni život prikazao je te Srcu Isusovu i obećao, ostaneš li živa, da će te dati upisati kao povjerenicu Glasnika, a dok si malena, da će on sam mjesto tebe voditi poslove povjereništva. Uz to utekao se je tata i u zagovor Majke Božje, čije si slatko ime na krštenju dobio.

No tvoja bolest postajala sve to opasnijom. Jednoga dana — bilo je vrijeme žetve — tvoj tata, onako bolestan, ipak ode na polje da radi, a tebe ostavi kod kuće u postelji. Ali od teške bolesti nije tata ništa mogao raditi. Slab i nemoćan legne kraj kola i zaspi. Tako spavajući usni ti tata čudan san. Pri-

čini mu se, ko da mu plačljivim glasom vičeš: „Tata, tata, što spavaš? Ja ti umirem!“ A tata ti u snu odgovori: „Ne ćeš, srce moje, ne ćeš umrijeti: prikazao te je tata Srcu Isusovu i Marijini!“ Zamalo opet mu se pričiní, da vičeš, i to još oštrijim glasom, kojí mu je srce parao: „Tata, tata, umirem!“ Nato ti se tata prene oda sna, sav u širahu, a gleđ baš je tvoj stric kolima došao hio i žurno pobiti tvome tatí, pa mu viče: „Usta! brate, nemoj se poplašiti, tvojoj je Marici vrlo zlo, evo mojih kola, hajde namah sa mnom kući!“

Skoči tata na noge i sje-
tivši se svoga sna, još se više
uplaší. Putem neprestano je
vapio Srcu Isusovu i Marijini
za pomoć i utjelu. Došav
kući, nagje te, jedinicu svoju,
gdje ti drže zapaljenu vošta-
nicu u ruci, misleći, da ćeš
na, sad, izdahnuti nevinu svoju
dušicu. Tata, srvan od boli,
baci se na te i zavapi: „O
prelatko Srcu Isusovo i Ma-
rijino, poklonite mi moju malú!

Obećajem devetaicu moliti
Srcu Isusovu i svake subote
od pol dana ulje paliti u kan-
dilu na čast bezgriješnom Za-
čecu Blažene Djevice Marije!“
Onda se jadni tvoj tata, koje
od bolesti, a koje od tuge za
tobom, sruši u nesvijest uz
tropsi postelju. Pridigoste tatu
i umile, dok se opet ne
osvijesli. Bijaše to subotnji
dan. Namah tata zapali ulje
u kandelu pred slikom Majke
Božje i započe devetnicu Presvetomu Srcu Isusovu.

Od onoga trenutka tvoj se tata našan utješén. I dolata,
od onoga vremena tvoja je bolest krenula na bolje. Smrt se nije
usudila pokositi nježni cvijetak, posvećen Srcu Isusovu i Ma-
rijinu.

Ti to sve dobro pamtíš, znami. A jednoga si dana podsje-
ćila tatu: „Tata, ti si zaboravio, da se u Glasniku zahvališ, što

Marija V., povjerenica u Sužnu.

sam ozdravil!“ To je tati vrlo drago bilo, pa se latio pera i sve javio uredniku Glasnika Srca Isusova, a priložio i tvoju fotografiju.

Ostani dobra i pobožna, draga Marice; budi uvijek zahvalna Srcu Isusovu! A vi, dragi čitatelji, roditelji i djeco, u svakoj se nevolji utecite Presvetom Srcu Isusovu, pa ćete kod njega zaslatno naći pomoći i utjehu.

Svaštice.

— Mladi sokoli Srca Isusova. — Kad se je u jednom mjestu hrvatskog Primorja prije malo godina držala sveta misija, čestiti bi misionar svaki dan po podne sakupio školska djeca, te ih ljubavno poučavao o vjerskim dužnostima. Na koncu se sva veća djeca lijepo ispovjedila. Kad do do jedne večeri pred misionara čitave vojske malih dječaraca iz prvoga razreda. Sta će malidi? Može oca misionara, da i njih ispovjedi. — „A jeste li se vi već ikada ispovjedili?“ — „Nijesmo.“ — „E, kad je tako, ispovjedite vas vječ. g. župnik, kad budete gotovi s pripravom.“ — „Ali i mi čemo, da se ispovjedimo, da se pripravimo na svečanu posvetu Božanskome Srcu, što će u nedjelju biti.“ — „Ispovjedite ćete se drugi put. Hajd'ite sad doma!“ — Nato djeca bzuha u plač, i nije ih bilo moguće utješiti, dok im oca misionar ne obeća, da će im ispuniti želju. I tako svako, kad bi se i svi odrasli tako rado ispovjedali! Dobre njihove majke naučile ih, što je potrebno za ispovjed, a njezma im djeca, li mladi sokolovi Srca Isusova, pobijedila, ili bolje da kazem, pobijedila je želja Božanskoga Srca! „Pustite majke i meni da drugu, i nemojte im braniti!“ (S.)

— Iz zavoda časnih sestara svetoga Križa u Gjakovu pišu nam: Naša djeca sva imaju „Kalendar Srca Isusova i Marijina“. Koliko god puta ga uzmu u ruke, namno se dvice i raduju ljepoti i krasi njegovoj i među sobom prisposobljavaju, čiji je Kalendar bolje sačuvan. Jedna mala drugoga razreda ukori neku starija, koja nehotice zametne svoj Kalendar: „Zar se tako čuvaju glasi o dragom Isusu?“ Sve drugarice pomnože tražili Kalendar, dok ga ne nađuše. Bio je dobro spisan, samo ne na običajnu mjestu. (M.)

— Gimnazijalac povjerenik. V i s o k o (Bosna.) „Radusna srca mogu javiti, da mi trud nije ostao bezuspješan. Jedne večeri uzeh komadić papira, te pogloh među svoje drugove. Ne bi ni dva tri časa, a cijela se četa gljaka sakupila oko mene, te me poput bedena opkolila. Iza nekoliko riječi razjašnjenja i preporuke začuše se odnosa veseli povici: „Moću ja rado?“ — „Ded, zapiši i mene!“ — „I ja ću Srcu Isusovu darovati maleni darak, 70 tihira!“ — „Kad hoće drugi, zašto ne bih i ja?“ — Mene, mene!“ — „Zapiši i njega, ja ću mu pozajmiti novce!“ itd. Za nekoliko časova sakupih lijepi broj pretplatnika: upravo dvadesetak mladih junaka. Uglavnom su i drugi u njihov primjer!“

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Br. 2. Veliča. 1907. God. XVI.

Iskazi mjesečno. Cijena 48 fl. — 8 poštom 1—10 istisaka po 80 fl.
10—50 po 70 fl., 50 i više po 60 fl. Za inozemstvo + K 20 fl.

Namjena molitava i dobrih djela za veljaču

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Die Schritte sind:

Bit će doskora godina dana, što sam posjetio vrijednog starca župnika. Kad sam bio djetelom, on je bio župnikovao u mom rodnom mjestu, gdje je odista bio 30 godina dobrom puni dobar pastir. Nazad 17 godina prešao je na drugu župu. Često bi me pozivao, da ga jednom tu pohodim, no mnogo je proteklo vode, dok mu se odazvah. S najvećim mi je veseljem primio. Na dugo i široko smo razpravljali o ovoj prijašnjoj župi. Protanko mi je razlagao i prilike ove župe: preko 5000 duša, a na godinu preko 20.000 sv. pričesti... Pokazao mi je sve propovijedi svoje od 52 godine. Pokazao mi je i krasno crkveno ruho, što je u obilju nabavio. Pogledali smo i crkvu, koju sve popravlja, obnavlja, reši i kiti. Napokon me izvede i na groblje i pokaza mi nujstancu, gdje hoće da jednom otpočne. Onda još reče: „Eto, i svi ovi, što tu leže, moli su župljani: dè pomolimo se za njih!“

Dragi čitatelju! Znam ja, da ne će biti na svakom mjestu, kamo Glasnik brli, takova župnika, takova dušobrižnika - eh, umoga župnik nije ni vrijedna tako revnoga pastira - ali znaj i pamti: vas sviju u župi najveći dobrotvori jesu vaši včl. dušobrižnici. Zašto? pitáš. Cudjer: jer vam oni najviše pomažu da možete, ako hoćete, biti sretni i na ovom i na onom svijetu.

Šta misliš, čitatelju dragi, šta sve treba, da budeš sretnim? da li bogatstva, moći, utjecaja na druge ljude? da li velikog znanja, slave i časti svjetske? Vjeroj mi, ne treba ti nijednog ni drugog; pa i da imaš, sve bi to mali dopriničelj k sreći tvojoj!

Tko je u naše dane imao veće vlasti i moći svjetske nego, zv. željezni ministar Njemačke, knez Bismark? Pa je li bio sretan? Baš slabo. Sam je to jednom priznao: „Izbrojim li, reče, sve sretno časove cijeloga si života, jedva će ih biti 24 puna sata!“ A kad ga jednom zamoli za milodar kapucin brat Gebhardo, dađe mu dvije krune i reče: „Vi ste, brate, sretniji od mene!“ — God. 1859. umre protestant Aleksandar pl. Humboldt. Bio je on preko po vijeka na svjetskom glasu zbog velikoga prirodosnanstva svoga. Pri koncu dugoga života svoga prizna taj bezvjerac ovo: „Ja bih volio, da sad nijesam u ovoj koži svojoj! Zadnji dani moji jesu gorki, jesu tužni! Zaista cijeli život najveća je ludorija! Eh da nam je barem znano, čemu smo na svijetu! Najveća je sreća biti budakom od poroda!“

„Uh, reći ćeš, šta će onda nas moći usrećiti?!“ — Čujder!

U zadnjih korizmi držali smo misiju u jednom gradiću, gdje je vjerski život već vrlo oslabio bio. No ljudi su sve to marljivije dolazili na propovijedi, te opet stali po vjeri živjeti, moliti se, ispovijedati se i t. d. Pa gle, domala svi btaženi i sretni ko nikada još. A zašto tako sretni? Zato, kako rekao, što još nijesu bili izgubili vjere, što su jošte katolici! — U jednom drugom gradiću ljudi nama misionarima na rastanku samo onu opetovali: „Oh, kako je to sve bilo lijepo! Kao sreće, kad biste ostali kod nas! Eh, onda bi sve bilo lijepo, pa i same muke i bolesti!“

Eto, dragi čitatelji, cijeli je život lijep, pa su i muke i bolesti lijepe, kad nam ih svećenik predstavi u svjetlosti objave Božje, kad nas uči živjeti po vjeri! Pa eto, dušobrižniče vas sve to uče: djecu u školi, odrasle kod propovijedi, bolesne na postelji muke i križa, svakoga u pobožnom razgovoru. Dè, recite, kako vi slušate svoje duhovne učitelje? Kako ste im zahvalni za ovo dobročinstvo?

Čuo sam jednom za nekoga mladića, koji je mnogo trpio od ove čudne napasti: „Dè, šaptao mu crni, de sagriješi barem jedamput, da znaš i to, kako je pri duši čovjeku, koji je teško uvrijeđen Boga svoga!“ Ja ne znam, da li se taj mladić dao prevariti. Ali znam nekoga čovjeka, koji je jednom osjetio utrljeha svojih viditi same crne vranice oko sebe odje

već hoće da ga odnesu! Pa koliko ljudi na svijetu nema ni mrvе mira u duši zbog grijehа svojih! Pa što je tebi, čita-
telju dragi, najteže? Šta te najviše peče? Zar ne onaj i onaj
grieh, što ga još nijesi nikada ispovjedio?! Pa hoćeš li se
nopče jošte živ riješiti svoga tereta, šta misliš, tko će ti ga
snimati? Jedinі svećenik, dušobrižnik!

Bio jednom, nedavno istom, čovjek, koji se puno i puno
godina nije više ispovjedio bio. No nagovoren, najviše od vrte
kćeri, supruge nekoga činovnika, opet se jednom dobro ispo-
vjedi. Iza ispovijedi poljubi on svećeniku desnicu, uvjerava-
jući ga uz vrede saze: „Oh, velečasni, kako mi je sada lako!

Eto, dragi moji, drugo veliko dobročinstvo, što ti iska-
zuje tvoj dušobrižnik! Kako mu zato zahvaljuješ? Pristupiš li
često k njegovoj ispovijedaonici? Moliš li se revno Bogu za nj,
da utvugne što revnije, što uspješnije vršiti dužnost svoju?
De, učini to kroz ovaj mjesec u zajednici sa toliko hiljada i
hiljada štovatelja i štovateljica Presvetoga Srca Isusova! Pa
kad jednom imaš pozvati po zadnji put dušobrižnika svoga —
prije smrti svoje — Bog ti pošalje vrlorog svećenika, štovatelja
tog istoga Srca, da ti još i zadnji teret skine s duše, da te
još jednom okrijepi naukom i otajstvima sv. vjere našel

(K.)

list iz najsKrajnje Azije.

U Chimpolu na Koreji dne 5. kolovoza 1906.

Predragi Glasniče!

Već me odavna vruća želja muka, da Ti, predragi Gla-
sniče, javim nekoliko riječi, i to iz dalekog tugjeg svijeta, iz
istočne Azije, koja je još prije malo vremena bila pozorištem
krvavih borba dvaju silnih naroda.

Ja služim već dvije godine u našoj ratnoj mornarici, a
nalazim se na brodu „Car Franjo Josip I.“, koji putuje sada
već godinu dana po vodama Istočne Azije, naime uz Kinu,
Japan, Koreju itd.

Rodom sam iz kotara varaždinskog, iz općine i župe
Križovljan, i to od dobrih i pravih kršćanskih roditelja.
Dok sam boravio kod kuće, držao sam uvijek Glasnik Pre-
svetoga Srca Isusova, ali došao čas, da sam se morao odijeliti

od kuće i odlasnuti u bijeli svijet. Na rastanku primio sam od svojih milih roditelja ljepih nauka, koje želim stijediti i po njima živjeti. I doista me već puno puta pomisao na njih odvratila od zla. A Glasnik dobivam sada od kuće svaki mjesec, pa mi je on jedina utjeha u dalekom svijetu. Žalosti me puno, što malo kada dobijem priliku, da idem u crkvu i k svetoj misli i da čujem riječ Božju, što je sve nama vojnicima vrlo potrebno. Pa i onda, kad idemo koj put u crkvu, ne mogu slušati riječ Božju u materinskom jeziku, pa zato valja da mi to nadomjesti Glasnik, u kojem uvijek nalazim zlatnih nauka za svoj mladenački život.

Hoću da javim još nešto. Prošloga mjeseca (srpnja) neke nedjelje došli smo u veliki grad Nagasaki, gdje ima krasna naša rimokatolička crkva, i na odredbu gospodina zapovjednika broda išla nas jedna divizija u tu crkvu k svetoj misli i da se pomolimo Svemogućemu, da nas očuva svake nesreće, koja više puta prijeli na velikom moru. Ali na žalost malo je komu od momčadi ušlo na um, da se barem prekrsti. Pa sam zato sam bio u nemaloj nepriklji, kad me je jedan otac misijonar zapitao, jesmo li rimokatolici, jer nijesam znao, šta bih odgovorio, kad on sam na njima kršćanskoga znaka opazio nije.

Megjutim sam imao prilike nešto ljepše vidjeti. Vidio sam naime japanske kršćane i kršćanke, a uz njih i siću dječicu, kako s velikom bogoljubnošću mole, neki iz molitvenika, a neki opet uz kronicu. To me je donekle utješilo, jer sam vidio, kako trud naših katoličkih misijonara u poganskoj zemlji nije bez uspjeha, već lijepo rodi. Ali žalosno je ipak to, što smo mi stari kršćani njima tako slabi primjer dali. Molimo se zato Presvetomu Srcu Isusovu, da toj momčadi utijeli toliko milosti, da što prije upoznaju milavost svoga srca i da ju što prije napuni žarom ljubavi k našoj svetoj vjeri i kršćanskoj kreposti, a osobito one, koji putuju po inozemstvu, ne bi li bili na ugled i pobudu, a ne možda na sablazan onim kršćanima, koji su prije malo vremena primljeni bili u pravu ovcarnicu Isusovu.

Sa štovanjem i uz srdačan pozdrav molim slavno ujedništvo, da ovih mojih par redaka nagje mjestu u Glasniku.

M. K.,

c. i kr. mornar na nj. veličanstva brodu „Franjo

Josip I.“

Ribice, ribe, riburine.

3. „Bacit ću ga preko skalina!“

Bile opet svete misije. Mnogi su se već dali milosti Božjoj. Nu jedan gospodin iz tako zvane „inteligencije“, što je bio „inteligentniji“, to je i bio prikosniji prema Bogu, te je na sva usta kazivao: „Ako mi se onaj misijonar usudi doći u kuću, bacit ću ga preko skalina!“

Misijonar čuo za te prijetnje, pa se ipak usudio. Kada se onaj gospodin toma najmanje nađao, već u osam sati u jutro, pokuca netko tih na vratima njegove sobe.

„Slobodno!“ viče gospodin.

Otvore se vrata, a pred njega bane — nitko drugi nego misijonar glavom!

Gospodin malo što se nije okamenio od čuda. On se sebere, te će portugijevim glasom misijonaru: „Ah, da! vidl, vidl! Vi ste zar došli, da me nagovarate na ispovijed? Marite se čorava posla! Znajte, da ja ne ću!“

Premda bijaše doček tako neprijazan, misijonar ipak ne klame duhom. Čvrsto se uzda u Srce Isusovo. Isto je on misleći zamijetio, da ova „inteligentna“ riburina ide u rod one ribe Tobijine: samo je se ne plaši, pa si ju već i ulovio. On se dakle mirno približi gospodinu, pa će mu najprijaznije ko starom prijatelju:

„Čujte, gospodine, vi ste ipak poštena, dobra duša: a svi dobri ljudi ispovijedaju se, kad su svete misije“.

„Ma ja ne ću, ja ne ću! Razumijete“ odsječe mu gospodin srdito.

„O ne, dragi gospodine“, opet će misijonar, „ja toga ne vjerujem. Srecu Isusovu za ljubav hoćete se ipak ispovijedati. Zar biste vi to Srecu Isusovu mogli uskratiti?“

Tek što revni misijonar spomene Srce Isusovo, bio je onaj gospodin očevidno ganut. Još malo, pa evo ga, gdje se već i ispovijeda u istoj sobi, gdje ga je zatekao revni misijonar. Zatim on radosna srca, s kojega je svalio možda više nego preko onih skalina, preko kojih ga je htio baciti.

Sutradan, na veliko čudo sviju, ide u crkvu k svetoj pričesti.

Kada se kući vraćao, ugleda ga s prozora svoje kuće jedan prijatelj šaljivdžija, pa će mu uz slatki smijeh:

„Šta to vidim? Nijesi li ti onaj, koji je rekao, da će misijonara baciti preko skalina; pa sada si se na poslijetku ipak ispovjedio i pričestio?“

„Jesam“, odvrati ovaj, „pa znaj, prijatelju, da nijesam nikad bio tako veselo kao što danas!“

4. Gdje je tata?

Neka plemenita gospođa željno je željela, da njezin upravitelj dobara počne pravi kršćanski život. Sav svijet za njega je znao, da on nikad ne prima svetih sakramenata, pače da ni nogom ne stupa preko crkvenoga praga.

Kada su se dakle u onom mjestu držala sveta poslanstva, stade se ona gospođa i časne sestre revno za njega moliti Presvetome Sreću. Začuvši za to misijonar, namah se pouzda, da će im Božansko Srce pomoći. Jednoga dana u jutro pogle on, da ga potraži u njegovom stanu. Na kućnom pragu nagje upraviteljevu kćerku. Ova se vrlo obradova posjetu, pa će veselo: „Tata je sigurno u sobi, jer nije izašao“, te ga uvede. No kad tamo, ne vidješe nikoga. Uza sobu bilo prisoblje s posteljom. Ni tamo ga ne vidješe. Kćerka se čudom čudila.

„Ma gdje je tata? Ja nijesam nikako opazila, da bi on izašao bio.“

Čekajući na upravitelja, zapodješe razgovor. Misijonar kaže kćerki, da je došao, ne bi li sklonuo njezina tata na ispovijed.

„Ah, velečasni, ima tomu već puno godina, što se nije ispovjedio. Kakovo bi to veselje bilo za sve nas, kada bi se on opet izmirisio s Bogom! — Ali gdje samo može biti tata?“

Dosadilo joj čekati, pa izletj iz sobe i svagdje se po kući ozvučalo njezino tanko grlo, vičući: „Tata, tata!“ Nu odziva ni od kud.

Misijonar meglutim ima kad razgledavati se po sobi. Visjele tamo o zidu lijepe fotografije najljepših krajeva naše domovine, lovačkih prizora i raznih članova upraviteljeve obitelji. Eno tamo fotografije i samoga upravitelja: no gdje je on glavom? — — —

U to čuje misijonar, gdje nešto šušti, on napinje svoje uši, a ono kao da netko teško diše. On se prepsne i pogleda u prisoblje, odakle ti glasi dopirahu.

Šta vidi?

U postelji, koja je sva bila pokrivena, pomoli se ispod vanjkuša ljudska glava, onda dvije ruke, onda noge, čitava

tjelesna, pa eto upravitelja, lijepo obučena i počešijana, gdje stoji pred misijonarom. Upravitelj bijaše s prozora opazio, da dolazi misijonar, pa nemajući već kada pobjeći, sakrio se pred misijonarom kao Adam u rajn pred dragim Bogom.

„Eso tamo fotografije samoga upravitelja: no gdje je on glavom?“

Skočivši sada iz svojega skrovišta, bane pred misijonara i zapla bez okolišanja: „Vi ste, velečasni, možda došli, da me ispovijedate?“

Misijonar nije u prvi mah znao, šta da mu odvrati. No on se odvaži pa mu rekne:

„Jesam. Zar se ne čete vi kao i drugi dobri kršćani ispovjedati *Srca Isusovu za ljubav?*“

Upravitelj se stao otimati.

„Tko bi mene mogao ispovjedati, koji se već toliko i toliko godina nijesam ispovjedio? To nije laka stvar!“

Eto, ribarina već zagrizla u udicu, a sada:

„Otiman se stane riba,

Trže, gajuri, repom šiba“.

Rado bi se opet oslobodila. Kod tako vješta ribara, koji ga uhvatio udicom Srca Isusova, nije ni to „laka stvar“.

Misijonar će prijazno: „Vi mi barem ne čete uskratiti, da sa mnom možete oćenak na čast Srca Isusova?“

Moliše, izmoliše, pa više nije ni trebalo. Pobjeda je Srca Isusova bila potpuna. Sinjesta se upravitelj ispovjedio. Sutra dan dogje on u crkvu, da se pričesti.

No on ne dogje sam samcat. Tek što se on dao uloviti, postade i sam ribarom, te ulovi u prvi mah nekoliko čestitih ribarima, nekakve podčimovnike svoje. S ovim plijenom dogje on veselo u crkvu. Kada su svi oni ponizno i puni vjere pristupili k stolu Gospodnjemu, velika li bijaše utjeha misijonara i čitave župe, no najviše se radovali Srce Isusovo i Anđeli.

Jer kao što se ribar više raduje, poradi jedne ljepe pretilje i rijetke ribarine, što ju ulovi, nego li poradi devedeset i devet običnih i svagdanja riba i ribica; tako se isti Anđeli Božji i revni svećenici, a nada sve Srce Isusovo, više uzraduju „nad jednim grješnikom, koji pokoru čini, nego nad devedeset i devet pravednika, koji pokore ne trebaju“. (Luk. 15, 7.).

Zahvalnice.

 Zahvalnice treba da su potpuno potpuno iskrene i slobodne, može ih ne malom mjerom uzrušiti.

Uroš-

Pouzdanje u Presveto Srce Isusovo, Bogu hvala! od dana se na dan množi u hrvatskoga naroda. Nije čudo što ga Božansko Srce za to obilno nagradjuje. Plemenita pak zahvalnost naka štovatelje Srca Isusova, da primljene milosti na javnost iznesu, poslački uredništvo njegova Glasnika tako zvane „zahvalnice“. Kako su često ljepe i ganutljive te zahvalnice! Čovjek bi mogao prosuziti, kad ih čita. Vidiš tu ko na dlanu po-

božno hrvatsko srce; vidiš njegovu živu vjeru; vidiš njegove nuke i patnje; no vidiš i dobrotu i milosrđe Božanskoga Srca Isusova, koje svojim štovateljima nerijetko na upravo nečevdan i neobičan način udijeli svoju pomoć i zaštitu.

Stoga se te zahvalnice i vrlo rado čitaju. To uredništvo Glasnika dobro znađe, pa svojim dragim čitateljima svaki mjesec pruža jednu svježu i mirisavu kihu lijepih zahvalnica, pribranih iz samih ustiju i sedaca svojih čitatelja.

„To je sve pravo i dobro“, reći će koji, „ali zašto se onda nije tiskala moja zahvalnica, koju sam već odavno poslao uredništvu Glasnika u Zagreb?“

Tako se znađe po gujekoji tužiti (na primjer F. P. u B., J. B. u K., R. J. u Kr., V. P. u V. i drugi, kojima ove retke u ime odgovora pišemo).

No, dragi štovatelji Srca Isusova, poslušajte malo, što će vam Glasnik razlagati, pa ne će više biti zamjere.

Uredništvo Glasnika svaki mjesec, Bogu hvala! prima kojih pedeset do jedne stotine zahvalnica; prima ih svaki mjesec iz kojih trideset do pedeset različitih mjesta. Ne progri u čitavoj godini možda ni dva, tri dana, da mu listonoša ne donese dvije, tri, kadikad i do deset zahvalnica najedamput! Zar ne vidite dakle, da uredništvu Glasnika ni kraj najbolje volje nije moguće, da ih sve natiska u malen! Glasnik? Ma da je Glasnik dva puta toliko, ne bi sve zahvalnice stale unutra! A valja ipak, da Glasnik i drugo koješta piše i priča, a ne samo zahvalnice, zar ne?

Što će dakle uredništvo s tolikim zahvalnicama? Zar će ih, ni dva ni tri, sve baciti u koš? To pak ne! Bože sačuvaj! Uredništvo samo one zahvalnice namah stavi na stranu, koje nijesu potpisane potpunim imenom i adresom zahvalitelja. Na njih se uredništvo ne može nikako obazirati. Uredništvo iz dobrih razloga mora da znađe, otkuda i od koga su zahvalnice.

Sve se ostale zahvalnice točno pregledavaju, te barem ukratko oglašavaju na omotu Glasnika, a to ne namah u slijedećem broju, nego u drugom broju, jer je broj, koji će prvi izaći, već u tiskari.

Iz svih ovih zahvalnica uredništvo izabere one, koje mu se čine najzanimivije i najpoučnije za čitatelje, pa ih posno čuva. Ne može ih uvijek namah što prije tiskati, kako to neke nestrppljive duše vruće žele, niti po redu, kako dolaze — ta, kakav bi to bio red?! — nego ih po nekoj osnovi poređja, sad ovako, sad onako, kako će sve biti i zanimivije i poučnije (gledajte prošlih šest tečajeva Glasnika!). No o tom budite

uvjereni, da će prije ili kasnije red doći na svaku zahvalnicu, koja je doista lijepa i zanimiva. Nijedna se takova zahvalnica ne će zbaciti ili izgubiti.

Dragi čitatelji Glasnika Srca Isusova, šaljte nam i nadalje svojih usrdnih zahvalnica kao i dosada, daj Bože, još i više! Pišite slobodno prave opširno; pričajte, što ljepše znate i umijete, ali dakako sve po suštoj istini. Ne budite isto i pravi učenici Srca Isusova: strpljivi i čedni, prepustivši uredništvu, koje će zahvalnice, kako i kada uvrstiti u Glasnik. Uredništvo uz milost Božju ne će se pri tom dati voditi drugim obzirom van na slavu Srca Božanskoga i na korist čitatelja Glasnika. Zar to ne mora svakome biti pravo?

Zapamtite još i ovo:

1. Za uvrštenje zahvalnica ne treba platiti ništa.
2. Imena zahvalitelja ne oglašuju se nikada, pa makar iko i izriječno za to molio.

3. Tko je učinio zavjet, da će koju primljena milost objelodaniti u Glasniku, potpuno je dužnosti svojoj udovoljiti, posлавši zahvalnicu uredništvu Glasnika. On je time učinio svoje, a uredništvo će učiniti, što mu se bude činilo najzgodnije. Ne zamjerite mu, ako ne može svačijoj želji udovoljiti.

Toliko na znanje za ravnanje. A sada vas svekolike drage čitatelje pozdravlja u Presvetom Srcu

Uredništvo Glasnika.

Zavjeti.

Megju najuspješnija sredstva, da zadobiješ od Srca Isusova, što vruće želiš i prosiš, naveli smo u lanjskom tečaju Glasnika (str. 168.) i „zavjete“.

Nije to ništa novo. Već odavna znadu se hrvatski štovatelji Srca Isusova u svojim nevoljama i neprilikama Božanskomu Srcu „zavjetovati“, „zagovoriti“ ili „zajjubiti“.

No ne će biti s gorega, ako vam Glasnik ukratko dozove pameti, što valja znati o zavjetima.

„Zavjet“, to nije ništa drugo, nego obećanje, što se Bogu čini. No i onda je zavjet, ako štogod Bogu na čast obećaješ Blaženoj Djevici Mariji ili kojemu Svecu.

Kada uopće vrijedi: „Obećanje — teško dugovanje“, onda to pogotovo vrijedi, obećaješ li štogod samomu dragomu Bogu, njegovu Presvetomu Srcu ili njegovim ugodnicima nebeskim. Što si se zavjetovao, to si pod grijeh dužan izvršiti.

Stoga opominje Sveto Pismo: „Mnogo je bolje, da ne zavjetuješ, nego li da zavjetuješ, pa ne ispuniš“ (Propovjednik 5, 4.).

Samo je razlika, jes li štogod obećao uvjetno ili bezuvjetno. Bezuvjetno se zavjetuješ, kad veliš: „Zavjetujem se, da ću izmoliti tri krunice“. Bezuvjetan zavjet moraš i bezuvjetno izvršiti. A uvjetno se zavjetuješ, kada veliš: „Zavjetujem se, da ću izmoliti tri krunice, ako ozdravim“ ili: „ako me Presveto Srce izbavi iz ove neprilike“. Takav uvjetan zavjet moraš samo onda izvršiti, ako ti se je uvjet ispunio, dakle ako si doista potpuno ozdravio, ili ako te je Presveto Srce doista izbavilo iz tvoje neprilike. Inače nijesi dužan ništa.

A kada treba zavjet izvršiti? — Zavjet treba izvršiti što prije; nije slobodno odgagjati dva, tri mjeseca, osim ako si zapriječen. „Kad učinš zavjet Boga, ne odkljevaj ispunit ga“, veli Sveto Pismo (Propovjednik 5, 3.).

Vidite dakle, dragi čitatelji, da zavjet nije šala. Zavjet je Boga vrlo ugodan, a nama vrlo spasonosan, ali je i ozbiljna stvar, zašto za sobom vuče pravu, strogu dužnost prema Bogu. Zato ne valja s lake ruke, nepromišljeno i za svaku malenost činiti zavjete, a podnipošto ne valja propustiti, da što skorije i što savjesnije izvršimo učinjeni zavjet.

Ne dosta o tom. Sada čujte lijepih primjera, kako su štovatelji Srca Isusova učinili zavjete, a Presveto ih Srce milostivo uslišilo.

Sveto Pismo osobito nam preporuča molitvu, post i milostinju. To su kao tri ključa, koja nam otvaraju riznice Božjega blaga i milosrđa. Stoga se i pravim štovatelji Srca Isusova obično zavjetuju, da će izvršiti stanovite molitve, kao devetnica, primanje svetih sakramenata, slušanje svete mise itd., ili da će stanovite dane postiti ili da će udjeliti stanoviti milodar bilo crkvi, bilo za siromaha, bilo u kojegod drugu Bogu ugodnu svrhu.

Zavjetovana molitva.

Devetnica na čast Srcu Isusovu.

Iz Bereka u Hrvatskoj zahvaljuje se neki čestiti lončar ovako: Na pepelnicu g. 1903. topila moja žena u večer maslo. Kad ona htjedne, da ispečeno maslo ukloni s vatre, izmakne joj se posudica iz ruke, padne na tlo, a maslo pljusne joj u obraz i popari joj oči tako, da nje mogla ništa više vidjeti. Zjenice očija sasvjetom pobjelile. Što ću sada ja žalostan? Pitam je: „Dušo, vidiš li svijetlo od svjetiljke?“ Ona izbalji oči,

te plačući odgovori: „Ne vidim ni zere!“ Ja tužan i žalostan bacim se na koljena i vruće zamolim Presveto Srce Isusovo i Majku Božju, da joj povrate vid barem na jedan oko. Ušlo se zavjetujem, da ću moliti devetnica i, bude li joj pomoženo, da ću to objaviti u Glasniku. Netom sam učinio ovaj zavjet, a žena kaže, da već nešto malo vidi svjetlo od svjetiljke. Ali iza par sati bilo joj je lice silno otečeno i sve pokriveno mješturama, nijesi joj ni oka vidlo. Ni najvećemu neprijatelju ne bih zaželio, da takova što vidi, a kamo li da to trpi! Sutradan došao gospodin liječnik i rekao, da se ne ufa, da će moja žena ikada više pogledati. Nakon par dana liječnik nam se usput opet navratio. Unišav u kuću, namjeri se na moju ženu, no nije je prepoznao, već je upita: „Gdje je ona žena, što je oči bole?“ No kako se liječnik začudi, kad mu moja žena odvrati: „Ta, zar me ne poznajete? Ja sam glavom ona žena!“ Liječnik nije na njoj poznao ni onih opekina ni gdje je rezao mjehure. Eto, to sve učini onaj, koji vedri i oblači: hvala i dika na hiljade puta Presvetomu njegovu Srcu!

Jedna žena iz Dola u hrvatskom Primorju piše: Ja sirota udova ostadoh sa četvero djece. Kad eto jada iznenada: moj sedamgodišnji sinčić obohi na smrt od upale pluća. Ni liječnik ni ljekovi nijesu mu koristili: bolest sve više preotimala maha. Izgubivši svu nadu, pozvah svećenika, da ga blagoslovi za sretan put u vječnost. U toj stisci sjetim se Liječnika, koji može i mrtva živa učiniti, i obećah devetnicu njegovu Božanskomu Srcu. Svaki dan molismo po tri oćenaša i zdravomarije, ja klečeći pred slikom Srca Isusova i Majke Božje, a moj sinčić u postelji sklopljenim ručicama. I prije no svršismo devetnicu, moj je mali ozdravio.

Iz Sljemena kraj Travnika u Bosni evo zahvalnice jedne pobožne kršćanke: Tužnog li Božića! Baš na Božić žestoka bol uhvatila mi desnu ruku, da nijesam ni prstom maknuti mogla. Žigalo me u ruci, ko da mi je netko sjekirom sijee. Plakala sam, koliko od boli, toliko od teške brige, misleći: „Ta, šta će biti od mojega nejakoga djeteta? Treba mu posluže, a osim mene i mojega muža nikoga nema. Pa i ne zna maško raditi ženski kućni posao. A da tuđu žensku zovnemo? Siromašni smo, nemamo je čim platiti. Jedna mi nada ostala: Presveto Srce Isusovo! Njemu zavapih, njemu obećah devetnicu i javnu zahvalu. I gle milosti Presvetoga Srca: odmah mi sijekovi prestanu i smanjka velika bol, i kroz dva tri dana sasvim mi ruka ozdravi. — Poslije toga nakon dva mjeseca zahole mog muža noge i leđa. Nije se mogao prignuti; ne da

mu se ni sjedjeti ni ležati. A i mene zaboli lijeva noga u ku-
ljenu, da nijesam mogla ni stajati ni hodati. Usklikne moj žo-

Slika na glavnom oltaru trećoredaca u Krku.

vjek: „Dragi Bože, tebi hvala, što smo svojim grijesima zaslu-
žili, da nas kazniš. Ženo, što ćemo sada? Nejako djetetke

megja nama plaće; troje nas nijedno drugome pomoći ne more. Studen je velika, nema nam tko ni vatre naložiti. Bože moj, tebi hvala!" Užasne li žalosti u našoj kući! Moj čovjek jednako viče: „Zeno, šta će biti od nas?" Ja kažem: „Dobro, ako Bog da. Deder ne ćemo li kakogod s pomoću Božjom na silu kleknuti na koljena?" I pokušamo i jedva s velikom mukom kleknemo, a ja kažem svom čovjeku: „Dragi Anto, obećajmo devetnicu Presvetomu Srcu Isusovu, da ćemo devet dana moliti po pet oćenaša i zdravomarija i da ćemo se javno zahvaliti u Glasniku". Netom smo obećali i prvi put izmolili pet oćenaša, odmah nam je bilo lakše. Nakon jednog sata ja sam mogla polako hodati, vatru naložiti, kruh skuvati, i moj se je čovjek malo smirio i zaspao, a za mjesec dana sasna smo ozdravili. Hvala i slava Presvetomu Srcu Isusovu!

Druga jedna majka iz Bosne saopćila ovo: Moj jedanaestgodišnji sin volio bi se kojekuda klatariti nego polaziti školu. Jedan bi dan išao u školu, a drugi gan bježi od kuće, pa se igra s dječurlijom. Jednu ga večer uhvati otac i dovede ga kući, te onako razjaren stane ga nemilo lemati. Ja toga nijesam mogla gledati, prepanem se, te panem u nesvijest. S pomoću hladne vode nakon pol sata dozvaše me k svijesti. Sutra na veče u isto doba panem opet u nesvijest, i to se je svaku veče u isto doba opetovalo, dok nijesam obećala devetnicu Presvetomu Srcu Isusovu. Nijesam devetnice ni dovršila, a u nesvijest nijesam više pala.

A jedna majka iz Hrvatske piše: Imam osmero djece, a jedan od njih dobio u gradu besplatno stan i opskrbu, da može lakše polaziti višu školu. Ove godine nesretnjak vratio mi se kući s popravkom. Na početku nove školske godine posjetim ga te upitam, je li popravio. A on mi nehajno odgovori, da je propao na popravnom ispitu. Sva ogorčena predočih mu njegovu budućnost. Dalje mu nema potpore, jer tko da podupire nevaljanca? Plaćati za njega nije ni moguće, a uzmiem li ga kući, što će biti od njega? Konačno prizna moj nevaljanak, da još nije ni bio kod popravnog ispita, nego je iz bojazni volio slagati, da je zlo prošao; a za posljedice nije si razbijao glave. Meri opet sinuo tračak nadě. Sutra će na ispit. Obećah devetnicu Presvetomu Srcu Isusovu, pa u sto briga očekivah drugi dan. Sav razblažen povratio mi se sin sa ispita; nijesam ga ni trebala pitati, kad sam mu već s lica mogla čitati, da je sretno prošao. I tako je i nadalje uživao svoje besplatno mjesto. Tisuć puta hvala Božanskomu Srcu!

Povjerenik na Bugojnu u Bosni pripovijeda: Bio sam

u Slavoniji, u Virovitici, na sajmu, te sam si kupio nekoliko junaca. Pod noć privežem ih i zatvorim, a sam legnem spavati.

Dječivo djevojaka za naknadnu sv. pričest.
nedjelja, dan 6. svibnja 1936.

Kad u jutro, ali mi nema dva junca najbolja. U toj žalosti ne znajući ni kud ni kamo, sjetim se Presvetoga Srca Isusova, jer obećam, da ću kod kuće sa cijelom svojom porodicom oba-

viti devetnice njemu na čast i javno se zahvaliti, budem li samo uslišen. Taj isti čas bilo mi je lakše pri duši, kao da sam već našao izgubljene juncce. I doista, za tri do četiri sata stigao sam ih u prvom gradu i dobio ih natrag bez ikakve odštete.

Opet iz Bosne radosni glasovi: Moj se je suprug jako propio, a svoju djecu i kuću zanemario. Ja sa svojih petero djece plačem i plačem i ne znam, šta ću. Djeca kad ogladne, išću: „Daj, mama, da jedemo!“ A ja sirota šta ću im dati, kad nemam šta? Ocu nek je samo rakije, a za djecu ga brige nije. Ja tržna i žalosna: tko će me utješiti, tko li pomoći? Tko drugi, nego Presveto Srce Isusovo? Obećam devetnicu njemu na čast, i gle čuda! odmah moj muž obeća, da ne će više piti nikakva opojnog pića. Hvala i slava Presvetomu Srcu, što se je smilovalo meni i mojoj nejakoj dječici.

Rijetko primamo zahvalnice iz kršne Hercegovine. No što je rijetko, dvostruko nam je drago. Čujte dakle! Moj je muž bio u službi kod željeznice. Kad eto ti nesreće, neprijatelji ga kod starijiti tako oblagali, da je iz službe bio otpušten. Pomoći ni otkuda, sramote od svakuda. Ja plači dan i noć, gledajući svog jadnoga muža, gdje zdvaja, a zna mi srce i duša, da je posve nevina. Jednoga dana idem i molim starije, da pomiluju mojega muža i da mu vrate službu, ali oni ni čuti o tom. Doglem kući, plačem i tješim muža. Odljednom se sjetim, da imamo u kući sliku Presvetoga Srca Isusova i Marijina. Kleknem na koljena, obećam devetnicu i javnu zahvalu, ako nam bude pomoći. Kad na čudo sviju već treći dan pozovu mojega muža k direkciji, ispituju sve i nagju, da je posve nevina. Vrate mu opet službu i pošalju ga na jednu staciju, gdje nam je bilo vrlo lijepo, te smo živjeli sretno kao nikada. Hvala i slava Božanskom Srcu Isusovu!

Bezbožna štampa ōrmi na nas

Zagrebačkome „Pokretu“ nedavno se je opet žuč uznajala proti katoličkim novinama i časopisima (br. 241. pr. g.). Da gnjev svoj i strast utaži, sasuo ih je sve redom bijesnim psovkama i pogrdama. Baš nam je na čast, što se je osobito oborio i na „Glasnik Presvetoga Srca Isusova“. Čini se, da je taj mali „crvenjak“ zaista vragu tri u oku! — Navalio je onda „Pokret“ goropadno ko obično i na „Katolički list“ i na

„Hrvatsku Stražu“. I ovim vrlo časopisima čestitamo ova pažnju ko znak pravog i katoličkog daha!

Tom zgodom najtoplije preporučamo tu istu „Hrvatsku Stražu“ vč. gospodi svećenicima i štov. gospodi učiteljima katoliko za vlastito čitanje, toliko za širenje po hrvatskoj inteligenciji i svem školovanom svijetu. Naći će svaki u tom časopisu pravoga blaga kršćanske znanosti i prosvjete. Slog je „Hrvatskoj Straži“ i jednostavan i zanimiv, a sve odiše čistom ljubavlju spram hrvatske domovine! Vrijeme je već, da na oružje ustaje i malo i veliko i svećenik i laik, jer se je bezboštvo sa kršćanstvom zaista zakvačilo na život i smrt. No otklen nam oružja, pušaka i samokresa, jatagana i britkog handžara? — Od katoličkih novina i časopisa, osobito od „Hrvatske Straže“. Ova je razmjerno najjeftinija od većih hrvatskih smotra, jer stoji na godinu samo 6 kruna, a za gg. učitelje i za gjake samo 3 kruna. (Naručuje se u tiskari „Kuryka“ na Krku, Istra.)

Neprijatelji Crkve katoličke znadu za svoju iskvarenu štampu prinašati velikih žrtava. Pa zato je nama katolicima upravo sveta dužnost potpomagati iz svih sila katoličku štampu ponajprije i preplatom svojom.

Tvoj brat i subojnik.

Sveža po malo.

— Brčka (Bosna, uz našu sliku). Društvo djevojaka za naknadu sv. pričest, uspostavljeno na Mala Gospi 1899., a posvećeno Bl. Dji. Mariji bez grijeha začetoj, dne 1. svibnja 1906. slavilo je lijepu svečanost: blagoslov svoje mise zastave bezgriješnog Začeca bl. Dji. Marije. Dan osvajamo krasan. Sve društvene djevojke ranom zorom primile sv. sakramente, pa se onda sakupile u samostanu čč. ss. milosrdnica. (Tada ponesoše svoju novu zastavu procesijom do pred župnu crkvu. U nju crkvice sjala se u svom najsvetanjijem nakitu. Pred crkvom djevojački zbor na istu najmlaglje članice dobroselšicom pozdravi ggju. kuru Ema Hausmann, a jedna mala seljančica u ime školskih učenica čč. ss. milosrdnica izjavi, da sve danas sutra, kad budu veće, žele stupiti u to sveto društvo pod okrilje bezgriješne Djevice. Za svečane sv. mise veleč. g. župnik Ladislav Krencis iz prigodne propovijedi blagoslovi zastavu. Poslije podne sastala se je družtvo na vesele i mekušu zabavu, te se na uspomena toga slavlja dalo slikati, skupa s vel. g. župnikom i ggjom, kunom i sa svojom lijepom zastavom (M. J.).

— Prva crkva Srca Isusova u Slavoniji. Javljaju nam č. sestre sv. Križa iz Gjakova: Upravo preko puta prema sadašnjem našem samostanu i odgojbištu blagopoštoj slavi biskup J. J. Strossmayer darovao nam lijepu mjestu, da si sagra-

dino davno željenu crkvu na čast Presvetomu Srcu Isusovu. To će biti prva crkva Srca Isusova u Slavoniji, zato ju i sam biskup toliko želio i ostavio za nju lijepu svotu, kojom upravlja prečasnii kapitol. A mi, po savjetu jednoga oca Isusovca — baš je tomu deset godina — zakopasmo na gradilištu malen kip svetoga Josipa i počesmo ozbiljno, mučno, ali od srca, snažiti žrtve i novčić do novčića, da podignemo Božanskomu Srcu dostojan hram. Napokon — pače prije nego smo se i nadale — dne 24. rujna 1906. moglo se je početi kopanjem temelja. Crkva bit će lijepa i prostrana, 35 metara duga, u 12 metara široka, te će odgovarati potrebama redovnica i zavoda, a bit će i narodu otvorena. (M.)

— Pećine (Bosna). Donio Glasnik (1903. strana 159.) krasan list mladoga travanjškoga gijaka, gdje moći primose za dogradnju siromašne župne crkve Srca Isusova u Pećinama. Sada nam javlja vel. g. župnik Danijel Dulić: „Već sam s pomoću Božjom počeo pribavljati gradivo za crkvu, kao sedru, kreč itd., da onda, ako Bog dadne, zavedem u proljeće majstore, ako samo bude novaca! Dragi štovatelji Srca Božanskoga, sjetite se siromašne crkve i župnog stana Srca Isusova u Pećinama!“ (Primose prisa i svrši dostavlja uredništvo Glasnika).

— Velike drage, blizjanka župe Brod Moravice u Hrvatskoj. Javlja nam prijatelj: U mojem rodnom selu, u Velikim Dragama, gradi se kapelica na čast Presv. Srcu Isusovu. Lanjske je godine podignuta i pokrivena, a ove će se godine, ako Bog dadne, sasvim dogotoviti. Kako bi to lijepo bilo, kad bi se prigodom posvete smislile lijepe fotografije, da se njima okiti Glasnik ili Kalendar Presvetoga Srca Isusova. Dao Bog, da i to bude! (I. K.).

— Iz Amerike. Iz Johnstown-a piše nam povjerenik Glasnika: Sakupio sam ovdje 14 pretplatnika za Glasnik Presvetoga Srca Isusova i naručio Kalendar Srca Isusova i Marijina preko ovašnjega hrvatskoga g. župnika; a s pomoću Presvetoga Srca svake će godine sakupiti pretplatnika, što budem najviše mogao. Zatim ja i moja dva druga pretplaćujemo za školsku djecu u Zajezeru, a našoj domovini Hrvatskoj, 30 primjeraka Glasnika, jednolite ih pošiljati na adresu vel. g. župnika. (S. J.)

Kralj španjolski, Alfons XIII., ponukom svoje pobožne majke, kraljice Kristine, rođice nadvojvodkinje austrijske, dao se je pisati u „Počasnu Stražu Srca Isusova“. Pače g. 1894. primio je u kraljevskoj kapeli u Madridu iz ruku biskupa slonskoga diplomu kao promicatelj Počasne Straže. Ovom je prilikom mladi kralj naglas izmolio posvetu k Presvetomu Srcu u svojom kraljevstvu. Možda je mladi kralj tim svojim činom zaslužio onu gotovo čudesnu zaštitu Božju, kada su ga anarhisti bombom htjeli usmrtili: jedan put u Parizu, a drugi put u Madridu, na sam dan njegove ženidbe.

— Razglednice. Časne sestre milosrdnice u Zagrebu iznenadiše uredništvo ugodnim darom: sakupile su oko 400 razglednica, među njima 118 iz hrvatskih krajeva i 4 sa hrvatskim narodnim nošnjama. Bog im platio! Trebalo je još popuniti našu zbirku hrvatskih razglednica?

Hrvatska omladina pod zatavom Sreca Isusova.

Bog ne plaća svake subote.

(Istinit događaj). Priповijeda M. P., dušobrižnik.)

Selo Voštane u Dalmaciji, leži smješteno u planinskoj visini od 880 metara nad morem, i to baš na granici Bosne, pod sujevitim i jadovitim bosanskim brdom „Kamešnicom“. Planinski je to narod, a bavi se najviše stočarenjem. Kamion pogledaš, svud goli kamen, a jedva gdjegdje se ugleda malo ogledalo zemljišta. — Pod kosom izredale se slatnate kuće. Nedaleko mala crkvića sagrađena nazad 300 godina, a pred njom dva milozvučna zvonca — obješena o hrastu. U crkvi četiri gola zida, a među njima oltar sa Gospinim kipom.

Pred crkvom izvije se put, a do puta sagrađena je mala kapelica, u kojoj je smješćen kip Sreca Isusova, obložen cacklenom obranom.

Sunce se dobro nagnulo k zapadu, kada su mala Antica od 10 godina i brat njezin Petar od 8 godina počeli okupljati na pašu janjce, da ih vode kući na noćni počinak. Bilo je to baš na 13. mjeseca listopada 1905.

Kada su došli blizu kapelice, zaletješe se k njoj i obje siše se rukama o gvozdenu obranu. Kad su dobro razgledali i ugledali cacklenu obranu oko kipa, mala Antica skoči kao bi jesu i uzimajuć kamen, reče bratu Petru: „E ded, tko će prije pogoditi u ono caklo?“ I mali Petar uzme kamen. Antica udari prva prema kipu, ali ne pogodi, udari i Petar, ali promaši i on. Tad Antica udari i drugi put i za svoju veliku nesreću pogodi u caklo i razbije ga. Kip, premda je kamen bio velik, a caklo tik do kipa, ostane netaknut.

Kad su ugledali utomke cackla, oboje ustravljeni potrčaše kući, jer su i janjci bili dobro odmakli. Nikome nijesu ništa kazivali o svom zlodjelu.

Sutradan pronio se glas selom, da je razbijeno caklo na kipu Sreca Isusova. Ja istraživao krivca — ali uzalud. Djeca su mi neka kazala, da su razbili mala Antica i Petar, ali oni su nijetali kao i njihovi ukućani.

Primakla se i nedjelja. Ja preko svete mise kazao puku teško zlodjelo, koje se dogodilo, a da nijesam mogao doznati tko ga je počinio. Tad sam zavapio k Srecu Isusovu, da ga čitije na kojigod način, da ga pokaram.

Posije podne iste nedjelje, dogle k meni majka male An-

lice i Petra plačući i tupajući se šakama u prsa. Ne znajući uzroka, upitam, što je?

— A moj pope, jadna ti sam do Boga miloga — reče majka.

— Što je? govori! — ja ću opet.

— Ajme meni — moja Antica razbila caklo! — I to izgorevajući počela čupati kosu s glave.

Tad ja ja smirio, da će im Isus oprostiti, jer nijesu znali, što je ono, a da mi kaže, kako je, i zašto je razbila?

— Kako će joj oprostiti, dušo moja, kad eno je u kući, valja se po zemlji kao luda, viče i ajneće. Mira nema. Djed joj kaže, da ju je to ubavilo baš u po mise, kadno si ti govorio. Brže, pope, Bog ti dao, digni kletvu, a ja ću caklo platiti. —

Kad mi je ona to kazala, i ja sam se malo smutio i nijesam joj ništa odgovorio, već odmah uzeo štoin i molitvenik i s njom pošao do njezine kuće.

Ja baš u kuću, a mala Antica u teškim izrazima i žestokoj ogorčici. Viče i kriči. Prisutac sam opomenuo o činu i ukorio, a maloj sam Boga pomolio, ali je ostala u istom stanju.

Peti dan opet došla njezina mati trčuci i plačući, da je maloj Antici zlo, neka dogleda.

Ja poslušam i izmolio običajne molitve, te na koncu sa prisutnima zavapio: „Srce Isusovo, oprosti joj i smiluj se!“ Tek na treći vapaj mala pogleda. Prenula se bez jecanja i plača, već je samo teško disala, a lice joj je odmah dobilo drugo obličje.

Treći dan sam malo opet vidio. Bila se već digla. Sve mi je očitovala i kazala, da joj je Bog zato i poslao bolest.

Bog ne plaća svake subote, a jaš onom, kojemu plati i u subotu na ovakav način.

Srce Isusovo! tebi hvala, tebi čast, a tebi nam je naš spas! —

—

Svastica.

— Krasni kegrti. Otac Matijević D. I. upravlja u Immostu drštkovim mladim radnicima. Ovi su mladici vatreni katolici. Od mnogih junčkih djela, što su ih izveli, spomenuć ćemo samo jedno. Jednima su pangermanci u Immostu priredili staru pogansku svečanost, na su rasvijetliti i sve gore nakoča. Što su učinili nađ ševiti? Išli od kuće do kuće i prosili ulja, a onda se popeše na najvišu gору i tamo iznad svijih vatara naproviše golem vatreni križ, te se činilo, kao da su sve ostale vatre samo nres svjetlećim križu, na slavu Sina Boga živoga. (P.)

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 3. Ožujak 1907. God. XVI.

Izlazi mjesečno. Cijena 48 f. — S poštom 1—10 izdaka po 80 f.
10—50 po 70 f., 50 i više po 60 f. Za inozemstvo i K 20 f.

Namjena molitava i dobrih djela u ožujku.

(Ilagoslovio sv. Otac papa Pijo X.)

Kršćanski socijalizam.

Jesi li već čuo, dragi čitatelju, za ledenjake? Visoka su to brda, debelim ledom okovana, otkad ih svijet pamti. Vrlo je tegobno i pogibeljno na njih se uspeti. Da, već po ravnom ledu posrne čovjek, nekmo li po strmom! A usto propast s lijeve, propast s desne ko sa nebotične stijene u gotovu smrt! No mora li ipak tko prijeći takav ledenjak, onda svakako ne će toga sam učiniti, već u društvu uz dobre vogje. Jakim konopcem vežu se među sobom, naprijed stupa čvrsti, junački voglja — pa što Bog da i sreća junačka! Pa reci, da tko i poklizne, drugi ti ga drže, ne može da strmoglavi niz visoku lit!

Evo to ti je slika kršćanskog socijalizma.

Današnji se svijet može u mnogočemu prisposodobiti sa alpskim ledenjakom. Tu ne evatu više ni vjera ni ljubav — kruti se led primaio u srcima ljudskim. Jao si ga čovjeku siromahu koji mora da sam samcat žive, da jedino žive o radu svojih vlastitih poštenih ruku! Zgnječit će ga bezdušni bogataši, ugrabit će mu zadnju iskricu vjere i ufanja bezbožni stradaoci siromasi! Jedini mu spas u uzajamnom društvu kršćanskog socijalizma! Za osnutak takovih društava rađe baš u naše dane svi pravi rodoljubi i svećenici i svjetovnjaci.

Što je kršćansko-socijalno društvo?

To je neka zajednica kršćanskog puka za međusobnu pomoć, za zajedničko unapređivanje i obrtnog i seljačkog staleža po kršćanskim načelima. Kršćanski socijalizam ne ide za drugim, van da opet uvede u sav javni život kršćansku pravdu i ljubav, jer, bude li toga, bit će dobro sve! Ljute će se rase iscijeliti, bit će blagostanja po svačijem radu i maru!

Ova velika zajednica hrvatskog kršćanskog puka imat će po raznim mjestima svoja središta za promaknuće svega umnog i imovnog dobra, pa će tako po kršćanskim načelima svi raditi u korist pojedinca, a svaki pojedinac za sreću svijlu! (Hoćeš li šire o tom, pošalji 6 filira na „Uredništvo Glasu Naroda“, Zagreb, lički trg br. 1, i naruči „Program hrvatske zajednice“.)

Jedino na taj način izbjeći će hrvatski narod velikoj pogibi, što mu prijeti od socijalnih demokrata. Ovi na 'sva usta obećaju svemu puku, da će ga izbaviti iz svih zala i nevolja, ali idu ravno za tim, da mu otmu svetu, jedino spasonosnu katoličku vjeru! Kakva će istom biti nesreća, vidi se podobno već na porušenom blagostanju samih ovih socijaldemokratskih obitelji!

Ti dakle, katolički Hrvate, ne oklijevaj, već se snijesta pridruži ovoj kršćansko-socijalnoj zajednici! No ako je u vas još nema, nit misli više, g. župnik, da je već zgodno, osnovali je, a ti se sa ženom i djecom moli ovaj mjesec Presvetomu Srcu, da ovo djelo uspije po svim hrvatskim zemljama! Sveti Otac u Rimu blagoslovit će tvoje molitve i prikazuje ih Presvetomu Srcu! Živjela kršćansko-socijalna organizacija! (H.)

Pro će nam što pripovijedati?

Recite, dragi čitatelji, što vi najvolite čitati u Glasniku Srcu Isusova? — Ja, koliko vas poznajem, mislim zastalno, da vam je najmilije čitati dogagajaje, pripovijesti, primjere. — Ne takovih primjera? zar izmišljenih, koji se nikada nijesu dogodili? — Ne, nego istinitih, posve zajamčenih. — Pa dajte, ja vas dalje pitam: volite li čitati o dogagajajima, koji su se zbili ne znam gdje na širokom svijetu, kod tuzgih naroda, ili sak o dogagajajima, koji su se zbili u našim krajevima? — Veder, odgovorite mi! Ja megjutim držim, da Hrvat najvoli, ad mu se priča što iz njegove mile domovine ili o braći Hrvatima, koje je nevolja gonila u daleke tuzge krajeve, a

ljepak izdišu za svojim milima i dragim, što su ih ostavili na stranu grudi. — A kakovi vas dogagjaji osobito vesele i raduju i zanimaju? — Zar nesreće, lopovštine, samoubojstva, kradje, razbojništva? — E, toga svaki dan na pretek vidimo i čujemo; to ne veseli i šteti, nego žalosti i potisuje srce, vi oči, gdje je svijet pun i prepun svake zlobe i bijede. Zar ne, da vi volite lijepih, dušobudnih primjera, što vas krijepe u vjernoj vjeri, što vas pobuđuju na pouzdanje u Presveto Srce Isusovo, što vas potiču na krepostan život, pokazujući, kako bog svojih ne ostavlja, grješnicima raskajanim oprašta, pravdnika kuša, no i izbavlja?

Takovih primjera znao vam je „Glasnik Srca Isusova“ zadnjih godina pripovijedati. Odjekuje od tih pripovijesti prevedene su i na druge jezike, te su ime hrvatskoga naroda prozile širom svijeta; a znam, da su po kojemu i suze izmamile iz očiju, videći živu vjeru i pobožno srce hrvatskih štovala Srca Isusova.

Zar ne, dragi čitatelji, vi želite, da Glasnik iznese još puno takovih primjera iz našega dobroga naroda? — O, znam, znam, da vi to najviše želite! A ne hojite se, nastojat će oko toga uredništvo i u buduće, koliko najviše može.

Nego čujte, dragi čitatelji: do vas je, da to uspije! Pomožite i vi! Tko je što takova doživio ili sam li kod drugih, neka to vjerno i točno, po suštoj istini napiše i uredništvu pošalje! Što je vrijedno i lijepo, to će se tiskati ili u „Glasniku Srca Isusova“ ili u „Kalendaru Srca Isusova i Marijina“ — kamo već bolje pristaje.

A ne recite, da to ne znate tako lijepo i vješto složiti, da bi se moglo tiskati. Ako je koji dogagjaj samo vrijedan, da se objelodani, onda će već uredništvo jezik popraviti i sve što bolje složiti. Vi mu samo javite, što i kako je, bilo, što ljepše znate i umijete, a za ostalo brinut će se uredništvo.

Pa se ni toga ne bojte, da bi komu moglo biti neprilike, ako se o njemu u Glasniku piše. Glasnik ne će iznijeti ničijeg imena, pa ako se je bojati neprilike, ne će ni mjesta odati, gdje se je dogagjaj zbio.

Pripovijedajte nam na priliku, kako se je koji inoverac obratio k našoj vjeri, ili grješnik popravio od svojih opaćina, kako se je odučio od psovke (kletve), pijanstva ili neurednog života, kako je tko iz ljubavi k Srcu Isusovu oprostio naneseu uvredu ili nepravdu, kako je komu u nevoљи pomoglo Presveto Srce, kako je po milosti njegovoj bio spasen u po-

gibelji duše ili tijela, kako su se iz koje kuće ili javne čitaonice izbacile nevaljale knjige i novine i uvele dobre knjige i dobri časopisi, kako se u kojoj obitelji lijepo štuje Srce Isusovo, kako je Bog koga na očevidan način kaznio, kako je tko pobožno i lijepo preminuo s ovoga svijeta i tako dalje.

Ne želite ono malo vremena i truda: pomislite, što ćete napisati, to će, bude li samo vrijedno, čitati tisuće i tisuće naroda, pa će još više uzljubiti Presveto Srce Isusovo, a Bog će vam sve to upisati u veliku zaslugu i obilno vas nagraditi.

Jeste li dakle razumjeli, dragi čitatelji? E, onda mislite malo, nijeste li ili sami doživjeli ili od pouzdanih ljudi čuli takav dogagljaj, pa što prije napišite, ili molite drugoga, da vam to napiše. A sve to pošaljite na adresu: Uredništvo Glasnika Srca Isusova, Zagreb, Palmotićeva ulica 33.

Vijećnik po Srcu Isusovu.

Uz „načelnika“ ili „kneza“ eto ti vijećnika. S njima se načelnik posavjetuje, a što oni odrede, to je općini kao zakon: tomu se svaki, hoćeš, ne ćeš, mora pokoriti. Šta će i najbolji načelnik bez valjanih vijećnika? Bez vijećnika načelnik ne može ništa. Stoga, hoće li koja općina, da zasluži slavno ime „općina Srca Isusova“ — onda treba da su i vijećnici zauzeti za slavu Presv. Seta. Takav je bio ovaj, o kojem hoću da vam sada pripovijedam.

Imamo u našoj općini — tako nam pišu iz jednoga slavenskoga sela — pored starijih i jednoga dosta mladoga vijećnika. Sin je jednoga trgovca, član najuglednije obitelji u općini. Istom je tri godine vijećnikom, ali može se reći: što se je u to vrijeme dobra učinilo u općini, tomu je on bio prvim vogjom i najrevnijim promicateljem. Kako je on zauzet za narodnu stvar i prosvjetu i svaki boljak, tako je oduševljen i za sve, što se tiče naše sv. vjere i pobožnosti k Srcu Isusovu. Trebalo je popraviti našu župnu crkvu. Namah on sa svojim ocem i g. župnikom nastojao, da se dogle do sredstava, te se je rad mogao otpočeti. Među školsku djecu dijeli on besplatno nabožnih listića. Njegova pobožnost kod sv. pričesti svima je na izgled.

Najljepše se njegova revnost za Presveto Srce Isusovo očitovala kod ove prilike.

Godine 1900. bilo u susjednoj župi sv. poslanstvo. Imalo se svršiti velikim slavljem Presv. Srca. Naš g. kapelan rekne ljudima: „Znate šta? Odlučio sam ja i g. vijećnik, da dove-

Altar Srca Isusova u župnoj crkvi u Puntu.

demo tamo u nedjelju što veću procesiju, da što bolje proslavimo Presv. Srce“. Namah prozbori i g. vijećnik ljudima: „Molim vas, gledajte, da svi dođete, da nas bude što više!“

No hoće li se ljudi odazvati? Pobujao se g. vijećnik, da ih ne će peno doći, jer je put dalek, a s propovijedaonice nije se moglo oglasiti. Šta će? Subotom pošalje on u svaku filijalku po jednoga čovjeka, da zagje u svaku kuću, te kućegazdi rekne: „Pozdravlja vas g. vijećnik I. L., te moli, ako ti tko iz vaše kuće mogao u procesiju, da što većma uzvelamo Srce Isusovo.“ Taj čovjek morao je svakoga zabilježiti, ja g. vijećnik znade, koliko će ih biti. Skoro su javili, da ih je barem 500. A kada ih je bilo jedna tisuća, onda nijesu više brojili. G. vijećnik bio je jako veseo. Kada su ostala gospoda vidjela njegovu revnost, odlučili su svi općinski službenici i neka druga gospoda, da pogđu.

U nedjelju bila je još tiha noć, a zvijezde na nebu mlo titrale, kada na jedan pet zvona zazvone, te svakoga probude iza sna. Ne bi dugo, a sa svih strana procesije kao da izniču iz zemlje. Osta prazna cijela općina. Da je buknuo požar, ne bi ga bio tko gasiti. I prije nego prvi pijetli zapjevali, iz tisuće se grla noćnom tišinom razlijegao divni pijev: „Isuse, blaga i ponizna Srca — Učini srce moje po Srcu svome!“ Slušajući duša bi ti se opajala, da bi pjevao kroz čitavu noć. Kada su svi bili sabrani, krenusmo, još uvijek u noćnome mraku, ali u najljepšem redu. Naš g. vijećnik, videći skoro nedoglednu procesiju, uživao je u njoj. I kao bi sad naprijed, sad natrag, da vidi, je li sve u redu.

Kada smo prolazili u susjednu župu, sve je istrčalo iz kuća, te zapanjeno gledalo i u čudu pitalo, kuda će toliki svijet? A gospoda pozdravljahu gospodu, osobito g. vijećnika, dubokim naklonima. Stigli smo baš u 8 sati k svečanoj sv. misi. Onda je bila propovijed. Budući da toliki narod nije mogao stati u crkvu, to je propovijedaonica bila napravljena usred ceste. Mnogi se muškarci bili popeli na kestenje, da bolje čuju i vide završetak stavlja. Jedan o. misionar oglosi, kakav će biti red u procesiji. Našu je župu prvu odlikovao. Prije nego se je završila služba Božja, nasta vika: „U red!“ Sve je trčalo k cesti, te se postavismo u red, kojim smo i došli. Procesija bila je divna, da se ne da opisati. Nosila se tri kipa Majke Božje, a jedan kip Srca Isusova i mnoge zastave. Mjesna glazba udri, sviraj, no nije se ni čula od silnoga pjevanja. Kada smo se mi prvi već vraćali, zatekli smo još zadnje, koji su isom polazili, premda se daleko išlo.

Ganuti bio je oproštaj s vlč. oo. misionarima, koji se narodu pokazivali s jednoga prozora župnoga stana. Prestade

pjevanje, a nastade plač i vika: „S Bogom! s Bogom!“ i mahanje rupcima. Dobar se je komad puta prevatio, dok se je sv utješilo.

Pred noć stigli smo u našu župnu crkvu, gdje nam g. kapelan podijeli blagoslov s Presvetim. Onda se narod povraći kućama svojim, sav veseo i razdragan. I danas se još spominje toga slavlja i čudi vijećnikovoj revnosti za proslavu Sreća Isusova.

Psost se daje ukinuti.

(Dopis.)

Bilo je mjeseca veljače 1905., kad nastupi u župu K. u Dublaciji kao župnik svećenik-domorodac G. — Odmah prvih dana, pun ljubavi i mladenačkog zanosa za procvat i napredak svoje rodne grude, sjedne za svoj stol, pomolivši se prije dočekom Boga i Bl. Dje. Mariji, kojoj se on u svakoj prigodi pozdravno obraća, te stane razmišljati, koje su najglavnije moralne i materijalne potrebe povjerenog mu stada, njegovih milih mješтана. Uze olovku u ruke, a knjižicu svojih bilježaka preda se, te piše. Na prvo mjesto stavi: iskorišteniti bogumrske psovke.

Što odmah, to i učini.

Nijedecih dana bez docnenja prizva u večer k sebi nekoliko odličnijih župljana, te udri da se pretrese, kako bi se lakše postigla njegova sveta nepokolebljiva odluka. Župnik obeća, da će za cijeli mjesec dana propovijedati proti bogumrskoj psovki. Odličniji pak župljani sastaviše se u odbor, koji će pozvati sve domaćine na skupštinu, da se sastavi u njihovo imeu savez protiv psovki. Savez bi sastavljen nakon par dana, te izabraše starješinstvo, a za predsjednika istog župnika. Da im lakše bude postignuti žugjeni cilj, izabraše još šestoricu među sobom kao nadziratelje u selu, koji imaju starješinstvu prijaviti svaki slučaj psosti. Kao nadziratelji biše izabrani upravo najveći psovači iz mjesta. Svaki, koga bi ovi nadziratelji prijavili, da je psovao, morao bi platiti krunu globe i u župskom stanu u prisutstvu starješinstva pred slikom Presvetoga Sreća Isusova pitat prošćenje od dragog Boga.

Kako zaglaviše, tako i izvršiše. Župnik za mjesec dan držao propovijedi proti psovki, a na svršetku učini posvetu novo saveza Presvetomu Sreću Isusovu i Blaženoj Djevici Mariji. I

opću ispovijed. I gle milosrgja Božjeg! Psost se kao rukom utamnila tako, da ju za istinu reći nije više čuti. Upravo oni najgori psovači popravili se, te ih je sada milina slušati, kako brane čast Božju.

No znajte, kako se to postiglo. Uz Božju pomoć postiglo se to osobito, što bez iznimke jedan drugoga odmah opominje, kad ga čuje psovati, te se svak srami takvih opomena. No, otkad je prestala psovka u tom mjestu, može se reći, da je zavládalo upravo kraljevstvo ljubavi, jer više nema preglašnih svagja i razmirica, pa ako se katkad i pojave, izabrano starješinstvo pri-zove k sebi stranke, te ih izmiri i time njima prištedi puno krvava novca, odvrćajući ih od sudbenih vrata. Koliko je tu slave Boga, a narodu uz moralnu i materijalne koristi, svak može lako razumjeti.

Presveto Srce Isusovo i unaprijed štiti to mjesto u za-početom dobru!

Sm

Turska buľa Rod svetoga Josipa.

Hrvatski isusovac, veleč. M. Bruno Foretić, piše nam iz Skadra u Arbanaskoj:

Jučer pripovijedao mi je vel. o. Antun Buseti, misijonar u Arbanaskoj, ovaj posve zajamčeni slučaj o čudesnoj pomoći svetoga Josipa. Čuo ga je iz ustiju samoga g. župnika dotičnoga mjesta, a sam je na svoje oči vidio one ljude, kojima se je to dogodilo, te je s njima i govorio. Budući da se približava mjesec svetoga Josipa, brže se latih pera, misleći, da će to našem hrvatskomu Glasniku Srca Isusova dobro doći za mjesec ožujak.

Evo dakle čujte!

U malenom arbanaskom mjestancu Ghiadri, u biskupiji skadarskoj, dobri mješćani imaju veliku pobožnost k svetomu Josipu. I sama je njihova župna crkva njemu posvećena. Pa ne samo katolici, nego i sami muhamedovci znadu se utjecati svetomu Josipu i po koju izvanrednu milost od njega isprositi. Bilo je to godine 1904. U jedne turske žene (bule) sedam-godišnja kćerka bila posvema slijepa.

Jednoga dana reći će joj majka: „Ded, kćerko moja, hajde da i mi idemo k onome vlaškom (kršćanskom) Svecu, koji čini toliko čudesa. Nadam se, da će i naše molbe uslišiti.“

To rekavši uzme dijete za ruku, te ga odvede u crkvu, pa ravno pred sliku svetoga Josipa.

Što je tako govorila, kako li se molila — veli župnik —
"ga, sam ne bih znao reći. Samo bi vam mogla ja, a mogu svi

Odbor društva djevojaka za nikadnu sv. pričest = Psolu.
moji župljani potvrditi, da je djevojčica u crkvi najednput pro-
gledala i odonda ostala zdravih očiju.

A zahvalna je majka sutradan donijela debelu voštanica, da bi gorjela pred oltarom njezina moćnoga zagovornika.

Kada sveti Josip onakovim čudesima nagradjuje pouzdanje i samoga neksta; a onda čemu da se tek mi pravovjerni kršćani nadamo od njegove moći i dobrote? — Doista, nemamo, osim Blažene Djevice Marije, boljega zagovornika kod Presvetoga Srca Isusova, no što je sveti Josip, počinim našega Božanskoga Spasitelja.

Zahvalnice svetomu Josipu.

 Zahvalnice treba da su potpisane potpunim imenom i adresom, inače ih ne možemo nikako koristiti. *Treba*

Mjesec je ožujak posvećen svetomu Josipu, kojemu naš sveta Crkva uči moliti: „Sveti Josipe, uzore i zaštitniče štovatelja Presvetoga Srca Isusova, moli za nas!“ (100 dana oprosta jedan put na dan. Leon XIII. 1891.) Pa evo vam, dragi štovatelji Presvetoga Srca, dvije zahvalnice (a treća u dodatku omladini), koje će u vama opet probuditi pobožnost i pouzdanje u ovaj naš uzor, u ovoga našega zaštitnika.

Piše jedan mlađi poljodjelac s jednoga maloga dalmatinskoga otoka: Već sam dvije godine sretno prošao kod novčenja, a sada je treća godina, valja treći put ići na novčenje. Videći, da sam posve zdrav, silno se uplašim. Ta, teško je mladomu čovjeku ostaviti kuću i kućište, ostaviti mile roditelje, braću i sestre, i poći u tugu svijet; teško je poljodjelca ostaviti onu grudicu zemlje, na kojoj se rodio, koju je od mladosti natapao znojem svojim, koja mu je sva nada, sve blago u ovom životu; teško mu je zamijeniti ratarsko oružje s ubojitim oružjem, slušati ono dosadno: ajns — cvaj, ajns — cvaj, ajns — cvaj, a isto se možda među iskvarenim drugovima sam iskvariti kao zdrava jabuka, koja je pala među trule. Zar da se kršćansko srce toga ne plaši? Moje barem mlado srce protnulo je od straha. Što ću? Baš je mjesec ožujak, i sjetim se zahvalnice svetomu Josipu, što sam ju čitao u Glasniku Srca Isusova. Učinim dakle devetnicu svetomu Josipu upravo prije njegova blagdana, neka mi isprosi od Presvetoga Srca, da budem oslobođen od vojništva. Učinim devetnicu i samomu Presvetomu Srcu. Isto obećam, budem li uslišen, da ću dati odslužiti jednu sv. misu i javno se zahvaliti. Baš zadnji dan devetnice valja mi se prikazati komisiji. Tamo je već

puno mladog svijeta. Svaki mi govori, da ću zastalno biti spremljen pod carsku kapu. Stupim pred komisiju. Liječnik me upita, jesam li zdrav? A ja šta ću drugo, već odgovori po istini: „Jesam!“ Vidim posumnih na usnama svih prisutnih, pa se još više uplašim. No liječnik nakon duljega pregledanja izjavi, da sam slobodan — za uvijek. Tko sad veseliji od mene? Hvala ti, sveti Josipe! Hvala ti i slava, Presveto Srce Isusovo!

A jedna kraljevska poštarica u Slavoniji pripovijeda ovo: Primaću novce u poštansku štedionu, prevarih sam se jedan put u računu, te sam jednoj stranci u uložnu knjižicu ubilježila trista kruna više, nego što sam ih u istinu primila. Stranka nije imala toliko poštenja, da bi me upozorila na moju pogriješku, a ja nijesam ništa ni opazila ni slutila. Nakon dva mjeseca otkaze stranka uložnu svotu, te uz ostale novce razumije se, primila i onih 300 kruna, što sam ih grješkom ubilježila. A ni sada se ne sjetih. Istom kod godišnjeg proračuna pronagle se pogriješka. Došlo je do toga, da su moji poglavari počeli sumnjati o mojem poštenju, misleći, da sam onih 300 kruna možda sebi u korist uračunala. Eto goleme neprilike! Voljela bih pregorjeti trista, pa i tri tisuće kruna, nego da mi ostane crn obraz, pa da možda i službu izgubim. Ja predložim dakle onoj stranci, što i kako je, ali ona ni čuti o tom; ona se, veli, ne sjeća pa ne sjeća, koliko je novaca uložila. U toj velikoj stisci, što ću, kuda ću? Utečem se sa više devetnica sv. Josipu, da mi pomogne. I molba bi mi uslišena. Stvar se napokon razjasni, a stranka povraća novce, žaleći, što toga odmah učinila nije. Hvala i slava svetomu Josipu, koji mi je pomogao ne samo u ovoj stvari, nego još u mnogim drugim mojim neprilikama i potrebama. Stoga svemu svijetu ključem: snagje li koga koja nevolja, neka se zaufano obrati na svetoga Josipa; ovaj veliki ugodnik Božji i zagovornik kod Božanskoga Srca Isusova uvijek je spreman pomoći!

Čudo Srca Isusova.

(iz kanadskoga francuskoga Glasnika Srecu Isusova.)

Nekoliko uglednih španjolskih novina donesoše ovaj čudesni događaj, koji se je čine 20. travnja 1905. godine zbilo u mjestu Manzeneda u Španjolskoj.

Velečasni oci redemptoristi bili su taj u župnoj crkvi svetoga Martina počeli svete misije. No prvih je dana pučanstvo

bilo vrlo blavno i ravnodušno; samo su dobra djeca pokazala nekakvu osobitu revnost. Sve nastojanje otaca misijonara, da probude puk iz njegova mrtvila, ostalo je bez uspjeha.

Dogje i 20. travnja. Taj dan držat će oci misijonari po svom običaju svečanu otprošnju pred izloženim presvetim oltarskim otajstvom. Crkva će tom prilikom najsajnije biti rasvijetljena. Glas o tom raznio se mjesnom, a narod, primamljen ovom svečanošću, hrpimice nalegao u crkvu.

Otac Marisal u svojoj propovijedi ganutljivim načinom tumačio riječi proroka Izaije: „Vas dan pružah ruke svoje prema narodu, što ne vjeruje, već ide za svojim mislima putem, koji nije dobar“ (Izaija 65, 2). Svršiv propovijed, pođe misijonar na glas moliti svečanu otprošnju Isusu u oltarskom sakramentu, dok je narod mirno klečao.

Kad al' najedamput narod pokazuje nekakvu silnu uzbuđenost, ljudi ponstaju i nepomično gledaju prema oltaru, gdje je izložen presveti sakrament. No na opomenu misijonara opet kleknu i nastavu molitvu, ne skinuvši oka s presvetog otajstva.

Uto mala, sedamgodišnja djevojčica Endoksija Vega na sav glas rekne svojoj majci: „Idem, da vidim ovo dijete!“

Šta je vidjela mala? Vidjela je ono, što je i mnoga drugih prisutnih vidjelo. Sam vlč. g. župnik i mnoga ugledna lica tvrde, da su na oltaru mjesto svete hostije vidjeli neiskazano lijepo dijete od kojih 7, 8 godina, odijevno u bijele haljine, koje su se prelijevale od neobičnog sjaja. Dijete je raskrillilo ruke prema narodu, kao da ga hoće zagrliti.

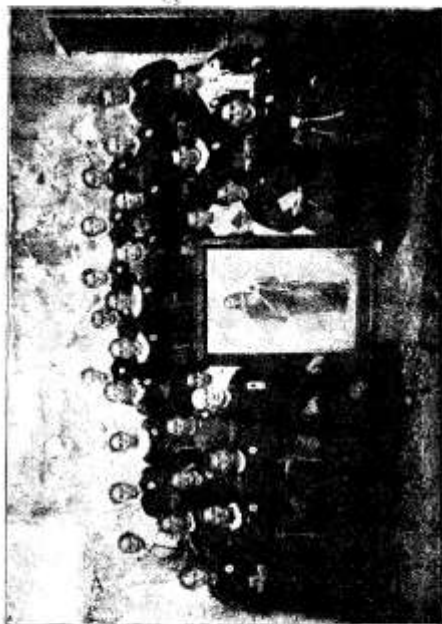
Jedna djevojčica, Luiza Ariaz, opazi na prsima ovoga djeteta široku, svu krvavu ranu.

Župnik, koji je imao držati blagoslov, klečao je u to vrijeme upravo pred oltarom. Njemu se je činilo, kao da dijete Isus izlazi iz svete hostije, držeći ruke na prsima nakrst složene. Kroz napola otvorenu ranu vidio je i samo Presveto Srce Božanskoga djeteta. Župnik je pripravan, da to čudo i zakletvom potvrdi. Sve dok je vijčenje trajalo, nije se župnik usudio taknuti pokaznice. Istom kad je Božanskoga djeteta nestalo, sav drhtući od radosnog ganuća, povraći župnik presvetu hostiju u svetobranište.

Ovo nebesko vijčenje silno se je kosnulo pučanstva, pa i onih, koji nijesu bili tako sretni, te su to čudo na sveje oči gledali. Odsada su misije sjajno uspijevale. Iza malikosti rvy

dana nastupila je neobična revnost i pobožnost, i mnogo se je grijehnika obratilo.

Kada se je zadnji dan svetih mislija držala općenita sveta

jedna sedmična skupina društva djevojača za naknadu sv. pričest u Punta,

pričest, onda su svećenici tri sata i to neprestano imali dijeliti sveto Tijelo Isusovo; toliko ih je došlo iz cijele okolice, želeći primiti sveti sakrament u onoj crkvi, gdje je Božanski

Spasitelj narodu dao tako izvanredan dokaz svoje ljubavi i dobrote.

Po želji naroda smjestio se je na spomen-križu svetih misija kip djeteta Isusa, gdje stoji raskriljenih ruku, a do nogu mu zlatan kalež, okružen sjajnim zrakama.

Ja te motrim! . . .

(Spjevao Fr. Teohi, bogoslov u Zagrebu, iz „Ružićnjaka sv. Franje Serafskoga“)

Ja te motrim! . . . Motrit ću te vazda,
Slatko Srce Isusovo,
Čudovište uvjek novo,
Što na toj ga zemlji Bog sam sazda
Motrit ću te danju i u noći:
Tuga kad me teška bije,
Ili u sreći život plije,
K tebi samo, k tebi želim poći.

Žrtvo gr'jeha! . . . Trnova se kruna
Oko tebe kruto svija,
A sred Srca rana zija,
Ljuta rana, tople krvi puna . . .
Tajno sveta! . . . Ipak samo bije:
Za nas našoj u sredini,
Megju nama, zemskim sinj,
Pravu ko da sreću istom žiješ.

Srce blago! . . . Ljubavi si vrelo,
Milost otkud teče nova
I toplina plamenova,
Sv'jetu što no grije ledeno čelo . . .
Rano sveta! . . . Vidim, kako vriju
Krvave ti svete suze,
Vječni što ih Otac uze
Kao otkug pravi ljudi svijju . . .

Srce milo! . . . Rana tva su vrata,
Kuda hrle djeca tvoja,
Umorna od teškog boja,

Ko u milog naručaj si brata...
Samo zoveš!... Svetišta sred tvoga
Suze brisat svoje mogu,
Bol si tažit, ranu mnogu,
Počin tati' u Srcu svojeg Boga.

Ja te motrim!... Motrit ću te vazda,
Slatko Srce Isusovo,
Čudovište uvjek novo,
Što na toj ga zemlji Bog sam sazda.
Motrit ću te danju i u noći,
Pa kad život jednom nurije,
Duša k tebi nek se vije,
Uvjek da te ljubim iz sve moći.

Osveta je moja!

(Triptovijeda jedan oružnički službeni narodnik.)

Godine 1902. napao je jedan — ne znam, kakovim imenom da ga nazovem — čovjek, lažljivo na poštenje moje roglakinje, oklevetavši je pred više osoba s nečudorednoga čina.

Akoprem smo to za puku klevetu držali, poznajući našu roglakinju, koja je uzorna ponašanja, a osobita štovateljica Presvetoga Srca Isusova; a poznajući i podli značaj onoga čovjeka: ipak nam je svima vrlo neugodno bilo, a najviše njoj siroti, da se je ovakova drska laž o njoj promijela.

Stučaj htjede, da sam se baš s onim drznikom sastao. U meni plane krv, i čini mi se, da bih ga onaj čas bio rastrgao. Videći me moja žena onako uzrujana, povuče me na stranu i reče: „Miruj! Znaš, da je Bog osvetu sebi pridržao, a mi imamo, tko će iznijeti na svijetlo ili krivnju naše roglakinje ili njezinu neudžnost — a to je Presveto Srce Isusovo. Molit ćemo devetnicu njemu na čast!“

Na ove se riječi savladam i počnemo odmah devetnicu u zahvalu, što me je Presveto Srce općunvalo, da u onoj naglosti ne učinim grijeha.

Kako se ono po našoj poslovljici kaže, da „čistu obrazu malo vode treba“, tako se doskora dokaza nevinost naše roglakinje, a klevetnik dobi mjesec dana zatvora.

Eto vidiš, dragi čitatelju, da imaš, tko će se mjesto tebe osvetiti, samo se širpi i moli se njemu. Kad ga drugi najviše vrijetaju, a ti se još usrdnije moli za njh i za se.

Švega po malo.

— „Mila naša djevojčica svetomu Franji Kavarškome“, velikom apostolu Indije i Japana, a od starine milom Sveću hrvatskoga naroda, čiel se po običaju od 4. do 12. ožujka mo može se činiti i u svako drugo doba godine.

— Besplatni Glasnici! Na kratku vijest u prvom broju Glasnika našeg, da uredništvo ima na raspolaganje nešto novaca za besplatne Glasnike, javila ih je sva sila uredništva, a još više za besplatne Glasnike, javila ih se sva sila uredništva, a još više tiskari, moleći za besplatne Glasnike i naglašajući se, da će ih savjesno razdijeliti među siromašne obitelji i siromašnu djecu. To je dakako lijepo i plemenito. No još je ljepše i plemenitije, što su opet gdjekoji požrtvovni štovatelji Srca Isusova (a to ne bogati, nego velikim dijelom upravo siromašni!) poslali uredništvu kruna i petake za besplatne Glasnike. (Vidi iskaz na omoju svakoga broja Glasnika.) Nego, kako ih je više bilo onih, koji su molili za besplatne Glasnike, nego li onih, koji su u to ime poslali novaca? to nije bilo moguće svima odgovoriti. Gdjekoji su izravno kod tiskare naručili Glasnike za ovo ili ono siromašno obitelji, ili škole, te u svojoj kršćanskoj poniznosti molili, da se ne bi odzla njihov imena. To je vrlo lijepo i hvale vrijedno; samo se valja na nekakav način pohvaliti, da oni, koji ovaj Glasnik besplatno primaju, od nekud saznaju, da su ti Glasnici već plaćeni. Inače bi se moglo dogoditi, da ih vrzte tiskari, nemajući u svom siromaštvu otklen platiti, ili da pošalju tiskari za Glasnike novce, misleći, da su ih dužni platiti.

— „Počasna Straža Srca Isusova“ kod trećoredaca na Krku poznata je našim čitateljima iz našega izvješća u zadnjem broju lanjskoga Glasnika. To je izvješće uradilo obilnim plodom, jer su se namah javili novi članovi iz Dalmacije i Hrvatske. Bog blagoslovio i proširio ovu milu pobožnost k Presvetomu Srcu!

— Nova katolička tiskara u Zagrebu. Na početku ove godine otvorilo je „Hrvatsko katoličko tiskovno društvo“ svoju vlastitu tiskaru u Zagrebu, na Kapolu broj 27, te od onda izlaze tamo „Hrvatstvo“, „Katolički List“, „Istina“, „Glas Naroda“, „Kršćanska škola“, a nekoliko je knjiga već pod tiskom. Razamije se, da će i „Društvo svetoga Jeronima“ odsada ovdje tiskati svoja izdanja. Ova je dakle tiskara već u prvom svom početku postala

prvim središtem i oguštem hrvatske katoličke književnosti. Velika je to i neprocjeniva stečevina za katoličku stvar u Hrvatskoj, imamo sada dvije katoličke tiskare u Zagrebu, jer i tiskara Antuna Schotza zaslužuje, da se ubraja u katoličke tiskare.

— „Bazilika“ u Gorici. Glasovito proštenište Majke Božje na Svetoj gori nad Goricom odlučom svetoga Zbora za obradu od 28. travnja 1906. dobilo je naslov „bazilike“ („basilica minor“). S tim se slavim nastavom spojene i neke osobite povlastice. U hrvatskim krajevima nije nam poznato, da bi koja crkva imala naslov „bazilike“, no možda bi se to dalo ishoditi za naša najslavnija prošteništa, n. pr. za svetište na Trsatu i za Mariju Bistricu. (Sr. „Kat. List“ str. 8.)

— „Vojska Srca Isusova proti psovki (kletvi) i proklinjanju“, kako slučajno doznasmo, uvedena je i crvte i u župi Vivodini nadbiskupije zagrebačke. Braćo, širite tu svetu „Vojsku“, a obavijestite u mjezinom uvedenju i mjezinom radu naš Glasnik, koji je od samoga odbora odabran glasilom to „Vojske“.

— Lijla dolijala! Dne 20. prosinca socijalni demokrati priredili su u Mitrovici (u Slavoniji) javnu skupštinu. Da im skupština što bolje pogje za rukom, poslužilo se varkom. Izdadoše namne letak u tugle ime, u ime kršćanskih socijala, gdje tobože kršćanski socijali sami pozivlju svoje pristale, da dođu k ovoj skupštini socijalnih demokrata. I doista kršćanski socijali mnogo-brojno došliše, no u zao čas za podle sazivače. Kršćanski narod, osobito ratari iz okoliće, stadoše crvendačima vikati: „Dolje lopovu, dolje varalac hrvatskoga naroda!“ (Sr. „Glas Naroda“ broj 2.)

— Vrijede li što god uporabljene dopisnice? Na pouku Glasnika mnogi skupljaju uporabljene poštanske biljege i razglednice u korist katoličkih misijama u zemljama poganskim, te ih šalju uredništvu Glasnika, koje ih svrši otprema. Pitaju neki, da li za tu svrhu vrijede i uporabljene obične dopisnice? Ne vrijede niti čitave dopisnice, niti utisnute na njima poštanske biljege.

— Po Srcu Isusovu mir. U nekom mjestancu biskupije krčke držale se svete misije, a Presveto Srce Božanskoga Spasitelja spalo obilje svoje milosti na dobi puk onoga sela. Ljudi iz zahvalnosti htjedoše podignuti križ na uspomenu blagoslovnih misija. Ali im misijonar nešto drugo predloži. Vladao u onom mjestu nemir radi groblja, koje se gradilo. „Na čast Presvetomu Srcu — tako predloži misijonar — mora da nastane nekog: a to će biti najljepša uspomena na svete misije. Usto dajte naj vratima groblja isdesati sliku Srca Isusova, koja će sjećati na povrćeni mir.“ To rekavši, izasli misijonar pred izloženim Presvetim sakramentom s prisutnim pukom tri očenaka za sretan uspjeh ove stvari. To je bilo u večer. Ni misijonar, ni kapelan, koji se ondje nalazio, ničemu znati, što ljudi kane činiti. Kad eto sutradan dogje glavak k misijonaru, i u par časova stvar se uređi: biskup neka u groblju sve odredi, a ljudi obećaju, da će se pokoriti. I tako se povrati mir među onaj inače dobi puk, i tu iz ljubavi k prelatom Srcu Isusovu, koje je ovim još jedan put pokazalo, kako zaista svoje štovatelje obećanim mirom dariva. (M. S.)

— „Luce“, ovaj dični mjesecnik za katoličko glosivo, ove godine ima krasan broj pretplatnika, oko 2.500. Od srca se tomu radujemo i svakomu glaku taj list opet najtoplije preporučamo.

Hrvatska omladina pod zastavom Srea Isusova.

Perivoj Srea Isusov^a u Puntu.

Slatki miris najljepše pobožnosti — pobožnosti k Presvetomu Sreu Isusovu — dopro je u župu Puntat, na otoku Krka već nazad kakovih 30 godina. Bilo je to godine 1876., kad su ovdje časni oci Isusovci Ajala i Lombardini, prigodom svetog poslanstva, bacili prvo sjeme ove pobožnosti. Onda već oni ustanovise Bratovštinu Presvetoga Srea Isusova i Prečistoga Srea Marijina, koje bratovštine lijepo cvatu još i danas. Možemo kazati, da je jedno od dobrih svojstava puntarskih župljana, da kod njih svaka pobožnost, što se više u njoj vježbaju, to dublje korjenje hvata u njihovom srcu, i oni kao da se u njoj sve bolje usavršuju. Nijesu pobožni Puntari kao slama, koja za čas plane, pak u čas i prestane. Tako je bilo i sa pobožnošću prema Božanskomu Sreu.

Kada su godine 1899. došli amo časni oci Isusovci Gattin i Bontempo, da drže sv. poslanstvo, našli su ovu pobožnost u lijepom cvatu. Oni ju megjutim ljepše urediše i proširiše, osobito među mladež. Osnovaše društvo djevojaka za naknadu sv. pričest. U društvu imade do 150 djevojaka, koje su podijeljene u 4 skupine, i svake nedjelje u mjesecu jedna skupina obavlja naknadu sv. pričest. Dobro, što ga je ovo društvo učinilo u župi, ne dađe se izreći. Razbujao se je duh prave pobožnosti. Od rane zore do kasne noći nije župna crkva u Puntu nikad prazna, uvijek koja ta duša obavlja u njoj svoje pobožnosti. Primanje svetih sakramenata poraslo je preko sva-

kog očekivanja. Prije nego li bijaše društvo osnovano, gotovo svi Puntari zadovoljili bi se jednom jedinom pričestiu na godinu, naime o Uskrsu, a sada imade, uz uskrsnu sv. pričest, preko 200 svetih pričesti svakoga mjeseca, a u sama dva dana, prigodom sv. proštenja Porcijunkule, dne 1. i 2. kolovoza godine 1905., primilo je do 800 Puntara svete sakramente. Sveti izgled društva djevojaka ima u tom veliki dio zasloge. Bog će im svima platiti i blagosloviti ih, kao što će im takogjer samo Bog naplatiti brigu i ljubav njihovu za čistoću i ureš oltara u mjesecu svibnju i lipnju, a i drugda kroz godinu.

Svaka dobra djevojka u Puntu ponosi se time, što spada u društvo Srca Isusova. Isprva smo imali u crkvi lijepu sliku, pred kojom smo obavljali pobožnosti, ali su sami pobožni župljani sakupili svotu, kojom se je kupio prekrasan kip. Taj se kip svake godine u nedjelju poslije mijelovske osmine nosi ali čama u svečanom ophodu.

Svake prve nedjelje u mjesecu društvo ima svoju skupštinu, gdje se obavljaju zajedničke pobožnosti, a župnik drži kratki govor i javlja zgrade društva.

Društvo imade već obilježjenih i svojih žalosti i svojih radosti. U šest godina i po, otkada opstoji, preminulo je nekoliko djevojaka, koje sve u bolesti na času smrti nagloše utjebe u svojim pobožnostima. Svaku preminulu drugaricu isprati društvo sa zastavom i vijencem do zadnjega zemaljskoga počinka i za svaku daje izreči jednu sv. mislu. Svakoga prvoga petka u mjesecu društvo daje izreči zavjetnu sv. mislu i moli zlatnu krmicu.

Ali ima i radosti. Iz ovoga lijepoga rasadnika pobožnosti i kreposti presagljeno je već 15 mladica u Red časnih Sestara Milosrdnica jakovačke provincije, gdje sve rade na slavu Srca Isusova, na utjehu i spas svoga bližnjega i na zadovoljstvo svojih poglavara.

Koncem godine 1905. držali su ovdje sveto poslanstvo č.č. oči trećega reda sv. Franje, Ivančić i Zec, kojom zgodom uvedoše vječno klanjanje pred Presvetim oltarskim sakramentom. I tu prekrasnu pobožnost rukovodi revno društvo djevojaka, i svakoga dana postije podne četiri djevojke glasno mole iz knjige i predvođe klanjanje.

U današnjem broju donosimo sliku oltara Srca Isusova, društvenoga odbora i jedne nedjeljne skupine. Žalimo, što nam prostor ne dopušta da donesemo i ostale tri nedjeljne skupine.

Uzorno društvo djevojaka u Puntu neka živi, neka napreduje i neka cvate na slavu Presvetoga Srca Isusova i na duhovnu korist cijele župe! (F. Ž.)

Šveti Josip — gjačko uzdanje.

Pripovijeda jedan zagrebački gimnazijalac: Školska je godina bila na izmaku. Svaki se gjak veselji danu, kada će nakon deset mjeseci muke i nauke opet kući k milim si roditeljima, zamijenivši zađušljivi zrak školskih prostorija sa hladovinom hrvatske šumice, a školske klupe sa zelenom livadićom. Svi se moji drugovi vesele, samo ja ostadoh nujan i žalostan. Kako i ne bih? Sve sam predmete s pomoću Božjom sretno svladao, samo mi jedan ne ide u glavu — kao prevec natovarena kola u preniska i preiska vrata! Martijvo sam istina učio, ali svaki put, kad me g. profesor ispita iz onoga predmeta, ubilježi mi jednu debelu peticu. Učinim više devetnica, no nesreća kao da je neizbježiva. Propanem li, na koje ću grave pasti? Sin sam vrlo siromašnih roditelja, sva sam im nada i uzdanje; a iznevjeri li mi se sreća, nit ja njima, nit oni meni ne mogu pomoći. I već sam peti put ispitan, a pet petica. Jedna crnija i tustija od druge, poredalo se u profesorovoj zlokojnoj bilježnici i ne dadoše mi mira ni dan ni noć, ko da je pet pušaka napereno na moje mlade grudi. Već izgubih malne svu nadu, da ću još jedan put biti ispitan. No ipak mi je nešto u duši šaptalo: „Moli se i dobit ćeš!“ Još ne klonem duhom, još se ne dam, nego opet počnem devetnicu svetomu Josipu. Deveti dan devetnice idem moliti profesora, da me još šesti put pita iz predmeta, iz kojega se ne običaje pitati više nego tri puta. I on mi obeća, videći moju zdvojnost. Bilo je to, kao kad dobacih komopac utopljeniku, da se spase. Osvanu napokon sudbonosni dan, koji će mi dosuditi ili dobro ili zlo. Bio sam u neopisivom strahu. Drugi oko mene sve redom dobivali drugi red. Bilo je kao u žestokom kreševu, kada vojnici poput snopića popadaju u kiši ubojitog neprijateljskog zrnja. Došo i na mene red. Ko da mi je otkucnula zadnja. Sad, sveti Josipe, pomoz! I gle! onaj sirah, koji me je malo prije tresao, časom iščeznu, te ja odvažno i dobro odgovarah. I doista prugjoh bolje, nego sam se i u snu nadao. Hvala i slava svetomu Josipu, mojemu moćnome zagovorniku kod Božanskoga Srca! Braćo gjaci, kad vam dogje do nevođe, sjetite se svetoga Josipa!

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Br. 4. Travanj 1907. God. XVI.

Iznosi mjesečno. Cijena 48 fl. — S poštom 1—10 izdanaka po 80 fl.
10—50 po 70 fl., 50 i više po 60 fl. Za inozemstvo i K 20 fl.

Namjena molitava i dobrih djela za travanj.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Radnici.

Na čelu jednog članka o religiji i socijalizmu čitamo u socijalističkom kalendaru, što je zimus izišao u Zagrebu: „Svuda u našoj propagandi nailazimo na najtvrdoglaviji otpor u slojevima kršćanskih radnika“.

Dična je to pohvala za kršćanske radnike širom prostrane Hrvatske. Hrvatski je radnik i sada kršćanin — znade to Glasnik Presvetoga Srca Isusova, znadu i čitatelji njegovi hrvatski radnik i sada radosno kliče:

Iskrste, Srcu tvom
S nama naš se kune dom:
Dušom, t'jelom v'jek sam tvoj
Za krsi časnij bijući boj!

Samo kad bi socijalisti otvoreno govorili hrvatskom radniku: „Jli se odreci vjere svoje, ili te ne ćemo priznati članom naše organizacije!“ — odmah bi čuli vatrenu izjavu hrvatskih radnika: „Vjera je tvrda; njom krenut ne ćeš“; i odavna bi već propala socijalistička stranka u ovim katoličkim krajevima.

Ali lukavi su to drugovi i čudni poštenjaci. Njima, kako

su same kolovogje njihove bezbrojno puta izjavile, služe i laž i kriva zakletva u svrhu njihovu. (Vidi n. pr. M. Horman D. I. Socijalno pitanje, XII.). Stoga se više ne čudimo, što i ovogodišnji kalendar njihov „Sloboda“ — „upućuje agitatore svoje, neka pozovu sve radnike, da se organizuju..., i da je njihova vjera u tom izvan pitanja“.

U istom članku čitamo: „Ođje je protiv nas religija kao društvena ustanova, kao crkva, tu se najodlučnije borimo protiv nje“. A malo dalje veli isti pisac posve općenito: „Bez-vjerstvo pripada socijalizmu... Sa socijalizmom prvi put nestaje bijede... Sa prestankom čovječanske bijede nestat će potrebe za fantastičnim liječenjem religijom... Religija iščezava u socijalističkom pokretu“.

Drugdje opet, gdje se ti čudni poštenjaci obraćaju na bezazlenog kršćanskog radnika, tu sami sebe prikazuju kao „nastavljaoce velike socijalne revolucije začete od samoga Krista“.

Povrh toga neprestano propovijedaju o svom socijalističkom raju na zemlji, u kojem da će „prvi put nestati bijede“. A kada im tko bjelodano dokaže ispraznost zamamljivih obećanja njihovih, onda opet i ova obećanja svoja zašušuruju vešeli, da treba razlikovati između pravih načela socijalne demokracije i utopija ili nemogućih ciljeva nekolicine socijalista. Ali baš kolovogje i javna glasila njihova se jednako zaluguju te moralno i materijalno upropašćuju neoprezne radnike koje-kakvim sanjarijama i pogubnim načelima svojim.

Značajno je, što veli o njima kršćanski socijolog Otac Cathrein: „Već ima tomu mnogo godina, što budnim okom pratimo socijalističku književnost. Čitali smo marljivo ne samo dnevnik njihove, već i bezbroj drugih spisa njihovih. No koliko se sjećamo, nigdje njesmo ni jedamput čitali u tim spisima i novinama, da bi socijalisti bodrili radnika na marljivost, štedljivost, strpljivost, snosljivost prema bližnjemu itd. Baš protivno, socijalistički agitatori psuju „prokleto zadovoljstvo“ kršćanskih radnika; a dan na dan propovijedaju samo mržnju na Boga, na kršćanstvo, na svećenstvo i na sve posjednike. Tako bijednim žrtvama svojim pretvaraju već ovu zemlju u pakao, jer im olinaju svaku pravu utjehu i nadu ter ih napokon rinu u ponor vječnih muka paklenih.“

No evo drugog prijatelja radnika, evo Spasitelja našega! „Zao mi je puka“, reče on jednoć u pustinji o gladnim lju-

čina a pobrinu se sjajno, da utaji glad njihov tjelesni i duševni. I danas isti Spasitelj dovikuje prije svega mukotrpnomu radničkomu staležu: „Dogijte k meni svi, koji mučno radite te ste opterećeni, i ja ću vas okrijepiti... i naći ćete mir dušama svojim. Uzmite jaram moj, jer je jaram moj sladak i breme moje lako“.

Istina, mnogi radnici dandanas mnogo trpe u muci svojoj, trpe i mnogo nepravda, otkako bezbožni i bezdašni ljudi izrabljuju muke i potrebe njihove u sebične svrhe svoje, otkako se je javni život društva ljudskoga odrekao vjerskoga značaja, a tim i napustio temelje pravoga blagostanja, pravdu i ljubav kršćansku.

Ali dvostruka prevelika utjeha i nada ostaje kršćanskom radniku: utjeha za pojedinca i složni izbaviteljski rad za sve kršćanske radnike u kršćansko-socijalnom društvu.

„Ja sam put, istina i život“, veli Isus i svakom radniku. Kolika utjeha za kršćanskog radnika, kad pomisli: „Isus, Sin Boga živoga, živio je i sam kroz najduži dio života svoga u radničkom staležu, radio je neumorno, dan za danom, radio u znoj lica svoga teški tesarski posao, radio ne samo za zabavu, nego od potrebe za svagdanji kruh svoj i svete Obitelji!“

Tko ne bi rado ili barem strpljivo nosio križ rada — za Isusom? Drveni križ svoj nosio je Spasitelj samo nekoliko časova. Ali križ rada nosio je trideset i tri godine. S ovim križem rada stavio se je na čelo veličanstvenoj, pokorničkoj procesiji, koja vodi sve vjernike na križnom putu u nebo, i u kojoj blažena Gospa i svi sveci i odabranici Božji nose križ svoj za Isusom. Zvanični rad, to je križ naš, to je spasenje naše!...

Ali radnici trebaju uz vjersku utjeha i skore izdašne pomoći materijalne i moralne, da se obrane od nepravdnog izrabljivanja sebičnih ljudi, te se domognu dostojnog položaja u ljudskom društvu. Današnja društvena bolest potječe od sve većeg i javnijeg zanemarivanja deset zapovijedi Božjih. Nek se dakle kršćanski radnici slože na temelju deset zapovijedi Božjih, nek se združe i složno rade na programu kršćansko-socijalnom, komu je lozinka: „Svakomu svoje!“ Sama Crkva koja je najodlučnije osudila socijalnu demokraciju i pogubna načela njezina, želi, preporučuje i, kolikogod može, unapređuje stalnu organizaciju kršćanskih radnika i svih staleža u obranu pravednih zahtjeva i probitaka njihovih.

mu je propisao, da uzme lijek svaki po satu. No on je od ponoći pregorio žegju, ostavio lijek i strpljivo podnosio svoju preveliku slabost, samo da se jutros snije pričestiti. Smučivalo mu se pred očima; ali se on nije dao. Doista se bojimo, da mu to nije naškodilo, pa još pogoršalo bolest. Šta bi liječnik kazao, kada bi za to saznao?! Molim vas, velečasni, požurite se, jedva vas čeka!

Bolesni starac, da mu ne bi što smetalo u pobožnosti, onako slab digno se s postelje, obuče se i jedva se dotetura na pjevalište bolničke crkve. Tamo se lijepo ispovjedio i pričestio.

Baš mi ga je žao bilo.

Na povratku iz bolnice pratio me Gjuro komad puta.

— A tko je onaj dobri starac? — upitam ga.

— To je bivši sakristan bolničke crkve. Šesnaest je godina bio u toj službi. Sada ne može više. Star je, slab je, nemoćan i bolestan. Da znate, on je i trećoredac svetoga Franje. Vrlo je pobožan, pa mu je sada najviše žao, što se za svoje duge bolesti ne može više puta pričestiti, osobito kad je koji veliki oprost. No šta će, kad ne može ostati na tašte.

— Pa ne treba, kad ne može!

— Kako ne treba? Zar nije najstrože — pod smrtni grijeh — zabranjeno, da se ne snije primati sveta pričest osim na tašte? Dakako da to ne vrijedi za svetu popudbinu. Kad je tko teško bolestan, znam, da se on snije pričestiti bilo po danu, bilo po noći, bilo u jutro, bilo na večer, a da nije na tašte. Tako smo učili u školi. Ali naš stari sakristan uopće nije teško bolestan.

— Tako je bilo dosada; vidim, dragi Gjuro, da ste dobro zapamtili, što ste učili u školi. Nego recite mi, koliko je tomu vremena, što naš starac leži u postelji?

— Već je tomu preko mjesec dana.

— Onda dobro; onda snije . . .

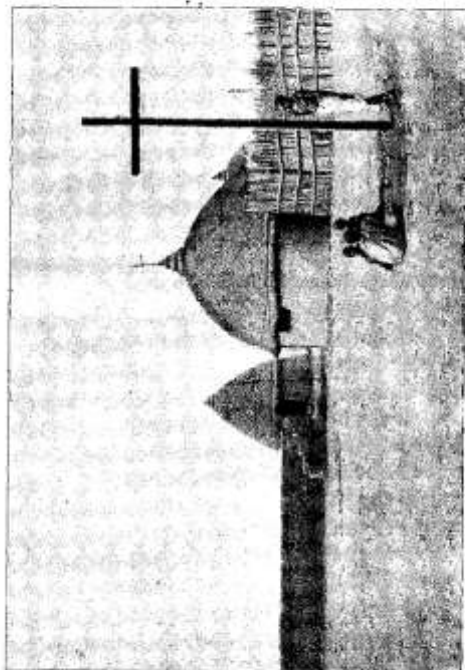
— Molim, šta snije?

— Strpite se, kazat ću vam redom. To je nešto posve novo. Istom sam ja jučer čitao u 4. broju „Katoličkoga Lista“ najnoviju odredbu svete Stolice. Izdao ju naš predobri sveti Otac Pij X. po svetom Zboru Koncila, dne 7. prosinca 1906. To se baš tiče našega dobroga starca i drugih pobožnih bolesnika, koji su u njegovu slučaju.

— Pa šta veli ta nova odluka? — znatiželjno će Gjuro.

— Sad ću vam kazati, pazite dobro, jer kod takove od-

redbe treba paziti na svaku riječ, da se ne bi možda krivo razumjela. Ouredbe govori o bolesnicima, koji već mjesec dana leže u postelji, pa makar i ne bili baš teško bolesni.

Prvi početak misijske postaje — Atligo u Sadam-u (u Africi).

- Baš ko naš starac! — upute Gijuro.
- I koji nemaju nade, da bi doskora ozdravili.
- Jest, jest, baš je on takav.

— Rado bi se više puta pričestili, ali ne mogu ostati na tašte!

— Ma sve je tako kod našega staroga sakristana!

— Takovim bolesnicima sveti Otac na utjehu i korist njihovih duša dopušta, da se smiju pričestiti, a da i nijesu na tašte. No moraju za to pitati svoga ispovjednika, pa ako je on sporazuman, onda slobodno.

— Ma to je nečuvено, velečasni! To je nova, goleme milost za bolesnike! — usklikne dobri Gjurо sav radostan.

— Jest, pravo velite, to je nova, to je nečuvена milost! No sveti je Otac Pijo X. već više puta znao iznenaditi svijet novim, dosad nečuvениm milostima.

— Pa koliko puta smije bolesnik tako primiti svetu pričest, a da nije na tašte?

— Smije jedan put ili dva puta na mjesec.

— A ne više?

— Čekajte, još ne dorekoh. Ako li za bolesti stanuje u takovoj kući, gdje se čuva Presveti oltarski sakrament, ili ako imade povlasticu, da u svojoj privatnoj kapelici smije dati služiti svetu misu, onda se može i jedan do dva puta na sedmica pričestiti, a da nije na tašte.

— E, pa u našoj bolnici čuva se Presveti oltarski sakrament u bolničkoj crkvi.

— Dobro, naš se dakle dobri starac smije jedan do dva puta na sedmicu pričestiti, makar ne mogao ostati na tašte. Recite mu to u moje ime. Ja mu to kao njegov ispovjednik drage volje dopuštam.

— Pa smije li u jutro prije svete pričesti nešto založiti?

— Jest i ne smije, ali piti smije, na priliku propisani lijek, vino, mlijeko, čistu juhu ili što već bilo, samo ne smije jesti.

— A to vrijedi za sve bolesnike?

— Za sve, kako rekoh, dobro mi to zapamtite, za sve, koji su već mjesec dana u postelji, bez nade, da bi doskora ozdravili, koji ne mogu ostati na tašte, i kojima to ispovjednik dopušta.

— Ala će se obrađovati dobri starac trećoredac, kada to zažuje!

— Pa i mi ćemo se jedan put radovati, kada budemo bolesni. Recite mu još, neka se moli za našega predobroga svetoga Oca papu, koji je ovom izvanrednom milošću utješio toliko i toliko pobožnih bolesnika! On je to učinio, jer vruće želi, da bi se vjernici što češće, ako je moguće, svaki dan

pričestili. Odazovimo se njegovoj želji, koju je sveti Otac zacijelo crpao iz samoga Presvetoga Srca Isusova. Odazovimo se, dok smo zdravi, pa će nam to biti utjehom i onda, kada budemo dužje vremena bolesni. S Bogom!

— Hvaljen Isus, velečasni!

— U vijeke hvaljen!

Pismo iz Afrike.

Naši će se čitatelji možda jošta sjećati onoga pisma iz egipatskoga Sudana, što ga je Glasnik donio lanske godine (strana 27.). Evo nam opet piše isti misijonar, velečasni otac Bernard Kohnen iz Družbe „Sinova Srca Isusova“ — neka-dašnji travnički seminarac.

Attigo-Tungo-White Nile, dne 1. listopada 1906.

Skoro je godinu dana, što vam se nijesam javio. Nijesam dospio ili, da pravo kažem, čovjek, osobito bijeli, u Africi od silne vrućine posve oslabi, postaje tromim i neraspoloženim za svaki posao. A već su četiri godine, što živem pod žarkim afričkim suncem. Moje su sile znatno smalaksale. Istina, bio sam zadnje godine zdrav, ali me je ipak jedan put spopala žestoka groznica, koja me je šest dana mučila. A nije to šala u Africi! Za jedne samo godine ugrabilo nam je ubojito podneblje Bahr-el-Ghazal-a trojicu moje braće misijonara iz Družbe „Sinova Srca Isusova“. Jedan mladi otac misijonar, što sam ga lani otpratio na njegovu postaju, već je tri mjeseca zatim podlegao tako zvanoj crnoj vodenoj groznici. A malo mjeseci zatim bane preda me sav usopljen i umoran s dugoga putovanja jedan Šluk-Crnac. Došao pješice iz daleke misijonske postaje Lul, te mi predade ovo pisanice oca Angjela:

Predragi oče Kohnen!

Ostao sam s a m s bratom Aleksandrom. Brat Henrik dne 21. listopada iza šest dana groznice preselio se je u bolji život. Časne sestre sve su bolesne. I mene je danas spopala groznica. No ni bratu Aleksandru nije baš najbolje. Molim dakle, tako Vam Vaše bratske ljubavi! dogijte s prvom poštom amo u Lul... Brat Henrik umrije smiješeći se...

O. Angjeo Maggi.

Istu večer začujem sa strane Nila mukli zvižduk. To se javlja parobrod, koji će Nilom baš prema Lulu. Skočim hitro na noge, spremim si brže bolje nešto kruha u jednu vrećicu,

pograbim brevijar, pa hajd' k parobrodu. Vrećica s krunom služila mi je kao jastuk (uzglavlje), te sam na njemu proboravio cijelu noć, ležeći na palubi. Sutradan poslije podne sretno stigoh u Lal, gdje su se naši bolesnici brzo utješili, pa, Bogu hvala! skoro i ozdravili.

To su evo neke kušnje, kojima nas dragi Bog pohodi, a koje su to teže, što smo ovdje ko na kraju svijeta, daleko od svake ljudske pomoći i utjehe.

Bilo je već sve pripravljeno, da osnujemo novu misijonsku postaju negju Šiluk-Crncima — ali su naši bojni redovi nenadanom smrću tolikih misijonara odveć bili razrijeđeni. Morali smo odustati od svoje namjere. Bože daj, odvažilo se nekoliko velikodušnih hrvatskih mladića, da svoj život posvete Bogu i spasu duša u ovoj našoj misiji!

Šaljem vam dvije fotografije:

Prva (vidi na strani 67.) predočuje baš moju misijonsku postaju u Attigu, dakako još u prvim povojima. Koliba s križem na vrhu jest naša siromašna kapelica. Veliki križ, oko kojega su vesela crnačka djeca, označuje mjesto, gdje se ima sagraditi crkva na čast Žalosnoj Majci Božjoj. Lijevo vide se opeke za gradnju crkve i misijonske kuće.

Na drugoj slici (strana 71.) vidite mene samoga, okružena Crncima.

Ja sam već mnogo fotografovao, ali sada nemam fotografske sprave. Kad bi mi koja dobra duša priskrbila takovu spravu, ja bih vam poslao mnogo fotografija za Glasnik i Kalendar.

Vi ćete naravno pitati: „A kako je s vašim crnačkim kršćanima?“ — Polako, brate! naši Crni nijesu još ni pokršteni. To ne ide, ko što si čovjek u pjesničkoj mladosti predočuje: s raspehom u ruci stupaj pred pagane, pol sata im nešto propovijedaš, onda se latiš puna vedra, pa ih sve redom poljevaš vođom preporoda . . . Polako, velju; ne ide to tako! Kod tih crnačkih pogana huće se nstrpljivosti — a na koncu konca možeš doživjeti, pa te preziru i proklinju, te češ žalosna srca gledati za ovim okorjelim paganima, gdje te ostavljaju; za ovim crnim ovčama, koje bježe od dobrega Pastira. Oh! dobro si ja mogu predstaviti žalost Seča Isusova, kada je toliko puta propovijedao židovima, a sve govorio u tujanj: Židovi hajali i ne hajali. Tako je i ovdje. Ali stoga ne smijemo klonuti duhom. Stoljeća je trebalo, dok su se naši pregli svi obratili na kršćansku vjeru (pa kakovi su gdjekoji danas kršćani!), a

mi bismo divlje i surove Šiluk-Crnce za godinu dana htjeli pretvoriti u uzor-kršćane?!

Malu po malo, nema sumnje, čestim propovijedanjem i razgovorima prokrižat će si put i u ova živinjska srca misli o Bogu, o stvaranju, o životu iza smrti i t. d. Gotovo svaki dan

Mišionar O. Kohnen među Crncima

imam dugih rasprava s ovim crnim filozofima. Gdjekoji rado i pažljivo slušaju, osobito djeca; a drugi preziru našu Božansku vjeru (kao stanoviti ljudi u Hrvatskoj). Slušajući uzvišene nauke i zahtjeve naše svete vjere, mnogi poput Židova govore: „Tvrda je besjeda, i tko ju može slušati?“ (Iv. 6, 61.) Njima

je više do jela i pića i do vesele, pogane zabave, nego li do Boga i duše.

No stropimo se! Ipak možda više postizavamo, nego što i sami mislimo. Mi u suzama sijemo, a drugi će u veselju žnjeti. Dadne li mi dragi Bog milost, da vidim, gdje posijamo sjeme počinje makar samo klicati, onda ću biti veseo i prevesco, te ću radošno uskliknuti: „Sad otpuštaš s mirom slugu svojega!“ (Luk. 2. 29.). Međutim krstimo barem po koje dijete i po kojega odrasloga na umoru . . .

Koliko mojih nekadašnjih saučenika travničkih već počiva u hladnome grobu, a ja u ovom močvarnom i kužnom kraju još sam živ i zdrav. Ta, ne će grom u koprivu, zar ne?!

Oprostite, što tako slabo i nesuvislo pišem: ali čitavo vrijeme stoje oko mene šiluk-Crnči, te neprestano naklapaju svega i svačesa.

Preporučam sebe i svoju misiju pobožnim molitvama što-vatelja Presvetoga Srca Isusova.

O. Bernard Kohner F. S. C.

Zahvalnice.

Zahvalnice treba da su potpisane potpunim imenom i adresom, inače ih ne možemo nikako uputiti. Ureda.

Zavjetovana svagdanja molitva.

Baš je to lijepo! Ko po dogovoru! Evo taj pet zahvalnica: jedna iz uže Hrvatske, dvije iz Slavonije, jedna iz Istre i jedna iz Herceg-Bosne. Jedan zahvalitelj drugoga ne pozna, no svaki se jednomu istomu dosjetio: zavjetovali se, da će se svaki dan moliti Srcu Isusovu, usliši li im molbu. Nijesu oni revni štovatelji Srca Isusova mislili, ko što poslovice kaže: „Valja se katkad i Bogu pomoliti!“ — ne katkad, već svaki dan — tako su odlučili. A to je Presvetomu Srcu osobito milo bilo, pa ih je sve redom obdario željenim darom.

Neka nam pripovijedaju sami. No tko će prvi?

— Ja ću prvi — javi se kršni Istranin, — to više, što sam i povjerenik Glasnika u Velom Brgradu.

— Pa deder, pričaj!

— Jednoga dana jedan moj prijatelj i pretplatnik Glasnika kaže mi: Molim vas, hoćete li mi napisati zahvalnicu za Glasnik Srca Isusova? — A ja ću njemu: Hoću, drage volje!

Pa šta da pišem? — Ma to vi sami znate. Kako se sjećate, obolio sam na nozi, baš na badnjak godine 1906., i odem u bolnicu na Rijeku. Ali pomoći nema pa nema. Zalostan povratim se kući. Onda ste mi vi svjetovali: Znae li šta, dragi prijatelju? — rekli ste? — Učinite koju devetnicu i kakav zavjet na slavu Presvetomu Srcu Isusovu, pa što Bog da. — A ja učinih po vašem savjetu. Započeh namah devetnicu i zavjetovah se, da ću do smrti svaki dan klebeći moliti dva obe-naša na slavu Srcu Isusovu. Pa eto, sami vidite, zdrav ko zdrav radim svaki dan kao i prije. Presveto mi je Srce izliječilo nogu, koju liječnici izliječiti ne moguše. O Presveto Srce, hvala ti toliko puta, koliko je zvijezda na nebu i pijeska u moru i lišća u gori!

Starica od 65 godina iz Mostara u Hercegovini teško čekala, da i ona pripovijeda svoje. Čast sijedoj glavi, vi drugi mlagji pričekajte malko, dok ona ne svrši!

S velikom radošću dolazim — počne starica — i duboko se klanjam prestatkomu Srcu Isusa mog, pa mu javno zahvaljujem za veliko milost, što je meni još pod stare dane udijelilo. Bila sam oboljela i puno sam patila, to je svaki mogao opaziti. No kakova je to bila bolest? Jedan liječnik konstatira bubregnu bolest; drugi liječnik veli: ne, to vam je vodena bolest; a treći kaže: zlo je u prsima; oko srca vam je veliko salo, te se salo pretvorilo u sigu. Sad liječi bolest, kad niti ne znaš, gdje je i kakova je! Išla sam u Kiseljak i u druga lječilišta, trošila sam na liječnike i lijekove, ali sve bez koristi. Nakon dvije godine bolovanja i liječenja ostavih doktorske i prijateljske savjete i utekoh se ravno Presvetomu Srcu nebeskoga Liječnika ovako: „O Presveto Srce Isusovo! Svoju veliku bolest, svoju veliku starost i svoju veliku nemoć predajem u ruke tvoje kao najboljemu liječniku. Pomozi mi, da ozdravim, ako je sveta volja tvoja, a ja ti obećajem, da ću svaki dan govoriti tri očenaša, tri zdravomarije i tri slavaocu!“ Usto sam namah počela devetnicu na čast Srcu Isusovu. Netom sam devetnicu svršila, odmah me ostavi nemoć, ko da ju je tko rukom skinuo s mene, i zdravlje mi se povratilo: bilo mi je, ko da sam se pomladila. Slava i čast Presvetomu Srcu Božanskoga Liječnika!

— Imadem nećaka — prihvati jedna gospođa iz Osijeka u Slavoniji — koji je dugo vremena imao velikih rana na lijevoj ruci. Liječnik ga je dugo i pomno liječio, no rane se sve to više širile. Napokon izjavi liječnik, da se dijete ima

ospraviti u bolnicu, i da će mu se tamo čitava ruka kod ramena odrezati. Uto slučajno dogjoh obitelji ovih svojih rođaka u pohode i vidjeh ruku djeteta, i sve mi ispriповјediše. Ja ih pak podsjetih, da ima i nebeski Liječnik, koji ne treba ni oštra noža ni blaga mehena, već dosta da rekne jednu samo riječ, pa će ruka ozdraviti. I obečah, dok sam živa, da ću se svaki dan moliti Presvetomu Srcu Isusovu za svoga nečaka. I u istinu je djetetu za nekoliko mjeseci ruka bez operacije sasvim zacijelila.

— Dragi čitatelju! — ogłosi se jedan mladi čovjek iz Hrvatske — čekaj malo, da ti i ja nešto pričam. Došlo je vrijeme, da se i ja oženim. Molio sam Presveto Srce, da mi se smiluje, te da mi zaručnicu dade, s kojom ću biti sretan i zadovoljan. A za tu milost obećao sam, da ću svoju zaručnicu naučiti krunicu moliti, ako ne bude znala, te ju svaki dan s njom pred slikom Srca Isusova i Srca Marijina izmoliti. I u istinu, tako se je dogodilo. Moja zaručnica nije znala moliti krunice, nego je odmah stadoh učiti, pa ju svaki dan s njome molim. I hvala Bogu! ja živem s njome sretno i zadovoljno.

Čujte još jednoga Slavonca, a iz starodrevnoga Petrovaradina. Već sam bio petu godinu oženjen, a još nismo imali poroda od srca. To je nama vrlo žao bilo. Supruga uvijek boležljiva, a liječnici, koji su je pregledali, izjavili, da se nemam od nje ničemu nadati. No ja kao čitatelj i povjerenik Glasnika sjetih se tolikih zahvalnica i obečah, da ću Srcu Isusovu na čast svaki dan moliti pet oćenaša i javno se zahvaliti, ako mi udijeli, što sam tako vruće želio. I gle! nakon ravni devet mjeseci dragi me Bog obdari zdravim ženskim djetetom. Priповјedao sam taj slučaj svojim prijateljima, a i drugima: neki vjeruju i kažu: „Ruka Božja sve može“; a drugi ne vjeruju, već govore: „To bi se dogodilo bilo, ma da se i nijesi molio“. — „A zašto se to nije dogodilo za cijelih pet godina“, odvratih im, „zašto baš sada i od onoga časa, kad sam se počeo moliti Božanskomu Srcu Isusovu?“ I tako ja ostajem pri svojoj i vjerujem, da je to bila milost Božanskoga Srca, kojemu neka bude hvala i slava na vjeke!

Zavjetovana sveta misa.

Minogi štovatelji Srca Isusova, kada ih nevolja snagje, zavjetuju se, da će na čast Presvetomu Srcu dati odslužiti svetu misu.

Tu je vrlo dobro i uspješno, pače najuspješnije sredstvo, da zadobijemo što prosimo.

Ta, Bog je neizmjereno dobar i darežljiv: zašto nam ipak koji put duže vremena uskraćuje milost, za koju prosimo?

Je li tomu krivo, što ga premalo štujemo? — No prikazujući svetu misu, mi prikazujemo žrtvu poklonstvena, kojom Bogu uzdajemo najveću čast, najveće štovanje. Ni sami Anđeli u nebu ne mogu ga tako častiti.

Ali je našoj nevolji krivo, što nijesmo Bogu dosta zahvalni za toliko primljenih milosti? — No sveta je misa žrtva zahvalnica; po njoj na najizvrsniji način Bogu zahvaljujemo.

Ali su krivi grijesi naši, što nas dragi Bog tako dugo ne usliši? — No sveta je misa žrtva pomirna, gdje Bogu prikazujemo neizmjerenu zadovoljstvenu za grijehе svoje: samu Presvetu krv Jaganjca Božjega.

Ali je napokon razlog, zašto nas Bog kanoti ne sluša, taj, što su naše molitve preveć mlitave i slabe? — No sveta je misa žrtva prozbuena, gdje samo Božansko Srce Oca nebeskoga moli za nas: a šta ne bismo zadobili po takovu posredniku?

Kada dakle pobožno slušamo svetu misu, i još više kada ja za se dajemo odslužiti, onda smo doista najviše učinili, da se možemo nadati Božjemu milosrđu.

No šta, kada bi se po nesreći — ne dao Bog! — svećenik, koji za nas prikazuje svetu misu, nalazio u stanju nemilosti Božje? Zar nam onda ne bi propao sav plod svete mise? — Ne bi, ne! Sveta misa vrijedi i onda, kada je služi nevrjedni misnik, jer je sam Sin Božji, koji se u svetoj misi po rukama misnikovim prikazuje Ocu nebeskomu, te nekrvniim načinom obnavlja svoju krvavu žrtvu na križu.

Znam, da će koji platiti i ovo: A zar se može sveta misa prikazati na čast Srcu Isusovu, kada je sam Isus onaj, koji se u svetoj misi prikazuje? — Može! jer je Isus ne samo čovjek, nego i Bog; svetom se misom pak daje slava samomu Božanstvu, dakle i Isusu kao Bogu.

Još nešto! Zašto se plati za svetu misu? Zar se sveta misa može kupiti? — Ne može i ne smije se kupiti sveta misa; ne može se ni platiti ni naplatiti, jer je sveta misa neizmjerne cijene. — No što je onda „štipendija“, to jest onaj novac, što se svećeniku daje, da za nas odsluži svetu misu? — To je samo milodar ili primos, što se daje za dostojno uzdrža-

vanje svećenika. Pa ako je sa svetom misom spojen veći trud, kad ju na priliku svećenik mora služiti u kasniju uru ili u podaljoj crkvi ili na svečaniji način, onda se daje i više novaca nego li za običnu tihu svetu misu, kao odšteta za veći trud misnikov. U svakoj je biskupiji odredjeno, koliko svećenik smije tražiti za svetu misu; no obično vjernici više daju, nego što su upravo dužni dati. Obično za tihu svetu misu daju dvije krune.

Dogle li ovaj broj Glasnika slučajno u ruke stanovitim ljudima, znam, šta će misliti. Mislić će, govorit će, a možda i pisati u stanovite bezbožne novine, da to Glasnik samo zato piše, kako bi što više novaca za svete mise izmamio iz naroda. No baš bi se prevarili! Uredništvo Glasnika Srca Isusova ne prima nikakvih stipendija za svete mise. Kada mu čitatelji Glasnika pošalju novaca za svetu misu, onda ju ne služi urednik sam, a niti drugi svećenici Družbe Isusove, nego uredništvo predaje novce onim svećenicima, koji smiju i hoće za stipendiju služiti svetu misu. To uredništvu samo zadaje posla i brige, pa mu je stoga puno milije, ako mu se ne šalju nikakvi novci za svete mise, nego ako si, tko hoće, sam potraži svećenika, koji će mu svetu misu odslužiti.

Toliko na znanje za ravnanje.

A sada čujte nekoliko lijepih primjera, kako su se neki štovatelji Srca Isusova zavjetovali, da će dati odslužiti svetu misu, i kako su bili islučeni.

Pišu iz Slav. Broda časne sestre milosrdnice: Jednomu bolesniku htjedoše liječnici odrezati nogu, jer da mu drukčije nema pomoći. Sirotu, kako se je uplašio! Pa kako i ne bi, ta, nije to šala, za čitav život ostati onako sakatim i nakažnjelim. I nama ga je vrlo žao bilo. Sjeli smo ga dakle na Liječnika nebeskog, i on se s nama obrati k Presvetomu Srcu Isusovu, obećavši, da će dati odslužiti jednu svetu misu, ozdravi li bez one strašne operacije. I gle! kada su se liječnici pred njegovim očima spremali na svoj krvavi posao, a bolesnik u groznom strahu pred njima otkrio svoju bolnu nogu, liječnici ne nagloše više nikakova znaka pogibelji. Začudiše se i odustaše od operacije, a noga rekao bih sama od sebe ozdravila. On je sada zdrav zdravcat, te obavlja svoje obične poslove, hvaleći predobrošlivo Srce Božanskoga Liječnika.

Jedna poštanska pomoćnica u Slavoniji javlja: U teškoj i jako mučnoj bolesti zavjetovah se Presvetomu Srcu Isusovu, da ću, ako prebolim, kroz devet dana slušati svetu

misu, a jednu svetu misu zahvalnicu dati odslužiti. I bolest je krenula na bolje, te ja sada zdrava i vesela kličem: Hvala i dika Presvetomu Srcu Božanskoga Liječnika!

Molitvena vojna za obraćenje Crnaca.

„Družba svetoga Petra Klavera“ svake godine pozivlje prijatelje katoličkih misija, da pred blagdanom „zaštite svetoga Josipa“ učine devetnicu za obraćenje Crnaca. Potom će se ta devetnica ove godine držati od 12. do 20. travnja uključno. „Otprošnja Božanskomu Srcu za Crnce u Africi“, koja se u to ime svaki dan devetnice moli, dobiva se besplatno i francko, kolikogod tko zatraži, bilo u hrvatskom, bilo u kojem god drugom jeziku. Tko želi, neka se izvoli obratiti na adresu: „Slavna Marijina kongregacija gospođa, Zagreb, Palmotićeve ulica 33“.

Šveđa po malo.

— Je li teologija savremena znanost? — Za hrvatski narod došlo je vrijeme ozbiljne borbe. Ljudi, koji se zovu „naprednjaci“, hoće da katolički hrvatski narod porine u mračno i bezbožno poganstvo. Oni su već zaveli dobar dio naše mladeži, osobito među sveučilištarcima. Kada je na priliku dr. Antan Bauer, profesor bogoslovja, bio izabran rektorom zagrebačkoga sveučilišta, te u listopadu prošle godine držao svoj inauguralni (nastupni) govor, digose ti mladi „naprednjaci“ nedostojnu halabuku u svečanoj dvorani sveučilišta i stadoše vikati: „Teologija (bogoslovje) nije savremena znanost!“ A stariji ljudi ove „napredne“ stranke, mjesto da bi obijesne mladiće radi ovih prostota ukorili, još su im povlađivali, te po naprednjačkim novinama dalje trubili lozinku ovih nezrelih mladića: „Teologija nije savremena znanost“. U ime odgovora napisao je dr. Ivan Dujmešić pod naslovom: „Je li teologija savremena znanost?“ vrlo lijepu i zanimivu raspravu, koja je najprije izašla u dičnoj „Vrhbosni“, a sada se može dobiti i kao posebna brošurica. (Vidi oglas na omotu). Tu učeni pisac temeljito pokazuje, što vrijede plitke i isprazne fraze ove tobože „napredne“ gospode. Molimo se Presvetomu Srcu Isusovu, da katoličkoj Crkvi u Hrvatskoj udijeli potpunu pobjedu — ne porazom i prepašću njezinih neprijatelja, već time, da ove odmetnike Božanskom svojom ljubavijsi opet k sebi pritegne i spase. (II.)

— Učiteljica Srca Isusova. Dne 6. veljače pokopana je na Mirogoju u Zagrebu nekadanja učiteljica Ana Vuksan, udata Sertić. Istom joj bilo 30 godina, kad podlegne neizljezljivoj

sušici. Uvjereni smo, da će mnoga suza poteći niz mlada lica njezinih učenika, a i njihovih roditelja. To je bila prava učiteljica Srca Isusova. Od njega se je naučila rijetkoj umjetnosti, da samom umiljatom riječju i ozbiljnim vladanjem svoj razred drži u uzornoj stegi. Djeca su ju voljela i štivala kao majku; vidjela su i sama, da se za njih žrtvuje. Njezine riječi padale su na mladu srca kao svježa rosa na propupalo cvijeće, a nijesu izobraživale samo um, nego u prvom redu dušu i srce. Kako je ona samo znala lijepo i srdačno govoriti o blaženoj Gospi, o svetom Alojziju, a naročito o Presvetom Srcu Isusovu! Bila je isto revnom povjerenicom našega Glasnika, te je za njezina učiteljavanja u Sisku Glasnik imao najviše pretplatnika. Kako je bila revna u službi Božjoj za zdravih dana, tako je i u bolesti; još dva tjedna prije smrti primila je svete sakramente u crkvi Srca Isusova, a na samrtnoj postelji osobitom je pobožnošću primila sakramente umirućih. Otpustiše ju do groba suzom u očima, molitvom i željom, da Presveto Srce Isusovo puno ovakvih učiteljica pripravi i pošalje među mali naš svijet, da nam djeci u školi oplemene dušu onim krjepostima, koje će biti temelj kršćanskomu životu. Pokoj ti vječni, učiteljice Srca Isusova! Bio ti milostiv Sudac onaj, za čiju si slavu bila zanjeta svom dušom kod povjerene si mladeži! (B.)

— Za 24 sata podignuta kapelica Srca Isusova. Dne 18. siječnja o. g. započese svete misije u Kaštel Gomilici (Dalmacija). To su bile prave misije Srca Isusova. Dvā ti se rastapala, slušajući, kako se crkvom razliježe miloglasno pjevanje zlatne krunice Božanskoga Srca. Djeca, stari, muško i žensko — sve je oduševljeno pjevalo, dok na prsima bijahu okićeni slikom istoga Presvetoga Srca. Jedan otac misijonar, videći ljubav naroda k Presvetomu Srcu, izrazi želju, da bi se na uspomenu svetih misija sagradila kapelica na čast Srcu Isusovu. To su oni jedva dočekali. Nečuveno! u samih 24 sata napraviše na ubavom igalu morskou kapelicu, te anaokolo naseliše i izravnaše toliko mjesta, da se inače za plaću ni kroz mjesec dana ne bi toliko djelo izvelo. No tu je radila ljubav, i to ljubav napram Presvetomu Srcu Isusovu. Dok se je radilo, iz svačijeg se grla orilo: „Isuse, blaga i ponižna Srca. — Učini srce moje po Srcu svojem!“ Razumije se, da će se iz svetih misija kapelica još bolje urediti i svim potrebitim opskrbiti. (Sr. „Dan“ broj 4.)

— Sv. Petar Cvrstec (Hrv.). Piše nam veleč. gosp. župnik: U našoj nadbiskupiji zagrebačkoj starodrevni je običaj, da župnici prije korizme župljanima svojim dijele ispovjedne listiće, koji služe za potvrdu, da je dotičnik iz kršćanskog nauka i molitava ispitao i da se o Uskrsu može ispovjediti. Kako nije propisan napis za te listiće, to sam ove godine za svoju župu dao tiskati listiće sa strjelovitim molitvicama Srcu Isusovu. Tim sam postigao troje: zadovoljio sam običaju, narod će naučiti ove lijepe molitvice, koje su tolikim oprostima obdarene, a pobožnost k Srcu Isusovu još će se bolje raširiti po cijeloj župi. Kako čujem, i narodu se mojema to vrlo svigalo.

Hrvatska omladina pod zastavom Sreće Isusova.

Narode, preni se!

Prvi sastanak hrvatskih katoličkih gljaci na Trsatu nije ostao bez krasnih plodova, jer što tamo odlučite, to i doista počete izvagjati.

Evo samo jednoga primjera. Upravo prije nove godine, kada je vrijeme, da se pretplati na novine, izdadoše hrvatski katolički gljaci jedan letak u 22.000 istisaka, uz trošak od 200 kruna, i na sve ga strane raširiše. Napis mu je: „Narode, preni se!“ Tu se kratko, jezgrovito pokazuje ogromna šteta, što dolazi od zlih novina, a osobito se žigloše pet najgorih novina, te se završuje pozivom:

Van s „Pokretom“!
Van s „Novim Iskom“!
Van s „Hrvatskim narodom“!
Van sa „Slobodom“!
Van sa „Savremenikom“!

Hrvati!

Poduprite organizaciju hrvatskog katoličkog gljstva!
Poduprite istarsku „Družbu sv. Cirila i Metoda“!
Poduprite bosanski „Napredak“!
Poduprite hrvatsko katoličko novinstvo!

Letak je potpisan, ne od ovoga ili onoga, već od dvanaest hrvatskih katoličkih gljčkih društava.

Presveto Srce blagoslovi! taj prekrasni katolički pokret naše nadobudne mladeži! Našlo se na ovogodišnjem sastanku katoličkog hrvatskog gljstva još mnogo više oduševljenih

učesnika nego lanijske godine, a razvili najkrasniju zastavu — zastavu Božanskog Srca Isusova, kojoj se je hrvatska katolička mladež 1900. godine tako svečano zavjerila.

Stjeg Hrvata — Srce Krista:
Tu nam rudi sreća, spas,
Tu sloboda zlatna blista,
Tu se ori slavni glas:
Iskriste, Srcu tvom
S nama naš se kune dom;
Dušom, tjelom v'jek sam tvoj;
Za krest časti bijući boj!

Svaštice.

— Travnik (Bosna). Tu je kongregacija vanjskih gimnazijataca lani dne 8. prosinca na svečan način proslavila deset-godišnjicu svoga opstanka. Na osobitu slavu služil joj mladoj kongregaciji, što je iz nje izašlo već više svjerenih katoličkih akademika, među kojima spominjemo samo braću Maraković: Mitana, doktora filozofije, i Ljubomira, urednika „Luč“. Lijepo je dosada uspijevala, a sada hoće još ljepše. Uvela je namre „sekcije“ (odsjeke). Prva je sekcija euharistična. Od 28 članova javilo se 17, da će svake sedmice, a 10, da će barem svake druge sedmice primiti svete sakramente. — Druga je sekcija za širenje dobre knjige. Prvi pokus u tom pogledu učinile su „Kalendarom Srca Isusova i Marijina“: naručiše 100 komada, pa ih uz 9 besplatnih franko dobiše, a za mjesec dana sve su raspatali u Travniku i okolici. To im je i nešto novaca unijelo za blagajnu kongregacije. — Treća je sekcija za pjevanje i tamburanje. Zborovogja im je jedan iz njihove sredine, što ih osobito veseli. — Četvrta je napokon sekcija akademijska ili literarno društvo. Ovo ne samo da potpisuje „Luč“, nego je i samo počelo izdavati mali hektografovani listić: „Travnički glas“, gdje objelodanjuje privilegije svojih članova, mladim prepacima na pobudu, a drugima na radost. — „Sekcije, to je danas tajna, kojom se polučuju lijepi uspjesi u kongregacijama!“ Ova riječ jednoga iskusnog upravitelja kongregacije ovdje se dosta obistinjaše. Pa da još tko tako bezumno govori, da se u kongregacijama ništa ne čini, nego samo molit? — Braćo, nje-dajte se!

— Marica Antunčić, ona mala povjerenica, o kojoj je Glasnik lani u prvom broju pripovijedao, pa i sliku njezino domo, premislula je na sam Veliki petak u 4. godini života. Na Veliki četvrtak još se je cijeli dan igrala, dva je puta otišla k jednoj povjerenici i rekla joj, da će umrijeti. Odmah smo pozvali liječnika. On izjavi, da mala ima šarlah i da joj nema više pomoći. Samo je jedan dan ležala. Govorila je za svoje kratke bolesti samo o svetim stvarima i opet i opet se molila dragomu Bogu. Molit se, dragi Angjele, u svojoj nebeskoj domovini za hrvatsku omladinu, da oстане vjerna zastavi Presvetoga Srca Isusova!

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 5. Svibanj 1907. God. XVI.

Izlazi mjesečno. Cijena 48 f. — S poštom 1—10 izlaza po 80 f.,
10—50 po 70 f., 50 i više po 60 f. Za inozemstvo 1 K 20 f.

Namjena molitava i dobrih djela za svibanj.

(Blagoslovio sv. Otac papa Pjō X.)

Pobožnost k prečistom Sreću Marijinu.

Kad bi jedan car poslao sjajno poslanstvo u koje zabitiu gorako selo, da tamo traže najsiromašniju kuću, a u toj kući čednu, poniznu djevojku, pa kad bi ova svijetla gospoda u line carevo zaprosili njezinu ruku za samoga carevića: oh, kako bi se sav svijet suhiyao od čuda, kako bi se sve novine, male i velike raspisale, te na široko ispričale ovaj nečuveni događaj!

No zar se nije još kud i kamo čudnija stvar dogodila? Zar nije sam Gospodin Bog poslao Angjela Gabrijela u grad Nazaret k djevici Mariji? Kud će ti sjajnije poslanstvo? Sam svevišnji vladar neba i zemlje poslao Arkangjela, jednoga od onih sedam nebeskih odličnjaka, koji vazda stoje pred prijestoljem Božjim. A komu, u koju li svrhu? Poslao ga Bog siromašnoj djevici u gorskom Nazaretu, da je upita, hoće li biti Majkom Sinu njegovu, hoće li biti Majkom Božjom?

A ma što je pogled Božji povuklo na ovaj neznatni varošić, na ovu bijednu kućicu od opeke i ilovače, a u njoj na ovu ubogu djevicu? Evo, šta je. Kad je Bog u ono vrijeme prije devetnaest stoljeća gledao na ovaj svijet, valjda da mu se je gadilo od kumirstva i razbludnog života pogana, od nezahvalnosti puka izraelskoga, i on je rekao bih odvrtao presveće svoje

oči od tako odurnih prizora, dok mu se nijesu smirile u kućici nazaretskoj na blaženoj Djevici Mariji. Vidio je Bog u prečistom Srcu njezinu neokaljan svoj hram, i u ovom hramu zlatan oltar, s kojega se je neprestano dizao mioniris najdragocjenijeg tamjana. Nikad se nije ovo svetište oskvrnulo kojim grijehom, niti velikim niti malim, pače niti istočnim; a kreposti svake ruke poput tamjana širile svoj ugodni miris ča do prijestolja Božjeg: kreposti vjere i ufanja i ljubavi Božje i bližnjega, kreposti poniznosti, skromnosti, jakosti, mudrosti, požrtvornosti i kako se već zovu.

I Bog posla k njoj Arkangjela i ponudi joj, da postane Majkom vječnome Sina njegovu.

Kad je dakle sam Gospodin Bog onako odlikovao i štovao Djevicu Mariju radi prečistoga i prekrasnoga Srca njezina; zar nas to ne će silno potaknuti, da i mi s oduševljenjem štujuemo to Srce djevičansko i čisto, to Srce svakom krepostu urešeno i nakičeno?

Pita se često, kada je započelo štovanje blažene Djevice; a čujem, gdje pripovijedaju, da su neki pustinjaci na gori Karmelskoj odmah iza vremena Apostola počeli štovati blaženu Gospu. No zar da su oni pobožni pustinjaci doista prvi počeli štovati blaženu Djevicu Mariju? Ne, nipošto! Već je onda počelo štovanje prečistog Srca Marijina, kada je Trojedni Bog poslao Angjela svog u Nazaret k djevici, kojoj bijaše ime Marija. Sam je Previšnji prvi bio, koji je prečistom Srcu iskazao, pa još kakovo štovanje. Kako dakle da ne bismo i mi jadni stvorovi s veseljem i strahopoštanjem stupili pred ovo Bogom odlikovano svetište Srca Marijina, da ga od svega srca štujuemo?

No pitate valjda: kako da štujuemo ovo prečisto Srce?

Sveti Bernardo odgovara: „Hoćeš li pravo da štuješ Mariju, a ti ju naslijedi!“ Hoćeš li štovati prečisto njezino Srce, a ti gledaj, da i tvoje srce bude čisto i neokaljano, pobožno i ponizno, kao što je Srce Marijino. Ili zar da bi se ti usuđio brojiti štovateljem ovoga Srca prečistoga, imajući sam srce nečisto?

Sveti Celestin pripovijeda o jednom vojniku, koji je svaki dan neke vježbe pobožnosti spram bl. Djevice obavio, no kraj svega toga živio u smrtnom grijehu. Kad je jedan put bio veoma gladan, ukaza mu se blažena Djevica, te mu ponudi slasnih jela, ali u tako nečistoj posudi, da se vojnik njih ni dotaknuti nije htio. „Ja sam Majka Božja“, prijazno će ona,

„Došla sam, da te gladna okrijepim. Uzmi, sinko!“ — „Ali ja nikako ne mogu“, odvrati vojnik, „da okusim jela iz tako zamuzane zdjele“. — „Ne možeš? A ti od mene tražiš, da primim tvoju pobožnost, koju mi pružaš iz tako okaljanoj srca!“ To rekavši, išezne blažena Djevica. Uvidi naš vojnik svoju građu pogrešku, ostavi svijeć i uvuče se u pustinju, gdje je 30 godina sveto sproved u molitvi i pokori. Kad je bio na mironu, ukaza mu se opet blažena Djevica, te ga sobom odvede u vječni raj.

A sada, dragi čitatelju, pogledaj i ti svoje srce: je li čisto, je li u redu ili možda okaljano grijehom? Deder, odmah ga očisti, da iz čiste posude blaženoj Gospi kroz cijeli ovaj mjesec prikažeš svibanjsko cvijeće. A ne samo ovaj mjesec, nego cijeli tvoj život daj da bude neprestan cvjetan svibanj, posvećen Kraljici nebeskoj, a tvoje srce uvijek čisto i sveto.

(Ks.)

Kako ćemo proslaviti blagdan Srca Isusova?

Mi štovatelji Srca Isusova imamo nekih osobitih razloga, da blagdan Presvetoga Srca ove godine s velikom radošću što ljepše i što svečanije proslavimo.

No prije nego te razloge navedemo, dajte da se osvrnemo na prošlost.

Blagdanu Srca Isusova i pobožnosti k Srcu Isusovu ista je povijest: slavna povijest borba i pobjeda, povijest sve to većeg napretka i slavlja.

Bilo je u godinama 1673., 1674. i 1675., kada je Božanski Spasitelj blaženoj Margariti Alakok otkrio svoju želju, neka se u Crkvi uvede poseban blagdan na čast njegovu Presvetomu Srcu.

Iz tihih zidina samostanskih brzo se raširio glas o toj želji Spasiteljevoj po čitavom kršćanskom svijetu i svagdje našao oduševljenog odziva. Ta, šta je ljepše, šta li utješljivije, nego prekrasna pobožnost k preslatkomu Srcu Božanskoga Spasitelja?

No varao bi se, tko bi mislio, da će se na sad, ni dva ni tri, svesti u Crkvi taj novi blagdan.

Sveta Stolica, ko uvijek mudra i oprezna, dugo je i dugo krznela; čekala je, da se nova pobožnost temeljito obrazloži

I od svih prigovora obrani; čekala je, da se magijutim ova nova pobožnost raširi, a želja za novim blagdanom postane općenita. Ne će sveta Stolica, da nameće svijetu taj novi blagdan, nego hoće, da se odazove tek vrućoj želji i silnim molbama vjernika.

A vjernici su doista neumorno nastojali, da se ostvari želja Spasiteljeva, o kojoj su bili potpuno uvjereni. Bratovštine i čitavi redovi, biskupi i velikaši, pače i kraljevi i kraljice upravljali molbenice na svetu Stolicu, dok su se učenjaci latili pera i u mnogim knjigama i spisima tumačili i branili ovu novu pobožnost.

Sвета Stolica najprije dopusti samo ovomu ili onomu Redu, ovoj ili onoj bratovštini, ovoj ili onoj crkvi ili biskupiji, da smije slaviti blagdan Srca Isusova, ali ne s posebnom misom i časovima o Presvetom Srcu, nego su se zato činili služili misom i časovima o svetih pet rana Isusovih.

Posebna misa i časovi.

Napokon malne iza stogodišnjih nastojanja štovatelja Srca Isusova dopusti sveti Otac Papa Klement XIII. godine 1765. kraljevini Poljskoj i rimskoj prabratovštini Srca Isusova, da smije slaviti blagdan s posebnom misom i časovima o Presvetom Srcu.

Vijest o tom napuni radošću sve štovatelje Srca Isusova, i oni se požuriše, da istu povlasticu i za se isprose. Još iste godine zadobí tu milost Red od Pohoda Marijina, kojemu je pripadala blažena Margarita Alakok, pa i čitav grad Rim sa svih svojih više od 300 crkava. I tako se je još iste godine 1765. u stotine i stotine crkava blagdan Srca Isusova s velikom radošću prvi put proslavio s posebnom misom i časovima o Presvetom Srcu.

Još iste godine nadbiskup dubrovački Arkangjelo de Lupis isprosi tu istu milost i za svoju nadbiskupiju. No bilo je prekasno za tu godinu. Tek druge godine 1766. mogle se njegove crkve služiti tom novom povlasticom.

Da li su i druge hrvatske biskupije mogle za tu milost, nije nam poznato, no vrlo nam je vjerojatno, barem za dalmatinske i istarske biskupije.

Godine 1800. apostolski vikar bosanski javlja provincijalu Franjevacu, da je Pijo VII. njegovu vikarijatu — dakle cijeloj Hercegovini — dopustio misu i časove o Presvetom Srcu.

udijelivši ujedno za blagdan Srca Isusova potpuni oprost. Prema tomu proslavio se u Hercegovini blagdan Srca Isu-

Župna crkva sv. Antuna opata u Velikom Lošnju.

sova — ako možda ne prvi put uopće — a ono barem prvi put s posebnom misom i čusovinom — godine 1801. na osvitku

devetnaestoga stoljeća, koje je po Promislu Božjem imalo biti stoljeće oslobodjenja za bijednu bosansku raju.

Malo po malo zadobije tu istu povlasticu sve nove skupije, crkveni redovi i bratovštine. Ipak nije još blagdan Srca Isusova bio upravo propisan i u čitavoj Crkvi uveden. Želja Spasiteljeva nije još bila ispunjena.

A hoće li to ikada biti? Tko bi o tom i posumnjao!

Već godine 1733, dne 29. lipnja ukaza se časnomu slugi Božjemu Bernardu Hoyos-u Družbe Isusove (umro god. 1730. na glasu svetosti) sam sveti Apostol Petar, pa ga uvjeri, da će jedan njegov nasljednik taj blagdan uvesti u cijeloj Crkvi.

Taj nasljednik svetoga Petra bio je Pijo IX., neumrle aspo-ment. On godine 1856, dne 26. kolovoza na molbu francuskih biskupa naredi, da se odsada misa i časovi u Presvetom Srcu imaju govoriti po svoj katoličkoj Crkvi.

I tako se je godine 1857. prvi put proslavio blagdan Srca Isusova po svoj katoličkoj Crkvi, dakle i u svim hrvatskim crkvama. Evo baš je tomu 50 godina.

Sve to veće slavlje.

Odsada je pobožnost k Presvetomu Srcu počela baš orlaškim korakom napredovati.

Godine 1875. priredi Pijo IX. Božanskomu Srcu prekrasno slavlje, naredivši, da se te godine u svim crkvama izmoli posveta Srcu Isusovu. Tako se je prvi put sva Crkva posvetila izvoru svake milosti i blagoslova.

Leon XIII., veliki štovatelj Srca Isusova, godine 1889. poviši blagdan Božanskoga Srca na blagdan prvoga reda, a godine 1899. posveti, ne samo Crkvu, nego cijeli svijet Presvetomu Srcu Božanskoga Spasitelja roda ljudskoga.

A šta će sadu Pijo X., koji je još kao patrijarh mletački izjavio, da će svim silama promicati kraljevstvo Srca Isusova?

Pijo X. prije malo mjeseci naredi, da se odsada svake godine na blagdan Srca Isusova u svim crkvama ima obnoviti posveta vasionog svijeta Božanskomu Srcu Spasiteljevu. Ovu naredbu svetoga Oca objavio je katoličkomu svijetu Zbor za oporuke pod datum 22. kolovoza 1906. ovim značitim riječima:

„Potaknut vrućom željom, da pobožnost vjernika k Presvetomu Srcu Isusovu sve više napreduje, i da svi nastoje, kako li se ovom posvetom s ovim najslagljim Srcem sve tjes-

nije sjedinili, naredila je njegova Svetost, da se posvetna molitva Leona XIII. svake godine u svim župama i u svim drugim

Madona u Velom Lohiju.

crkvama, gdje se slavi blagdan Srca Isusova, pred izloženim Presvetim sakramentom obnove, a zatim iznose litanije o istom

Da bi sveti Otac još više pobudio revnost vjernika, otvorio je blagajnu svete Crkve: svi, koji će ovoj svečanosti prisustvovati i neko se vrijeme po nakanama svetoga Oca pomoći, zadobit će oprosti od 7 godina i 7 četrdesetnica; a oni, koji će isto primiti svete sakramente, steći će i potpuni oprost. Ovi se oprosti mogu namijeniti i dušama u čistilištu.

Evo, ove će godine biti prvi put, što će se blagdan Srca Isusova na ovaj novi način proslaviti. Učujemo sve, što možemo, da to bude što svečanije stavlje Presvetoga Srca!

Što još treba?

Sada, što još treba blagdanu Srca Isusova, da posve odgovara želji Božanskoga Spasitelja?

Samo još jedno treba, ali to je baš najteže! Puno će trebati, dok se to postigne.

Treba još, da se blagdan Srca Isusova slavi — ne u nedjelju, kako je to većinom običaj — nego u sam „petak iz osmine Tijelovske“, kako je to sam Spasitelj izrijekom objavio blaženoj Margeriti Alasko.

No budući da je petak radni dan, to se ne može blagdan Srca Isusova dostojno proslaviti, dok ne bude pravi blagdanom, na koji se ne radi, već koji se sasvim posveti proslavi Božanskoga Srca.

A kada će to biti? Hoće li ikada biti? —

Hoće, ne sumnjamo.

A do nas je, da to bude skoro, barem kod nas.

Ne čekajmo na zapovijed: počnimo od drage volje.

Tako se je biskupija snakarska već godine 1815. zavjetovala, da će svetkovati blagdan Srca Isusova u sam petak, baš kao druge zapovjedne blagdane. Pa i mnoge pojedine župe, osobito u hrvatskom Primorju, na dalmatinskim i istarskim otocima, od drage volje slave blagdan Srca Isusova na sam petak kao zapovjedni blagdan.

Tko će ih sljediti?

Koje će župe ove godine odlučiti, da će odsada blagdan Srca Isusova proslaviti u sam petak, pa da taj dan barem prije podne ili dajbudi barem prije svršene svečane službe Božje ne će raditi?

Oh, kada, kada će blagdan Srca Isusova postati sveopćim hrvatskim narodnim blagdanom i sva srca sjediniti u ljubavi k Presvetomu Srca Božanskoga nam Spasitelja?

Sve ide korak po korak — slava onima, koji prednjače!

Zar ne biste barem ove godine mogli pokušati, ima li već u vašoj župi toliko ljubavi i oduševljenja za Srce Isusovo, da "ti od drage volje proglavili njegov blagdan u sam "petak iz osmine Tijelovske", dakle ove godine dne 7. lipnja?

Promislite stvar dobro, dogovarajte se među sobom i s velečasnim gospodinom župnikom, pa jeste li se odlučili, javite to Glazniku Srca Isusova, neka to bude i drugima na primjer i pobudu!

Madona u Velom Lošinj.

(Uz naše slike.)

Namene li te, dragi čitatelju, koja sreća na naš ušavi istarski otok Lošinj, onda nemoj propustiti, a da ne bi upravo korake svoje u župnu crkvu svetoga Antuna opata u Velom Lošinj. (Vidi sliku na strani 85.)

U ovoj crkvi ima više znamenitih umjetnina, a nada sve na oltaru svetoga Ivana probudit će tvoju znatiželju bijeli mramorni kip blažene Gospe s malim Isusom u naručju. Općenito se drži, da je to remek-djelo talijanskoga umjetnika Salvati-a.

Pa kada je i kako ovaj kip amo došao?

Bilo je to na početku prošloga vijeka, kada su Francuzi zauzeli Mletke i mnogo umjetnina odnijeli u Pariz ili u bes-cjenje prodavali. Tu priliku upotrijebi Gašpar Craglietto, vrlo zaslužni građanin Veloga Lošinja. On u ime općine i privatnika nabavi sve one umjetnine, koje su danas ures i dika župne crkve u Velom Lošinj.

Među njima najdragocijenija je stečevina Madona (Gospa) Salvatiijeva. (Vidi sliku na str. 87.) Ona svojom krasotom zadivljuje ne samo one, koji su nevjekiti lijepim umjetninama, nego i sami poznavatelji i učitelji umjetnosti pripisaju joj neobičnu vrijednost. Dobro se spominju stari, kako je godine 1859. francusko brodovlje boravilo u Luci Maloga Lošinja. Onda bi — pripovijedaju — svaki dan francuski pomorski časnici znali doći u Velu Lošinj, da promatraju taj divni umtovor, stojeći pred njim i po čitave sate. Na koncu ponudiše se, da će za taj kip platiti toliko zlata, koliko on teži. Ali se ponuda nije primila, nego se je narod još više ponosio svojim blagom, koje mu više vrijedi, nego suho zlato.

I zadnjih se je godina jedna komisija umjetnika navlaš navratila u Veli Lošinj, da prouči ovaj kip, i s oduševljenjem po-
hvali ovo remek-djelo Salvatiijevo, u kojem se umjetnički polet
tako divno složio s vjerskim čuvstvom.

Zahvalnice Majci Božjoj.

 *Zahvalnice treba da su potpisane potpunim imenom i adre-
som, inače ih ne možemo nikako uzeti.*

Uredn.

— „Majko divna, moli za nas!“ Travnik
(Bosna). Bio sam pekarski pomoćnik kod jednoga muhame-
dovca. Neka mi gospoda posudiše 400 kruna, da otvorim vla-
stitu pekarnu. Izajmih si nekakvu staru pekarnu, u kojoj još
nikomu nije cvala sreća, pa tako ni meni. Ne će mušterija k
mojemu dućanu, ma ko da je uklet. Kad vidim, na čemu sam,
spopade me nekakva groza, hoću da poludim. Više sam onda
suza prolio, nego otkako sam postao na ovaj svijet. Ne znam,
šta ću, kako da isplatim svoj dug i da prehranim majku i ženu
i djecu. Kad jednoga dana sjelim se jedne svibanjske propo-
vijedi, što sam je slušao u crkvi časnik sestara milosrdnica,
koju je posvećen „Majci divnoj“. „Majko divna, moli za nas!“
uzdahnem iz dna srca, počnem nantah devetnicu njojzi na čast,
pridružim uz molitvu i post, i gle! ne progju ni dva dana, a
stari majstor, koji me je prvi naučio pekarstvu, primi me kao
ortuka (drugara) k sebi, i tako sretno izagjah iz teške svoje
nevolje. Majko divna, moli za sve ljude, ko što si se za me
molila Presvetomu Srcu Isusovu!

— „Kraljice, bez grijeha začeta, moli za
nas!“ Zagreb. Moja je majka kroz dugih 25 godina bol-
ovala na želucu i mnogo trpjela na srcu. Sve liječenje nije ništa
pomoglo. Uto me Providnost Božja dovede u Zagreb, gdje sam
se bolje upustila u duhovni život. Onda sam počela pomoći tra-
žiti od one, koja je „Zdravlje bolesnih“, i držala sam devet-
nicu na čast njezinu bezgriješnomu Začetcu. I moja je prošnja
bila uslišana: majka mi je ozdravila.

— „Kraljice svete krunice, moli za nas!“ Su-
botica (Ugarska). Mjeseca listopada zabolj me lijeva ruka;
bol sve veća postaje, poslovi silni, a bez mene ništa. Što ću,
nego sa cijelom obitelji očinim devetnicu na čast Kraljici svete
krunice, kojoj je ovaj mjesec listopad posvećen. I doista mi
je ruka skoro ozdravila. Hvala da vijeka Kraljici svete krunice!

— „Majko Božja škapularska, moli za nas!“
 Hrvatska. Imala sam jako raskalašena muža, koji se je bio podao psovanju (kletvi), proklinjanju, pijanstvu, bludnosti i svake vrsti grijehu. Najviše me je boljelo, što je često psovao (kleo) samoga dragoga Boga. Bojala sam se, da ne bi u tom grijehu preminuo i za uvijek se izgubio. Jednom sam ga molila, neka se preporuči svetomu Josipu i neka se moli svaki dan do svoje smrti. To me je, hvala Presvetomu Srcu Isusovu! posluzilo. Molio se je, ali je sve jednako psovao (kleo). Uto se on razboli od sušice. Svaki je dan slabiji te slabiji. U teškoj brizi za spas njegove duše, zamolim jednu revnu članicu bratovštine Srca Isusova, da sa mnom moli devetnicu Majci Božjoj turskoj. Netom smo devetnicu svršile, a moj se muž obratio i proplakao kao dijete i rekao: „Oh, tužnoga li mene! Što sam učinio! Boga sam uprijedio! Mogao sam Bogu služiti i sveti škapular nositi, pa nijesam htio; a sada je kasno!“ K tomu me je korio, da sam mu ja kriva, što on nema svetog škapulara. Sada me znam od žalosti, šta ću, kuda li ću. On je na umoru, a nema u blizini svećenika ovlaštenoga, da mu podijeli sveti škapular. Oh, što ću sada započeti od tuge i žalosti? No ona dobra članica Srca Isusova utješi nas i reče: „Tomu se još da pomoći. Znaš šta, uzmi papira i crnila, da pišemo ovlaštenomu svećeniku, i zamolimo ga, neka sutra dogje u obližnju kapelicu.“ Tako i učinismo i dobismo odgovor, neka sutra u taj i taj sat doglema u kapelicu. Moj se je muž na tu vijest tako razveselio, kao da mu je bolest prošla, i veseo je čekao sutrašnji dan. Teškom mukom dovuču se sutradan u kapelicu. Nije on onako slab mogao, da klekne, nego sjedeći na svojem mjestu u klupi skrušeno se ispovjedi i primi sveti škapular. Bog blagoslovio onoga revnoga svećenika! Vraćajući se kući, rekao mi je muž, da je veseo, kao da će sad odmah biti kod Majke Božje. Drugi dan primio je svetu popudhnu. Još je proživio deset dana u velikim bolima i mukama. Nije više psovao (kleo), nego uvijek pobožno zazivao Presveta imena Isusa i Marije, a sveti je škapular uvijek pritiskivao na svoje bolne grudi, moleći Majku Božju, da mu dadne usprpljivosti u bolima. Ja onako tužna, videći, da ću izgubiti muža, opet sam se tješila, jer sam bila uslišena: moj se je muž obratio barem na smrtnoj postelji. Nijesam mogla mnogo biti uz njega, jer mi se nije dalo gledati, kako se on muči, nego je više bila kod njega ona dobra članica Srca Isusova, koja je tješila i mene i njega i govorila mi: „Ne plači, dragi dijete, on je sad u rukama Majke Božje!“

I moj se je muž na smrt pripravljaio veseo i zadovoljan i jedva čekao, kad će preminuti. Veseo je bio, kao da mu je Majka Božja rekla: „Ne boj se! odmah ćeš sa mnom u raj“. Svi, koji su ga vidjeli, čudili su se. Ona članica Srca Isusova kazivala, da je bila kod dosta bolesnika, ali još toga nije vidjela, da bi tko tako zadovoljan bio na umoru, kao što je bio moj muž. Napokon je preminuo tako mirno i spokojno, kao da je usnuo. Hvala Presvetomu Srcu Isusovu i Majci Božjoj škapsularskoj! Ako sam ga izgubila na ovom svijetu, a ja sam stalna, da ga nijesam izgubila kod dragoga Boga, nego da ćemo se jednom sastati u kraljevstvu nebeskom.

Još zahvalju Majci Božjoj: A. F. i M. F., Gor-
nja Rijeka; D. R., Kričke.

Svega po malo.

— Varazdin. (Uz našu sliku.) U crkvi č. no. kapucina drži se već od 35 godina svibanjska pobožnost, i mnogi vjernici primaju onda svete sakramente. Članovi trećega reda sv. Frauje dragovoljnim darovima lijepo rese svibanjski oltar. Evo ga na slici, a oko njega sva redovnička obitelj kapucinskog samostana.

— Svibanjska pobožnost počela je oko sredine osamnaestoga vijeka u rimskom kolegiju Družbe Isusove. Rektorom ovoga slavnoga zavoda bio je tada otac Mazzolari. Za čitavoga mjeseca svibnja držale se svaki dan pobožnosti na čast Blaženoj Djevici Mariji. Naskoro povedoše se za ovim primjerom i ostala mnogobrojna nitišta istoga reda po svoj Italiji. U svakom razredu podigao se mali oltar ili se barem nakitila slika Majke Božje, te se pred njom držale razne pobožnosti. Iz učiona prijelje ovaj hoga, ubni običaj u nabožne zadruge, a od ovih u crkvu. U kratko vrijeme uvela se svibanjska pobožnost u svoj Italiji, iz Italije raširi se po Francuskoj, u kojoj je tako općenita postala, kako može biti ni u kojoj drugoj zemlji. Iz Francuske dođe u Njemačku. Danas je po svem katoličkom svijetu mjesec svibanj Mariji posvećeni mjesec. Pače i u iste kuće udnosi se ta pobožnost, budući da mnoge porodice pred lijepo urešenom slikom Majke Božje drže svoju domaću pobožnost. Sveta je Majka Crkva svibanjske pobožnosti izriječkom odobrila, pohvalila, svakomu preporučila i blagom svojih milosti i oprosta obdarila.

— Zagreb. Svibanjska pobožnost uvedena je u crkvi svetoga Vinka kod č. ss. milosrdnica u Zagrebu godine 1857. (Vidi „Zagrebački katolički list“ 1858. str. 170.) Ove dakle godine drži će se u toj crkvi svibanjsku pobožnost već 51. put. To je možda prva crkva u nadbiskupiji zagrebačkoj, gdje se je uvela svibanjska pobožnost.

— Novi oprost. I. Dne 29. lipnja 1906. sveći je Otac podijelio oprost od 300 dana za pobožni uzdah: „Presveto Srce Isusovo, dođi kraljevstvo tvoje!“

2. Otpisom svetoga Zbora za oproste od 16. lipnja lanjske godine svet je Otac podijelio oprost od 300 dana, koji se može steći jedan put za dan, izgovorivši ovu molitvu: „Presveto Srce Isusovo, izlij u obilju svoj blagoslov na svetu Crkvu, na svetoga

Varaždin, svibanjski oltar u kapucinskoj crkvi.

Oca papu i na cijelo svećenstvo; udijeli pravednicima konačnu ustrajnost; obrati grešnike; rasvijeli nevjernike; blagoslovi naše rođake, naše prijatelje i naše dobročinitelje; pomozl umirućima; oslobodi duše iz čistilišta i raširi u svim srcima statko kraljevstva

svojega Srca." — Ujedom Pija X. dopusti potpuni oprost svima, koji će ovu molitvu za tri mjeseca svaki dan izgovoriti i u to doba jedan put bogoljubno primiti svete sakramente, moleći se još koje vrijeme na nakane svetoga Oca pape.

3. „Srce Isusovo, u tebe se uzdam!" Dne 27. svibnja lanjske godine odijelio je Pija X. oprost od 300 dana za tu strjelovitu molitvu, ali samo za jedan put na dan. No već 5. lipnja dopustio je svetl Otac, da se taj oprost može steći svaki put. Usto, moleći taj pobožni uzdah svaki dan, može se svaki mjesec uz obične uvjete jedan put steći i potpuni oprost. Svi se ti oprosti mogu namijeniti i dušama u čistilištu.

4. „Božansko Srce Isusovo, obrati grješnike, spasi umiruće, oslobodi duše iz čistilišta!" 300 dana oprosta svaki put, Pija X., 6. studenoga 1906.

— Nova župna crkva Srca Isusova. U mjestu Prozor u Bosni, nadbiskupije sarajevske, osnovala se je lanjske godine nova župa, a kao župna crkva podigla se je drvena crkva na čast Srcu Isusovu. Daj Bože, zasijenila ju skoro crkva od bijelog kamena! No megjutim, bila drvena ili kamena, ona nam je osobito mila, jer je — u mjesecu kolovoza — blagoslovljena na čast Božanskoga Srca. Sada ima već osam župa Srca Isusova širom hrvatskih krajeva, i to u uhoj Hrvatskoj: Škrijevo; u Dalmaciji: Kristiće i Nevigjane; a u Bosni: Miljevac, Pečine, Vindhorst, Vošar i najnovija: Prozor.

— Brod na Savi (Slavonija). Dne 8. prosinca t. g. svečano se je osnovalo društvo dječojaka za naknadnu svetu pričest sa 33 članice. To je tek drugo te ručke društvo u biskupiji glakovčkoj. Isti dan dobilo je i svoju društvenu zastavu, zadružnih ggje. Ljubice pl. Krmarič. Zastava je od bijele svile, s jedne je strane iglom izrađena slika Srca Isusova, a s druge Srce Marijino. Stajala je 800 kruna. Bratovština Srca Isusova broji 426 članova, ali ne članova na papiru, nego u djelu, koji svaki mjesec pristupljniji k stolu Gospodnjemu. (Sr. Glasnik glakovčki br. 2.)

— Brod na Savi (Slavonija). Društvo za prostavu Presvetoga Srca Isusova sakupilo je zakladu od 400 kruna, pa od sjezinih kamata daje svake godine odslužiti sedam svetih misa na čast Srcu Isusovu i na korist živih i mrtvih članova društva. (Povjerenik.)

— Doi na Braču (Dalmacija). Piše nam jedna rečna povjerenica: Citala sam u lanjskom Glasniku o crkvi Srca Isusova u Pečini i ma i drago mi je bilo čuti želju, koju ima mali glak drugoga razreda gimnazije, da pomognemo dograditi onu crkvu u njegovu rođnomu mjestu. Kad sam dakle opet išla, da dijelim Glasnik, molila sam pretplatnike, da bi i oni štogod doprinijeli za tu crkvu Srca Isusova. I gle, doo je tko 10 filira, tko 20, tko 30, tko i više. Jedna gospođa dala 2 krunce; jedna obitelj 4 krunce. Svega sakupili 10 kruna i 26 filira, pa sve to danas poštanskom naputalom sašjem ureduštvu. Hoće li s nama biti zadovoljan onaj mali glak? — Bog ga poživio! (J. O.)

— Šalovac. U setu Šalovac, župe sv. Ivana Zelua u Hrvatskoj, blagoslovlila se je dne 21. listopada 1906, mala kapelica Srca Isusova.

Hrvatska omladina pod zastavom Sreća Isusova.

U zadnji dan svibnja.

(Pripovijeda jedan Riječki kapucin.)

Bilo je to lani, 1906. 25. svibnja, kad na vratima kapucinskog samostana na Riječi netko pozvoni. Vrtar, brat Spiro, doleti, da vidi, što je. Kad tamo, a pred vratima stoji nepoznata gospođa. Sve joj držanje i lice odavalo tešku bol i brigu. U ruci drži bočicu, pa ju preda vrtaru uz ovo malo riječi:

„Uzmite, molim, ovo malo ulja, pa dajte, da gori pred kipom hudske Gospe — za obraćenje mogega sestrića“.

To rekavši, gospođa se smjestila opet htjela udaljiti. No brat vrtar, kad čuje, o čem se radi, sućutno je pogleda te upita:

„Ta, šta je to s vašim sestrićem, ako smijem pitati?“

Na te prijazne riječi gospođi se razveže jezik. Duboko uzdahnuvši stane pripovijedati ovo:

„Ah, česni brate, kad pitate, kazat ću vam. Moj sestrić teško je bolestan. Liječnici kažu, da ima sušicu, i da mu nema spasa. Onako mlad, pa mu valja smrijeti. Ali neka, kad je volja Božja. Nego eto nesreće, eto zla i skrajnje nevolje: on ne će ni da čuje niti za ispovijed niti za svećenika. Usto on svaki čas psuje (kune) i proklinje, da ga je grozota slušati. A kad mu spomenem, da ću zvat' svećenika, on se tresе od ljutine, pa viče: „Neka dogje, pa ću ga baciti iz kuće!“ A kakovih psovki i bogohulja tomu dodaje, ne mogu vam opetovati. To je zaista grozno?“

Gospođa počе tilu jecati, a brat Spiro eze ju tješiti, što je bolje znao.

„Ne kloniti duhom, ne! već se posve stalno uzdajte u pomoć blažene Gospe hudske. Ona je već mnogo drugih obratila, gorih od vašega sestrića, pa će i njega, ne sumnjajte! Vi se samo lijepo molite, a ja ću se pobrinuti, da se u našoj crkvi javno za njega molim“.

Sada izvadi brat Spiro jednu sličicu Majke Božje, pa ju uruči gospođi i pouči ju, šta će i kako će s njom.

Gospođi se razvedri lice. Nada, pače stalno pouzdanje u pomoć Majke Božje obuče joj klonulo srce. Ona klekne pred kip hudske Gospe, te se tamo dugo i žarko molila. Onda se povratil bolesniku, koji je tvrdokoran kao i prije.

Sutradan mnoge pobožne duše u crkvi kapucina javno se molile Majci Božjoj turskoj „za jednoga grješnika na umoru“.

Zelite li se, dragi čitatelji, približe upoznati s onim nesretnim mladićem? — Evo mu ukratko njegova tužnoga žića.

Rodio se na Rijeci. Već zarana izgubi dobru majku, koja ga je uzgajala u strahu Božjem. Mjesto majke dobi maćuhu. Ova se je vrlo malo brinula za uzgoj svojega pastorka. Osim toga mali Andrija — tako se je zvao — vidio bi i kod oca i kod maćuhe mnogo zlih primjera. Tu se nije Boga molilo, već se je kaća ozvanjala od psovke i kletve i svagdanje svagje, a umjesto dobrih savjeta čuo je mnogo bezbožnih razgovora. Već je to bilo dosta, da uništi sav plod majčina uzgoja. No što je još gore, on se je počeo družiti s nevaljašom i pokvarenom djecom. Što je čuo od te dječurlije, to nije bilo drugo, nego psovke, kletve, gadne riječi i svakojake nepristojnosti. Koje čudo, što se je Andrija već u jedanaestoj godini malce sasvijem promijenio. Mjesto svakoga dobra, što ga je prije resilo, usadi mu se u srce barem jaka klica svakoga zla.

A od zla isto na gore. Kad Andrija ponaraste, zli ga drugovi sve više zavedoše u svakojake opasne. Izbajati ili opisati ih, nije nam potrebno; pa bi to i sablaznilo mnogu kršćansku dušu. Dosta nam je reći, da je postao potpuni bezvjerac, socijalni demokrat, a napokon se dao upisati i u framasune (slobodne zidare), u ovaj izmet roda ljudskoga.

I evo, sada mu je dvadeset i tri godine, a on je zrio za svako nedjelo. Kod ispovijedi nije bio već punih jedanaest godina, a ne misli na nju osim porugljivim satijehom i prezirnim riječima. Pače on ima upravo sotonsku mržnju na Boga, na Crkvu i svećenike. Kada o takovim stvarima govori, mislio bi čovjek, da sam nečastivi govori iz njegovih ustiju.

Na svoju veliku sreću raskrstio se sa svojim ocem i maćuhom i nastani se kod svoje tetke. Ona ga je jedina iskreno voljela, ona mu je bila kao druga mati.

Tetka i druge pobožne osobe zgražale se nad njegovim životom, pak su ga često molile i zaklinjale, da se jednom obrati. Ali njihove molbe ostadoše bez uspjeha.

No svemogući Bog može više nego svi ljudi; kod njega vrijedi ona: „Čini, čovječe, što boćeš, ali ne ćeš, dokle boćeš“. Desnica Božja pošalje mu lutu bolest, koja ga baci na smrtnu postelju. Tu je vodio u istinu kukavan život. Tijelo mu je bolesno, da ne može ništa; a duša mu opet nema nikakove nađe,

nikakova ufanja u buduću bolji život. Zar može biti veće nevolje i zdvojnosti?

A da Andrija barem sada upozna ruku Božju, koja ga kazni, da ga spase! Ali ne! On je u svojim teškim bolima samo psovao i kleo ko bjesomučnik. Bio je tako otvrdnuo u svojem bezboštvu, da nije mogao ništa ni vidjeti, što bi ga na samo i podsjetilo na Boga ili Crkvu. Kad bi na prilik u opazio, da je tetka užgala uljenu pred slikom Majke Božje, on bi stao vikati ko bijesan; „Ondesite to, ondesite; toga ne mogu vidjeti!“

Šta će tužna tetka, nego sva smuždena i zabrinuta za vječni njegov spas, utjecala se žarkim molitvama i vrelim suzama Božjemu milosrđju i blaženoj Gospi lurdskoj. Molita bi često bolesnika, neka se ispovjedi, ali on o tome ne će ni da čuje. Obično bi na njezine opomene odvratio:

„Sve mi vaše riječi srce paraju; zašto me pustite na miru, ja hoću biti miran. Ja nijesam taj ni razbojnik — meni ispovijedi ne treba, ja u ispovijed niti ne vjerujem.“

I njezine se molbe sve odbiše o njegovo tvrdo srce.

I evo, već je peti mjesec, otkako on leži prikovan uz postelju, a još ne pokazuje ni najmanjeg znaka, da će se popraviti. Susjedi, koji nijesu imali čvrstog pouzdanja u milosrđje Božje, a usto štogod Jobove strpljivosti, bili bi ga sto puta iz svoje kuće bacili, pa su to i tetki njegovoj svjetovali, veleći, da joj barem ne će biti na sramotu.

No tetka još se ne da, još ne zdvaja o milosrđju Božjem, već se sve to revnije molila blaženoj Gospi lurdskoj, da joj nesretna sestra na put spasa privede.

Hoće li se prevariti u nadi?

*

Osvanuo zadnji dan svibnja, zadnji dan onoga mjeseca, gdje se po zagovoru Majke Božje tolika čudesna obraćenja dogadjaju. Osvanuo, pa već i omicao.

Često je megjutim brat Spiro mislio na onoga nesretnoga mladića, ali ni glasa o njem. To ne sluši na dobro. I već je deset sati na večer, deset sati zadnjega dana svibnja.

Kad eto netko silno pozvoni na samostanskim vratima.

Tko je to u tako kasno doba?

To je bila ona ista gospođa, koja je došla prije šest dana, a s njom došla danas i njezina susjeda. Nije se usudila sama u to doba. No gle ti nje! nije ovaj put žalosna, ne uzdiše, ne plače, nego veselim glasom i blaženim smiješkom pozdravi brata vatafara i brže mu reče:

„Hvala Bogu, dočekasno! Moj se je sestrić obratio! On se sada bez prestanka moli, da bi sutra što ranije došao koji časni otac, da ga ispovjedi i pričesti“.

„Živjela Gospa lurdská!“ radosno će brat Špiro. „Pa što se ispovjednika tiče, doći će, doći će posve rano. No recite mi malo, kako se je obratio?“

„To vam je bilo pravo čudo Božje“, pripovijeda gospoja. „Kad sam zadnji put od samostana došla kući, učinila sam sve, kako ste mi rekli. Uzela sam sličicu Majke Božje, koju ste mi dali, pa sam je sakrila bolesniku pod vanjkuš (uzglavlje), a da nije ništa opazio. On je samo mislio, da mu popravim vanjkuš. Onda sam se sve to većim pouzdanjem molila blaženoj Gospi lurdskoj. I gle! danas poslije podne oko jedan sat, moj se Andrija stane u postelji neobično micati. Prebacivao se od desna na lijevo, od lijeva na desno. Po licu sam mu poznala, da se nešto neobično zbiva u njegovoj duši, da se sam sobom bori. Šutjela sam i molila. Najednom obrati se k meni, pa će mi blagim glasom: „Draga tetko, vama za ljubav želim se ispovjediti“. Ja ću mu na to: „Ne, sinko, ne meni za ljubav, nego za ljubav blaženoj Djevici Mariji“. I Andrija, potaknut još većom milošću Božjom, reče: „Da, vruće se želim ispovjediti iz ljubavi napram Bogu i blaženoj Djevici Mariji“. Od toga je časa sve silnije i silnije molio za ispovjednika. Nije bilo druge, valjalo mi još u ovo kasno doba poći k vama, da mu mogu stalno javiti, da će sutra doći ispovjednik. Hvala vam dakle za obećanje. A sada hvaljen Isus i Marija! Žuri mi se! Andrija jedva me čeka, da mu javim tu preugodnu vijest“.

I gospoja brzo se oprostí i žurnim korakom pobliži kući.

Kako se je Andrija obradovao! Ne bi ga čovjek više prepoznao! Ovu je noć trpio neobično teških boli, a usto silnu žeglu, ali on ne htjede da okusi ni kapljice hladne vode, veleći: „Hoću drage volje što god trpjeti, jer sam previše vrijedao dragoga Boga.“ Jedva jedvice iščekivao čas, kad će se riješiti bremena svojih grijeha. A kad u noći opazi, da odbija dvanaesta, ne mogavši se od radosti uzdržati, sav veseo zaviče: „Hvala predragomu Bogu, dvanaest je sati, uskoro će biti jutro, kad će doći k meni moj Gospodin, da ga primim u svoje grješno srce.“

Drugí dan, 1. lipnja, još prije četiri sata, pogje jedan časni otac kapucin, da bolesnika ispovjedi i pričesti.

Netom bolesnik začuje zvonce pred svojim stanom, sakupi

sve svoje sile, da pohiti pred slugu Božjega i da mu otkrije srce svoje. Ali teška bolest ne da mu se ni maknuti. Tad pristupi časni otac k njemu, sasluša njegove grijehe, što ih ras-kajani Andrija više gorkim suzama nego riječima ispovjedi, a tad bolesnik sav blažen i sretan primi Tijelo Gospodnje.

Tko tu ne vidi golémog čuda? Tko ne vidi milosti i po-moći blažene Gospe lurdské i Presvetoga Srca Isusova? Evo na 31., dakle zadnjega svibnja, isprosi mu blažena Djevica Ma-rija naglo obraćenje, a njezin Sin na prvi dan mjeseca lipnja, koji je posvećen njegovu Presvetomu Srcu, podijeli mu oproštenje grijeha i svoje presveto Tijelo za hranu! Upravo divno! Kao da se je Majka sa Sinom pogodila, govoreći mu: „Ja ću mu isprositi milost obraćenja, a ti ćeš mu dati samoga sebe.“

Ljudi, koji su poznavali Andriju, kada su čuli, da se je obratio, ostadoše kao zapanjeni. „Zar da se je onaj obratio, koji je tako zlo živio? zar onaj, koji toliko godina nije polazio k svetim sakramentima? zar doista baš onaj? ... To je u istinu pravo čudo!“ Tako su govorili. I mnogi nijesu htjeli vjerovati, dok im to nije Andrija sam sav veseo potvrdio.

A mogli su se o iskrenom njegovu obraćenju i na svoje oči uvjeriti; jer na očigled svižu dade on sve opake knjige, što ih je prije s naslađom čitao, vatrom uništiti, a istoj sudbini pre-dade i svakojake listove, koje imaše od svog framasanskog društva.

Naš se je bolesnik doista sasvim promijenio. Od ovoga sretnoga dana bio je posve spokojan i blažen. Nije se više tužio i ljutio na svoje nevolje i boli, već ih je sve Bogu i blaže-noj Djevici za ljubav strpljivo podnosio. Nije više ništa drugo želio ili žudio, nego da se na njem vrši volja Božja.

Kada se je časni otac kapucin dijelio od njega, zaprosio ga je Andrija, da ga ja ljubav Božju više puta posjeti. Ispovjed-nik mu to drage volje obeća, i evo za par dana opet ga vidimo, gdje svojim blagim riječima diže dušu bolesnika k nebeskoj do-movini, a ovaj kraj svojega dobrog duhovnog oca trpi najteže boli s najvećim veseljem. Čudno! To može učiniti samo ljubav Božja.

Bolesnik, koji prije nije mogao trpjeti, da gori ujenica pred slikom Majke Božje, sada nije htio, da se ona ma samo na čas ugasne. Često je zazivao blaženu Gospu lurdsku, a zavjeto-vao se Majci Božjoj, da će joj do konca života vjerno služiti, oslobodi li ga njegove bolesti.

No dragi je Bog drukčije odredio. Bolest je napredovala od dana na dan. Četiri puta primio je mladić svete sakramente, upravo ganutljivom pobožnošću. Bio je sav veselo i zadovoljan.

Napokon dne 14. srpnja mirno i blaženo umrije. Bog mu duši lako dao!

A sve smo ovo po suštoj istini napisali s dopuštenjem, pače na izričnu molbu samoga Andrije, neka svi vide, koliko je milosrđe Božje, i što može pouzdana, ustrajna molitva Majci Božjoj, utločištu grješnika.

Zivjelo Srce Isusovo i blažena Gospa ludska!

Svašnice.

— Sin j (Dalmacija). Nova ženska patka škola željela lijep kip Srca Isusova. No kako da namaknu sredstva? Priredile predslavu: „Gospa ludska“, prikazale su dva puta, svaki put dvorana dupkom pima, a sakupljenom svotom nabavi učiteljstvo željeni kip. Smjestile ga na hodniku, odmah na ulazu glavnih vrata. Dječica, kad dolaze u školu, evo gdje ih dočekuje Srce Isusovo, a kad odlaze, opet im je zadnja briga, da pozdrave i počaste Srce Isusovo, izmolvši zlatnu krunicu. Pred kipom gori svjetiljka. Neka pobožna deka, opazivši, da je ulje dogorjelo, evo gdje nosi punu posudu ulja, te ga puda jednoj učiteljici rekavši: „Ovo, molim, primite, da mi Presveto Srce pomogne u mojim potrebama!“ A jedna mala učenica prve školske godine sva radosna donese po deset filira za ulje. Siročica je, ali sva sretna, što i ona može što donijeti dobromu Isuu. A kako se je istom ohrabovala, kad joj je učiteljica poklonila sličicu Srca Isusova! Sinjala se je, gledajući čas sliku, čas učiteljicu. Sretno dijete, ah kako mehinom okom promatra ono Presveto Srce! A Srce Isusovo još više se raduje, jer se je u toj školi ispunila njegova želja: „Posište matene k meni da dognu, i nemojte im braniti, jer je njihovo kraljevstvo nebesko!“ (S. K.)

— Tko je jači? — U malom mjestancu nadbiskupije zadržanske ustanovilo se nekakvo društvo „kćeri Marijinih“. Kad al' eto nekoliko sličica, kojima je ono društvo tri u oku, odlučilo, da će novi vres župe na svaki način uništiti. Jedan od njih zaprijeti svojoj vjerenici, da će ju zapustiti, te izbrisati li svoje ime iz imenika kćeri Marijinih. A što će mu na to vrijedna djevojka? Cuže samo i divite se junačkom odgovoru: „Ako ćeš ti, da me ostaviš, što sam postala kćerja Marijinou, ne će me zacijelo Marija nastaviti. A meni je više stalo do slatke Majke naše Marije, nego li do tebe.“ Ne znam, da li je zaručnik ovakova šta očekivao. Još su drugi mladići štošta podli pokušali, ne bi li od svete nakane i odluke odvratili one dobre djevojke, ali one prezriješe svaki ljudski obzir i ostadoše vjerne blaženoj Gospi, koja će ih, nema sumnje, za to darovati krasnim darom pobožnosti prema Božanskom Srcu, jer je po Mariji put k Srcu Isusovu. Dao Bog, te se mnoge druge ugledale u ovaj junački primjer, te pokazale, da se uz milost Božju svakoga neprijatelja duše nadjačati može! (M. S.)

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Br. 6. Lipanj 1907. God. XVI.

Izlazi mjesečno. Cijena 48 fl. — 8 podloma 1—10 listića po 80 fl.,
10—50 po 70 fl., 50 i više po 60 fl. Za inozemstvo t K 20 fl.

Mjesec Srca Isusova.

Kako je mjesec svibanj već širom kršćanskoga svijeta priznat kao mjesec Majke Božje, tako se isto sve više širi običaj, da se mjesec lipanj na osobiti način posveti Presvetom Srcu Isusovu. U mnogim već crkvama kroz čitav se mjesec lipanj svaki dan drži pobožnost, pače i propovijed na čast Srcu Isusovu.

To je svetomu Ocu Piju X. tako milo, da je dne 8. kolovoza lanijske godine udijelio upravo izvanrednih, gotovo nečuvanih milosti za taj mjesec Srca Isusova. Evo ih:

1. Zadnji dan lipnja može se u onim crkvama, u kojima se je na svečani način proslavio mjesec Srca Isusova, zadobiti potpun oprost, i to ne samo jedan put, nego „toties quoties“, to jest toliko puta, koliko se puta ispune uvjeti, slično kao na Porcijunkuli u crkvama svetoga Franje.

2. Svećenici, koji su propovijedali lipanjsku pobožnost, i ravnatelji onih crkava, gdje se je obavila lipanjska pobožnost, uživat će taj dan (30. lipnja) povlasticu gregorijanskog oltara („altare S. Gregorii ad instar“), mogu dakle, kako se drži, jednu dušu, za koju prikazuju sv. misu, zastalno izbaviti iz čistilišta.

3. Svi oni, koji promiču lipanjsku pobožnost, zadobit će 500 dana oprosta svakim djelom, kojim namjeravaju raširiti ili

bolje urediti ovu pobožnost; a potpuni oprost kod svih svojih svetih pričesti tijekom mjeseca lipnja.

Svi se ovi oprosti mogu namijeniti dušama u čistilištu.

Takovih povlastica ne uživa niti svibanjska pobožnost. To je nešto sasvim izvanredno. A pitate li, zašto je sv. Otac tako širom otvorio riznicu svete Crkve upravo za lipanjsku pobožnost, onda vam odgovara rečena naredba Zbora svetih oprosta, da je to sv. Otac učinio, jer „ima najvruću želju, da se pobožnost mjeseca Srca Isusova sve to više raširi i u srcima vjernika sve bolje ukorijeni, sve ljepše i spasonosnije plodove donese“.

Odazovimo se po mogućnosti toj vraćoj želji svetoga Oca! Držimo tijekom cijeloga mjeseca lipnja barem koju kratku pobožnost na čast Srcu Isusovu, izmolivši na priliku iza svete mise litanije njegove. A u većim gradovima, gdje se možda u dvije, tri crkve drži svibanjska pobožnost: zar ne bi bolje bilo, a želji svetoga Oca više odgovaralo, kad bi se u buduće barem u jednoj crkvi mjesto svibanjskih propovijedi držale lipanjske propovijedi, ako ne svaki dan, a ono barem dva, tri puta na tjedan, recimo u nedjelje, srijede i petke?

Namjena molitava i dobrih djela za lipanj

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Pobožnost k Presvetomu oltarskomu sakramentu.

Apostolstvo molitve bilo je pravo zрно gorušično. Malen, skroman i neznatan bio mu je početak dne 3. prosinca 1844. Mladi redovnici svojemu duhovniku, časnomu ocu Gaultreletu čestitali, a on je za uzdarje ovu revnu četicu prvi put upoznao s ovom pobožnošću. A gle, ovo je zрно naraslo do velikoga stabla, da pliće nebeske, naime milijuni vjernika, stanuju pod granama njegovim.

Istina, može tko biti članom Apostolstva molitve, koji se samo na Uskrs pričesti. Može takav biti na prvom stepenu Apostolstva molitve, prikazujući svaki dan u jutro sve svoje molitve, sva svoja djela i trpljenja na sve one nakane, na koje se Presveto Srce neprestano prikazuje na oltaru.

Može takav biti i na drugom stepenu Apostolstva molitve, govoreći svaki dan jedan očenaš i deset zdravomarija na

odluku mjesečne nakane Apostolstva molitve, koja je od samoga svetoga Oca odregjena i blagoslovena.

Ali on još nije na trećem stepenu Apostolstva molitve, koji u tom stoji, da se svaki mjesec prikaže Presvetomu Srcu barem jedna sveta pričest u naknadu za sve uvrede, što mu se danomice nanose u presvetom oltarskom sakramentu.

No šta vidimo? — Onaj, koji se penje uz stubu, kada je jedan put prevalio prvu i drugu stubu, lako — ne zna ni sam kako — uspet će se i na treću stubu. Tako je i ovdje. Tko je jedan put revno počeo štovati Presveto Srce na prvom i na drugom stepenu Apostolstva molitve, ni dva ni tri, a evo ga već i na trećem. Ljubav k Presvetomu Srcu potaknut će ga, da najprije pokuša s mjesečnom svetom pričestí, a ta će mu do-mala tako omiljeti, da ne bude dugo, a evo se već svake druge sedmice pričesti, onda svake sedmice, a bit će i takovitih, koji će ispuniti vruću želju svetoga Oca pape i svete Majke Crkve, pače želju samoga Božanskoga Srca, te će svaki dan bogoljubno pristupiti k stolu Gospodnjemu.

Tako je već za mnoge upravo Apostolstvo molitve bilo po-četak česte svete pričesti. Gle, kako je uzraslo gorušično zrno do velikoga stabla, a s njim se i širila mana nebeska — sveta pričest.

Ali bogoljubno djelo Apostolstva molitve nastoji ne samo o tom, da se vjernici što češće nahrane kruhom nebeskim, nego da ga i što dostojnije primaju. Nije dosta, da se pričestiš, ako hoćeš biti na trećem stepenu Apostolstva molitve, nego se traži od tebe, da svetu pričest prikažeš u naknadu za sve uvrede, koje se Božanskomu Srcu neprestano nanose u Presvetom oltarskom sakramentu. Da pak tvoja sveta pričest bude doista vrijedna „naknada“, traži se, da bude dostojna i revna, da ne bi možda još umnožila uvrede Presvetomu Srcu nanesene, nego da ga u istinu utješi i razveseli. Stoga nikada ne propusti marljive priprave i zahvale.

Prije svete pričesti pripravi se skrušenom svetom ispo-vijegju, probudi gorljivo djela vjere, ufanja, ljubavi, poniznosti, pokajanja i čežnje, a tek onda pristupi k stolu Gospodnjemu.

A poslije svete pričesti zahvaljuj se ponizno i žarko, iz-moti pobožno otprošnju Srcu Isusovu, učini čvrste odluke, po-moli se za papu i Crkvu, za sve potrebe svoje i na sve nakane Srca Isusova i t. d.

A pitaš li, kada bi primio tu mjesečnu naknadnu svetu pričest? — Najbolje u prvi petak svakoga mjeseca, jer je sam

Božanski Spasitelj ovaj dan odabrao za osobito štovanje svojega Presvetoga Srca. Nije li ti moguće u prvi petak, onda to izvrši u prvu nedjelju ili u koji drugi dan. Svakako se drži stanovitoga dana, kada ćeš svaki mjesec na čast Srcu Isusovu primiti naknadnu svetu pričest. Možeš si ga odabrati sam po svojoj volji ili zamoli mjesnoga Ravnatelja Apostolstva molitve, da ti ga on odredi. To vrijedi osobito ondje, gdje je za treći stepen Apostolstva molitve osnovano posebno društvo. To društvo razdijeli među članove svoje cijeli mjesec tako, da svake sedmice ili svaki dan stanoviti članovi prime naknadnu svetu pričest.

O koliko je već koristilo i koliko će još koristiti Apostolstvo molitve, ako se svagdje uvede i raširi! Nastoj i ti, dragi čitatelju, nastoj koliko možeš, da za Apostolstvo molitve predobiš svoje znance i prijatelje: dovedi ih malo po malo, od stepena do stepena, do sve većega štovanja Presvetoga Srca, ili se barem, ako drugo ne možeš, Bogu moliti, da se sve više raširi Apostolstvo molitve, a s njim štovanje k Presvetomu oltarskom sakramentu. (Ks.)

Kip Srca Isusova u Velom Lošinjju.

(Uz našu sliku.)

U zadnjem broju iznijeli smo sliku i povijest čuvene, krasne Madone u Velom Lošinjju (u Istri).

U istoj župnoj crkvi stoji i drugi jedan kip, koji, ako i nije ravan, što se umjetničke vrijednosti tiče, ipak nije Srcu Lošinjana manje mlo i drag, jer predstavlja ono, što je kršćaninu namilije na svijetu: predstavlja Božanskoga Spasitelja s njegovim Presvetim Srcem.

No još drugi jedan razlog opstoji, zašto Lošinjani s ponosom i ljubavlju gleda na ovaj kip Srca Isusova; a taj je, što je to dar prejasnoga nadvojvode Karla Stjepana.

Glasnik je godine 1899. u 7. broju opširno pripovijedao, kako se je prejasna obitelj ovoga nadvojvode u župnoj crkvi Veloga Lošinja javno i svečano posvetila Presvetomu Srcu. To je bilo dne 10. svibnja 1899. prigodom prve svete pričesti nadvojvotkinja Eleonore i Renate.

Odlazivajući se glasu svojega srca, odluči nadvojvoda, da će tu posvetu ovjekovječiti i krasnim kipom Srca Isusova.

Po samoj želji prejasnoga nadvojvode svečani se bla-

goslov toga kipa ovršio na prvi petak mjeseca studenoga iste godine.

Krasno osvanuo taj dan; zvona veselo slavila, a sve

Kip Srca Isusova u Velom Lošnju.

zdravo i pobožno došli u hram Božji. Sa svojom svojom pratnjom i svom porodicom svojom nagle se i prejasni gospodin pred pobočnim oltarom, koji će se odsada zvati oltarom Srca

Isusova. Ali ljubica koprena skriva znatiželjnomu oku cijeli oltar. Netom su svećenici pristupili k oltaru, i debeli pram mlomirsnoga tamjana izvinuo se iz kadionika, a koprena se rastvori, i Božanski Spasitelj se ukaže, kao da je onaj čas sašao s nebesa na oltar. Kako je krasan i mlo! Kano da je upro blagi pogled na predostojnoga štovatelja, prejasnoga nadvojvodu, na premilostivu njegovu suprugu i na njegovo šestero mile dječice, koja sklopljenih ruku kleče, upirući ljubopitne oči u Božanskoga Spasitelja.

Sve njih i sav prisutni narod Božanski Spasitelj ljubazno zove k svojemu Presvetojmu Srcu, izvoru svake milosti, svakoga blagoslova.

Sretnoga li Lošinja, koji si toliko puta svjedokom one iskrene pobožnosti i žive vjere odličnih članova našega carskoga i kraljevskoga doma! Presveto ga Srce blagoslovi i štiti! od neprijatelja njegovih, to više, što su upravo neprijatelji svete katoličke Crkve ujedno zakletli neprijatelji našega katoličkoga vladalačkoga doma, i to upravo najviše radi njegove katoličke vjere i njegove iskrene odanosti spram katoličke Crkve.

Svetost i ljubav Srca Isusova.

Presvjetli gospodin dr. Josip Stadler, nadbiskup vrhbosanski (sarajevski) i ove je godine predmetom svojega korizmenoga pastirskoga lista uzeo Presveto Srce Isusovo, čiji je on toliko štovatelj i apostol. (Vidi „Vrhbosnu“ broj 2. i 3.) Zao nam je, što nam pretijesni opseg Glasnika ne dopušta, da ju u cijelosti iznesemo. No evo tuj barem nekoliko njegovih žarkih riječi, koje neka u hladnim srcima našim uzbude nov žar ljubavi i pobožnosti k Srcu Božanskomu:

..... Dvostruka je svetost Presvetoga Srca Isusova: svetost pravde i svetost ljubavi....

Svetost pravde u Presvetom Srcu Isusovu proizvodi tajinstvenu borbu između Božanske ljubavi, koja zove grješnika k pokori, i između mržnje, koja od sebe odbija grješnika otvrdnula i okorjela u grijehu, koji ne će, da se obrati. To je ona Božanska tjeskoba, pod kojom je Božansko Srce dopalo smrtnih muka, tako da ga je u vrtu Getsemanskome probio krvavi znoj.

Svetost ljubavi zadahnjuje Srce Isusovo beskrajnom

revnošću za slavu Oca nebeskoga i za posvećenje duša. Ta upravo svetost ljubavi jest ono, što je našem Gospodinu Isusu Kristu dalo onako živo i goruće žeznuće za tim, da sebe kano žrtvu prikaže na Kalvariji, i što ga je sklonilo, da sa svojim Svecima i miljenicima i prijateljima strogo postupa, samo da ih oslobodi i očisti i od najmanjih pogriješaka i da ih što više usavrši. Ta svetost ljubavi jest takogjer ono, što podržava oganj čistilišni.

Pravedne su duše pozvane, da za svojega boravka na zemlji budu dijelnice te dvostruke svetosti Presvetog Srca Isusova i spasonosne strogosti života u svrhu, ne samo da se same posvete, nego da nastoje, što više mogu, da unište grijeh u svijetu, da k spasenju privedu grješnike i da duše izbavljaju iz čistilišta"

O kako je ta nanka protivna mislima, što si kršćani stvaraju o pobožnosti k Presvetomu Srcu Isusovu! Oni kano da zahoravljaju, da to klanjanja vrijedno Srce, jer sama Svetost, prvo što hoće da vidi na svojim slugama, jest svetost, i to savršena, do koje se ne dolazi bez velikih muka. A svima, koji hoće da postanu pobožne sluge Božanskoga Srca Isusova, govori naš Gospodin: Budite sveti, jer sam ja svet, i zato primite moj kajež, koji je istina gorak, ali koji vas posvećuje....

Presveto Srce Isusovo nije samo sama Svetost, nego je i ljubav i milosrđe.... Prema tomu može se pravom za pobožnost Presvetomu Srcu Isusovu jednom riječju kazati: da je ljubav; ljubav Isusova k nama i ljubav ljudska k Isusu...

O kako je goruća želja našega Gospodina Isusa, da ga ljudi ljube! O kako mu je žarka ljubav, kojom ljude ljubi! O da nam dade, da pogledamo njegovim tragom! Blago dušama, koje idu za tim, da ljube Isusa, i za tim, da sve učine, kako da ga i drugi ljube, i za tim, da ih Isus ljubi!...

Tko hoće... da kako treba spozna, što je Presveto Srce Isusovo i što je njegova prevelika ljubav i njegovo preveliko milosrđe, on neka ugje u Presveto Srce, jer ono je učionica, u kojoj se uči poznavati ga; ono je knjiga, u kojoj se ta znanost sadrži; ono je i jedini učitelj, koji vam tu znanost može dati. Zato valja u svakoj zgodi i nezgodi s velikim po-
uzdanjem utjecati se k Presvetomu Srcu Isusovu....

Za tu preveliku ljubav Presvetog Srca Isusova što ćemo mu vratiti? Što drugo, nego ljubav, koju ćemo osobito time pokazati, da volju Gospodina Isusa u svem činimo. A jest

njegova volja, da držimo njegove zapovijedi, zapovijedi njegove Crkve i da ispunjavamo dužnosti svojega zvanja....

A Gospodin će nam onda dati tu veliku milost, da ćemo ga sve više upoznati, kako je neizmjerljivo ljebezan, dobar i milostiv, pa ga ne ćemo tako lako uvrijediti, kako smo to dosada činili, nego ćemo njegovom milošću ustrajati u dobru i u njegovoj milosti na stazi kreposti, koja vodi u nebo, a kamo nas sve po zagovoru blažene Djevice Marije uveo trojedni Bog Otac i Sin i Duh Sveti. Amen.

Biskup banjalučki,

Presvjetli gospodin fra Marijan Marković, pri koncu svoje ovogodišnje korizmene okružnice opet je vjernicima top-
lim riječima preporučio pobožnost k Presvetomu Srcu Isusovu, a napose lipanjsku pobožnost. Obznanivši narodu nove oproste, što ih je svetl Otac papa Pijo X. za lipanjsku pobožnost udijelio, završuje svoje pastirsko pismo ovako:

„Kod nas u banjalučkoj biskupiji zavedena je i od-
reglena pobožnost prema Presvetomu Srcu Isusovu za mjesec lipanj Našom okružnicom od 16. siječnja 1900. br. 40. pod c), gdje se odnosna pobožnost osim propovijedi, koja se štokada o štovanju, ljubavi i zahvalnosti Presvetomu Srcu Isusovu ima reći kroz isti mjesec, pobliže naznačuje. Tada je i naša banjalučka biskupija posvećena Presvetomu Srcu Isusovu, i to na temelju odluke svetoga Oca pape blage uspomene Leona XIII., koji svu katoličku Crkvu i cio svijet prikaza i posveti Presvetomu Srcu Isusovu.

„Napose pak glede naše Bosne sjetite se, da se je oda-
nost i pobožnost prema Presvetomu Srcu Isusovu još od naših starih kao i od vas vazda njegovala i širila. Sjetite se, je li koja pučka misa bila rečena, kano što i danas većim dijelom, a da pravovjerni kršćani nijesu preporučenu molitvu od svećenika izvršivali. Tu pobožnost pak kod nas potaknuše naši stariji, a Sveta Stolica apostolska poveća. Naime blage uspomene papa Pijo VII. na molbu tadanjega vikara apostolskoga dopusti svim Franjevcima u Bosni, da mogu svetl oficij i svetu misu govo-
riti o Presvetom Srcu Isusovu; podijeli potpuni oprost za svet-
kovinu Presvetoga Srca Isusova u prvi petak iza Brašančeva, kako i danas to postoji; što više, on podijeli po 100 dana oprosta za svaki petak u godini onima, koji bi se ispovjedili i

pričestili. Ovo sve progłosi i dade svima na znanje bivši tada franjevački provincijal otac Luka Dropuljić, dne 24. juna (lipnja) godine 1800.

„U tu svrhu pozivamo vas, poljubljeni u Isusu! da, kako uz svibanjsku pobožnost prama blaženoj Djevici Mariji, pohagjate marijivo crkve, idući na večernju i na svete mise, tako probudite se, da i mjeseca lipnja što većim marom i užganošću pohagjate večernje i crkve, kada se bude obavljala pobožnost k Presvetomu Srcu Isusovu.

„U to ime blagoslovio vas Bog Otac † i Sin † i Duh sveti. Amen.

„Banjaluka dne 1. veljače 1907.

† F. Marijan, biskup.”

Zahvalnice svetomu Antunu Padovanskomu.

~~Ne~~ Zahvalnice treba da su potpunim imenom i adresom, inače ih ne možemo nikako uzeti.

Sveti Antun Padovanski svakomu je kršćaninu mio; a pravo je, da ga i štovatelji Srca Isusova osobito štaju, jer je sveti Antun već kojih 400 godina prije blažene Margarite Alakok u svojim propovijedima nerijetko, i to vrlo krasno, govorio o Božanskom Srcu Isusovu. No o tom možda drugi put. Zasad vam evo nekoliko primjera, kako taj ljubazni Svetac znađe nagraditi pouzdanje svojih štovatelja.

Jedan velečasni otac franjevac iz Košljuna u Istri pripovijeda: Bio sam s jednim drugom u mjestu N., kad najednom njemu poče oticati noga, uz silne boli. Sad ne možemo dalje nit on bez mene nit ja bez njega. Utekosmo se usrdnom molitvom svetomu Antunu, i gle! nije prošlo nego nekoliko časova, a već se pokaza očita Svečeva pomoć. Hvala i čast Presvetomu Srcu Isusovu i milome svetomu Antunu!

Iz Praputnika u Hrvatskoj piše jedna pobožna duša: Po običaju primorskom prala sam rublje u moru. Vraćajući se, opazim putem, da sam izgubila prsten s ruke. Sva zbunjena i žalosna vratim se opet k moru, zazivajući u pomoć Presvetoj Sreći Isusovoj i svetoga Antuna. Došavši na mjesto, gdje sam bila prala, sagnem se, podignem jedan kamen u moru, i upravo pod njim eto mog prstena. Hvala Presvetomu Srcu i svetomu Antunu!

A šta nam pišu iz jednog primorskoga grada u Dalmaciji? Baš je to krasan pri — Evo čujte! Siromašna sam

udovica, pa imam dvoje djece. Kada mojemu sinu bude 15 godina, primiše ga u mjesnoj tvornici srgjeła na rad. Rad mu išao tako dobro od ruke, da je naskoro mogao toliko zaslužiti, koliko i odrasli radnici. Stoga su gdje koji mojega sina stali gledati prijekim okom, zadirkivati ga i dražiti. Jednoga dana htio jedan radnik, da istrgne mojemu sinu orugje iz ruke, samo da ga najedi. No sin mi se ne da, već zamahne orugjem, i to tako nesretno, da je protivniku nemilo poslijekao dlan desne ruke. Rana je bila tako pogibeljna, da se je i sam liječnik bojao otrovanja krvi. Sin mi snjesta bude otjeran iz tvornice. Zlo po njega, još gore po mene sirotu! Suviše su me sa svih strana uvjeravali, da će roditelji ranjenikovi mojega sina tužiti kod suda. Stala sam očajavati. No sjetim se svojega moćnoga pokrovitelja svetoga Antuna, utečem se njemu i molim ga, da mi od Presvetoga Srca isprosi do tri milosti: prvo, da ranjenik ozdravi; drugo, da mine gnjev roditelje ranjenikove; a treće, da mi sina opet prime na rad. Pred oltarom svetoga Antuna u franjevačkoj crkvi palila sam blagoslovljenu svijeću, k tomu sam postila jedan dan, a preblagomu Srcu Isusovu, tomu izvoru svake milosti, obećala sam javnu zahvalu, ako mi rečene milosti udjeli. I doista, ne samo što je ozdravio ranjenik; ne samo što ranjenikovi roditelji nijesu tužili mog sina, premda je njihov sin više mjeseci bolovao i bez rada i zaslužbe bio; nego upravo na dan svetoga Antuna bude mi sin zajedno s ozdravljenim drugom opet pozvan u tvornicu na rad. Hvala Presvetomu Srcu moga Spasitelja i svetomu Antunu, koji su mi prijašnji mir povratili!

Još zahvaljuju svetomu Antunu Padovanskomu:

Rijeka: Moja kćerka trebala 200 kruna, a nigdje nije mogla naći, što bi ih posudio. Plaćem i plaćem, ali od nikud pomoći. Zavjetujem se moliti deveticu svetoj obitelji, da mi pomognu po zagovoru svetog Antuna Padovanskoga. Još nijesam svršila devetnice, a jedna osoba, saznavši za našu nepriliku, sama dođe i ponudi novce.

Daruvar (Slavonija). Za blagoslov u staji. Iz zahvalnosti šaljem dvije kruna u krah svetog Ante.

Unije (Istra). Moj mi je muž iz Amerike poslao novaca, ali ih nijesam primila. Pišem na sve strane, ali uzalud. Počnem 13 utoraka na čast svetomu Antu, primim svete sakramente, obećam dati kruha siromasima, i nakon 8 utoraka dobih novce.

Zagreb. Nakon obavljene pobožnosti od 9 utoraka na čast svetomu Antunu dobila sam tako željno očekivano mjesto.

Babinogreda (Slavonija). Moja žena bolovala pune četiri godine. Učinismo deveticu svetomu Antunu, a bolest namah krenu na bolje. Danas je posve zdrava.

Rijeka. L. B. našao izgubljeni stvar. Hvala i slava svetomu Antunu Padovanskomu!

Sv. Antun u crkvi sv. Jeronima na Riječi.

Šrce sveto . . .

(Po napjevu g. Tršćana spjevao D. D.)

Srce sveto, raju moj,	Oj ti rajska radosti,
Klanjam ti se smjerno;	Krase djevičanski,
Preporizni sluga tvoj	Tješi me u žalosti,
Služit ću ti vjerno.	Meleme Božanski!
	Spasitelja Srce i t. d.

Spasitelja Srce drago,	Dogj'te ljudi, dogjite
Jedino ti moje blago,	Srcu dobrom, blagom;
Ja te ljubim; ti si Bog	Smjerno se poklonite
i Gospodar srca mog!	Dobrotvoru dragom!
	Spasitelja Srce i t. d.

Srce, oštrom suličom	Srce puno milosti,
Probodeno za me;	Ljubavi bez kraja,
I ja srećom, dušom svom	Daj nam vidjet radosti
Sve ću trpjet za te!	I slast tvoga raja!
Spasitelja Srce i t. d.	Spasitelja Srce i t. d.

„Dajte vi meni moj pasečj . . .“

(Priповijeda Don Josip Ceresatti, svećenik.)

Stilje, seoce Vrgorske krajine (u Dalmaciji) jedva je čujno i poznato. Nemila krš, ljut (obronak) sa gorkom jasenovinom, tvrdom duševinom i šeprtljavom grabovinom, pa još koji maleni dočić — to je sve, što selo imađe za slabu prehranu svojih stanovnika. Ljudi, inače dobri ljudi, obdareni su svim svojstvima nenikoga i zapuštenoga seljaka. Gladno, boso i odrto. Da ne ode ono mladosti u svijet, propalo bi sve u gladu i nevolji, jer kamatnik sjeo nogom na vrat.

No Bog ne zapušta svojih, jer narod pobožan, te oni iz svijeta iskupiše dosta dugova.

Izmegu tolikih, koji poslaše svoje sinove u svijet, bio je i Jozo Suvaljko. Prevalio je sedamdesetu. Dobar je, štedišan i pobožan bio, a sinovi mu skali novaca, a on s njima dobro upravio, ali se zato nije uzobolio.

Bilo je godine 1906., a zimsko ugodno sunce grijalo. Pred kućom po avliji ja molio brevijar, kada eto ti čovjeka k meni, pak će:

— Oče, želio bih, da me dogijete ispovjediti oca.
— Je li potreba odmah? — odvratim.
— Pak i nije. Znaite, otac mi je glaturum (starac), a staru
nije vjerovati. Tuži se, da ga boli, pak me on i posla. Možete
doći sutra šetnjom, jer nije baš velike pogibelji vidjeti.
— Dobro, dobro. Ti idi kući, a eto mene za tobom, jer
Bog zna, što i kako sutra može biti — rekнем.
On ode, a ja malo za njim. Došao u kuću, a oko ognjišta
skupila se domaća čeljad. Među njima i starac Jozo.
— Hvaljen Isus! — pozdravim.
— Na vijeke hvaljen! — odvrata ukućani, te se digoše
na noge.

— Pak što je, Jozo, od tebe? — okrenem se k starcu.
— Evo, oče, rad sam se s Bogom narediti.
— Pa dobro — odvratim.
Ukućani izigjoše, a starac se ispovjedio.
Bio je veliki duvandžija. Poslije svete ispovijedi stade
puniti lulu, pak će:

— Oče, nije dosta sveta ispovijed. Dani mi izbrojeni, a
smrt je blizu. Ne bojim se ja smrti, ali se bojim umrijeti bez
svih naredaba. Zato, dajte vi meni moj „pasegi“ (novac za put,
putnica), jer ne bih rad bio umrijeti bez njega, pak da se onda
skitam po mukama čistilišta, tražeći, tko će mi ga dati za raj
nebeski. Da ja nijesam uštedio „pasegi“ svojim sinovima, što
odoše u Zelandiju, oni ne bi bili mogli otići, ili bi mi valjalo
razbivati glavu oko kamatnika, dok bih našao. Deder, dajte vi
meni sve, što treba, pak ćemo obojica zaduvaniti.

Ta odvažnost i pripravnost na smrt silao se kosnula
moje duše promišljajući: koliki i koliki straše se dozvati sve-
ćenika, kad su bolesni, te umiru bez svetih sakramenata!

Ja mu podijelio sve što treba, te mu rekoh, da ću sutra
donijeti svetu pričest. On pristao na to uz uvjet, da mu izmo-
lim na glas molitve umirućih. To ja i uradio, a on za menom
na glas sve opetovao. Kad sve svršili, uze lulu, pak će meni, a
pred ukućanima:

— Oče, sad sam miran, zadovoljan i veseo. Veseliji, nego-
igda u životu. Eto za ljubav moga Isusa ne ću izdavaniti ove
lule, a da mi bude za pokoru grijeha, i dragi Isus da mi bude
milostiv na času smrti.

Pozove sina i predaše mu lulu.

Pozdravih se s njime i — odoh.

On osta veseo — ja zamišljen i veseo. Veseo, videći ka-

kovih imaše duša, koje već na ovoj zemlji uživaju rajsko veselje. Zamišljen, promišljavajući, kako mnogi idu za vijeke izgubljeni, ne mareći ili otežući se na času smrti sa svojim se Bogom pomiriti.

Sjutra jutrom javi mi zvonar:

— Noćas umrije — Jozo Suvaljko.

Svega po malo.

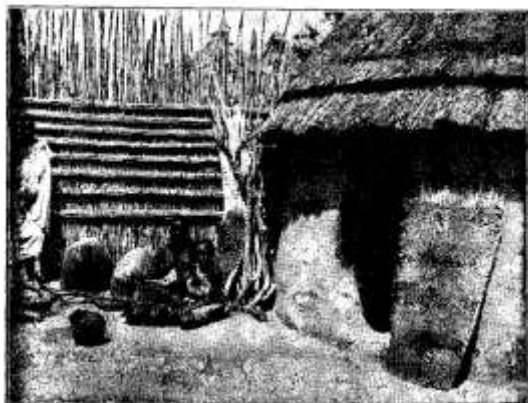
— Oltarić sv. Antuna. (Uz našu sliku.) U crkvi svetog Jeronima na Rijeci, u hodniku kraj svetišta (prezbiterija), nalazi se u jednom kutu spilja lurske Gospe, a nasuprot spilje postavljem je 27. listopada 1905. maleni mramorni oltarić s kipom svetog Antuna Padovanskoga, na spomen desete godišnjice sretnoga i blagoslovnoga biskopovanja dra. Antuna Maurovića. Od onoga dana u crkvi svetog Jeronima svakoga utruka poslije mise sto siromaka dobije po jedan hljeb od pol kilograma.

— Kraljevski dvor. (Uz našu sliku.) Slika na strani 115. prikazuje nam jedan kraljevski dvor. E, čudan je to kraljevski dvor, zar ne? Svaki seljak kod nas ima lijepšu kuću, pa makar bila od govabe! Budimo dakle ipak jedan put zahvalni dragomu Bogu i ne tužimo se oduviše na svoju bijedu! Ili zar mislite, da je to samo sala? Ne, to je vjerna slika kraljevskoga dvora, to je dvor jednoga kralja u Sudanu kod Slik-crnaca, o kojima nam je već dva puta pripovijedao misijonar otac Kolnen. Kralj se je zvao John, pao je u bici s muhamedovskim Madistima. Na slici vidimo njegova sina: to je onaj mladić, koji stoji naslonjen u ogradu. Sada se taj crni kraljević nalazi kod misijonara u Lulu, uči čitati i pisati i znade već podobro katekizam. Daj Bože, pokristio se i postao valjanim katoličkim kraljem!

— Hrvatsko svetište Srca Isusova u Zagrebu — ne bude li nepredviđene zapreke — svečano će se posvetiti u nedjelju, duc 2. lipnja ove godine. Posvetiti će ju sam preuzvišeni g. nadbiskup zagrebački. Onaj dan, kako je to propisano, crkva će, sve do posvete, biti zatvorena, te se u njoj ne će služiti nijedna sveta misa, osim one pontifikalne, što će ju iz dovršene posvete svečano odslužiti sam preuzvišeni g. nadbiskup. Pohiće u novinama.

— Djačkovó. Doskora ćemo u Djačkovu imati novu crkvu Presvetoga Srca Isusova, prvu u svoj gjakovačkoj biskupiji, a to će biti nova crkva časnih sestara svetoga Križa. Gjakovačka provincija misionarskih sestara svetoga Križa razvila je u razmjerno kratko doba svoje djelovanje već po svim krajevima naše domovine, te već odavno osjećala i potrebu, da si sagradi i novi samostan i novu crkvu, što bi dostojala za sve veće potrebe njihove. Pokojni biskup Strossmayer poklonio je njima prostorno gradilište preko puta sadašnjeg samostana, a i lijepu temeljnu glavnicu za gradnju crkve. Gradnja samostana započela je jesenas, a blagoslov temeljnog kamena nove crkve što će se bit uz samostan držati, imao je biti 10.

grosinca. Međutim bi svečanost radi ružnog vremena odgođena, te odgođena za drugi dan Uskrsa ove godine. Poslije službe Božje u našoj stolnici krenuo je silni narod na gradilište. Uz pratnju klera, zavodske mladeži i časnih sestara došao je iz zavodske kapele na gradilište presvijetli kapitularni vikar i biskup zamoropolitanski dr. Anđelko Voršak i blagoslovio temeljni kamen. Na koncu svih obrednih molitava oslovio je presvijetli gospodin časne sestre i sakupljeni brojni puk, osobito gjakovačko građanstvo, i pozvao, da po mogućnosti novčanim prinosima pomognu časnim sestrama dograditi ovaj храм Srca Isusova, budući da sveta, kojom raspolažu, ni iz daleka ne dostaje. Sama crkva sa najnužnijom unutarnjom opremom

Kraljevski dvor kod Šiluk-crnaca.

stajati će 150.000 kruna, a zajedno s krasnim novim samostanom bit će pravim uresom našega nbiavog i pitomog Gjakova. (Sr. „Hrvatsko“ broj T6.)

— Kaštel Lukšić (Dalmacija). Dne 2. vetjače svršilo je sveto poslanstvo velebnim slavljem Srca Isusova. Čitav Lukšić bio okičen zastavama: crkva, kuće, putevi. Nebo oblačno, ljuta bura, kruta studen — ništa nije smelo razigrane, oduševljene štovatelje Srca Božanskoga. Svečani ophod oko sela bio je vrhunac slavi, bio je nešto divno. Ne upamtiše Lukšićani što takova! Mala dječica kao anđelici, djeca iz pučke škole, djevojke krasno odjevene, vatreni

momci, seoske vlasti, naša glazba, stari i mladi, sve se je lištom diglo, da proslavi Presveto Srce. Tu si vidio čitavu vojsku Srca Isusova, vojsku veselu i punu svetoga zanosa. U dušu te dira veličanstven pogled na tronitu mnoštvo, koje pred izložnim Presvetim sakramentom klečeći se posvećuje Presvetomu Srcu i tri prsta diže odličujući, da će živjeti za Boga. (Sr. „Dan“ br. 6.)

— Kaštel Kambelovac (Dalmacija). I ovdje je sveto poslanstvo izvršilo sličnim slavljem Srca Isusova kao u Kaštelu Lukbiću, a prizvani iz Spijeta fotograf ovjekovječio je najkrasnije prizore toga nezahoravnoga dana. (Sr. „Dan“ br. 6.)

— Karmelski škapular. Pitaju nas, gdje može svećenik dobiti vlast, da podijeli karmelski škapular? — Može se obratiti na veleč. oca provincijala Reda karmelskug u Austriji (Beč XIX. Silbergasse 35.), a on će mu drage volje dati punomoć i potrebite upute.

— Veliki Ston (Dalm.). U franjevačkoj crkvi svetog Nikole opstoji bratovština Srca Isusova, te svakog prvog petka i prve nedjelje mnogog naroda pristupi k svetim sakramentima. A na sam blagdan Srca Isusova njegov se kip svečano nosi po gradu. (Fra Antun Kazilari.)

— U Valunu, na otoku Cresu u Istri, narod podigao kapeлицu na čast Srca Isusova, koja bi blagoslovljena na drugi dan Učrsa.

— Mali Ston (Dalmacija). Dok se uz poklade na drugim mjestima dogadjaju razne nepodopštine, kojima se ljuto vrijeđa Božansko Srce Isusovo, Mali je Ston nastojao, da mu za to daje dočimnu zadovoljština. Svaki od zadnja tri dana poklada na znak zvuca nagrnalo bi malo i veliko u župnu crkvu, da pohodi Božansko Srce u Presvetom oltarskom sakramentu. Molila se je krunica Srca Isusova i pjevala pjesma: „Pjevajmo, braćo kršćani!“ To je doista bilo ganutljivo. (L.)

— U Lurdu u Paredemoniati! Da godine slavit će se pedeseta godišnjica, što se je u Lurdu ukazala Majka Božja. Tim povodom krenut će u kolovozu dođuće godine (1908.) hrvatsko-slovensko hodočašće u Lurd. Usput navratit će se i u Paredemoniati, gdje je Božanski Spasitelj blaženoj Margariti Alakot objavio svoje Presveto Srce. Hodočašće vodit će sam presvijetli g. dr. Antun Mahnić, biskup krčki. Prijave prima samostan Časoli otaca kapucina na Rijeci. Tko misli ikada hodočastiti u Lurd, neka ne propusti te krasne prilike: neka se ne priključi nijednoma drugomu hodočašću, već upravo ovomu hrvatsko-slovenskomu. A to već s toga razloga, jer je i onako teško sakupiti ovaj broj vjernika, koji je potrebit, da se dobiju snižene cijene i poseban vlak. U svoje čemo vrijeme polaznje izvijestiti o tom hodočašću.

— Zahvalna obitelj. Piku nam iz Ludbrega (Hrv.): Ima kod nas jednô vrlo pobožna obitelj, da joj nema para na daleko. Svaki se dan klečeći mole Presvetomu Srcu Isusovu i Majci Božjoj Bistričkoj. A to čine zato, jer im je jedina kći veoma obojčela na očima, a oni ju zagovorili Srcu Isusovu i Majci Božjoj Bistričkoj, i djevojka progleda. Sirmušni su i nemaju drugo mlađu, no što si rukama zaslužuju. No ipak svaki mjesec na prvi petak nalijevaju svjetiljku pred kipom Srca Isusova, što je na vinogradskoj cesti blizu Ludbrega. (I. N.)

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Gjak — nevaljalac?!

Došlo gospodin natporučnik, da pregleda rekrute.

— Šta ste bili kao civilist? — otrse se na jednoga stasitoga momka.

— Gjak, gospodine natporučniče. — Bio je naime gimnazijalac u Zagrebu.

— Student? — Lump! (Gjak? — Nevaljalac!) — a prezirno će gospodin natporučnik.

— Jawohl, Herr Oberleutnant! (Tako jest, gospodine natporučniče!) — odgovori rekrut, pozdravljajući na vojničku. No kako mu je pri duši bilo, to si možete najbolje pomisliti vi, dragi gjaci. Prekipjelo mu sece od ljutine. No ne smiješ ni pisnuti! Priguši pravedni gnjev, pa reci: „Tako jest, gospodine natporučniče!“ — inače leško si ga tebi! Nema šale rekrutu s oficirima.

„Ja sam bio gjak, dakle nevaljalac!“ Kako to ljuto peče vrloga mladoga rekruta. Zar je to isto: biti gjakom i nevaljalcem?!

Što je gjak?

Zar nije gjak ponos roditelja, svijet naroda, nada Crkve i domovine? Šta bi bilo od svijeta bez gjaka? — Za kojih 30—50 godina upao bi u potpuno barbarstvo. „Na mladima svijet ostaje“, osobito na gjacima.

No gjak, vele, da je obijestan, ohol, lijen, ne poštuje starijih, ne će da sluša, ne će da se uči i moli, misli samo na zabavu, pa još na kakove... Dakle ipak pravi nevaljalac?

Ne. Bogu hvala! nije svaki gjak takav. Zar nema i dobrih

i marljivih i savjesnih i poslušnih i pobožnih i čednih i čudo-
rednih gjaka? Ima, ima — ako i malo i premalo dandanas...
No slava im, dvostruka slava!

Među ove vrijedne gjake smijemo svakako ubrajati iskrene
štovatelje Presvetoga Srca Isusova. To su pravi ljubimci Bo-
žanskoga Srca, koje osobito voći pobožnu, nepokvarenu mladež.
Pa to gjaci i znadu; znadu, gdje im kuci najbolje prijateljsko
Srce — pa se njemu u svojim gjačkim neprilikama rado i po-
uzdano utječu.

Tomu su dokazom mnogobrojne zahvalnice gjaka, koji su
u nankama, osobito prije ispita, tražili i našli pomoći kod Pre-
svetoga Srca najboljega svog Božanskoga Prijatelja.

Evo po koji primjer.

Zahvalni gjaci.

Počnimo s najslagljim. On je učiteljski pripravnik u Sa-
rajevu. Morao sam prekinuti nauke. Zdjovan sam. Ta, tko
se je jedan put zaljubio u bijelu knjigu, taj nije više ni za što
drugo. Šta ću ja dakle, na koju ti stranu? — Stavim sve svoje
pouzdanje u Presveto Srce Isusovo, učinim devetnicu, obećam
javnu zahvalu — pa se ne prevaram u nađi. Božansko je Srce
uklonilo sve zapreke, ko kada raskineš tanku paučinu — pa
evo me opet gdje sjedim uz pisaonik, okružen svojim stariim
prijateljicama: mudronikim knjigama. Postat ću uči! Uči! Uči! Uči!
djecu i ljubiti i štovati Presveto Srce Božanskog nam Spasi-
telja! —

Krasan je stalež učiteljski, još krasniji stalež svećenički.
No tu još više treba pomoći Srca Isusova, dok se gjak dokopa
žgigjenog uzvišenog cilja. Od rane mladosti — piše zagre-
bački gimnazijalac — želio sam se posvetiti svećeniškom
staležu. Kad eto ti, namah na početku šestoga razreda oboim
jako, te sam morao dugo vremena izostajati iz škole, što u
bohnici, što na dopustu. Tako sam jako zaostao u naukama. Na
koncu godine spopade me strah, da će mi sva nada biti uni-
štena. Ali Bog svojih ne ostavlja. Ja se vrućim molitvom utečem
Presvetojmu Srecu, zavjeriv mu se, da ću sav svoj život posvetiti
njemu na slavu. Da sam uslišen, ne trebam vam istom pripo-
vijedati. Danas sav radostan iz sjemeništa kličem: „Slava,
čast i čika tebi, Srce Božansko; daj da postanem svećenik po
Srecu tvojem!“

Drugi seminarac, sedmoškolac, iz Travrnika javlja:
Matematika, tako se zove ona jama, u koju malo da ne upadoh.

Bilo to na svršetku šestoga razreda. Drugovi mi često sažalnim srcem kazali, da ću slabo proći radi toga meni tako teškoga predmeta. Sjetim se tada velikih milosti, što ih Presveto Srce dijeli glaciama; stanem ga goruće moliti, obavim nekoliko devetnica, i preko svakog očekivanja sretno progjah. Vječna hvala i slava Božanskomu Srcu Isusovu!

Što je mornaru bijesna na moru oluja, to je jadnomu gljaku strahovitla matura: potrese ga dušom i uči ga moliti! Tako na prilliku piše jedan zagrebački maturanat: Sve se bliže i bliže primicao odsudni čas mature. Mil! Bože, još samo nekoliko dana, i eto me pred zelenim stolom! Već sama ta pomisao tjera strah u kosti, a nekino li, kad čovjek vidi, da ima još dosta toga, gdje bi zapeli kotači. Utekoh se dakle Božanskomu Srcu Isusovu, koje je dubljina mudrosti, i hvala mu! progjah na maturi s uspjehom, kojemu se ni u snu nadao nijesam.

A drugi jedan zagrebački abiturijenat piše: Nijesu se rimska djeca više uplašila, kada su im majke doviknule: „Hannibal ante portas!“ (Hannibal, neprijateljski vojskovogja, pred vratima) — nego ja, kadgod se sjetih kobne mature. Osobito sam se bojan, da će me stanovite osobe oceniti pred profesorima, pa me oni stoga još strože pitati. Strah je velik, od nikuda pomoći; šta ću? Sjetim se zahvalnica u Glasniku, odlučim se i ja uteći u zaštitu Presvetoga Srca. Smišljeno, učinjeno — i sretno progjah. Braćo maturanti, učite se marljivo ali molite se i Srcu Isusovu, pa onda hajd'ite bez straha na ispit!

A jedan abiturijenat zagrebačke realne gimnazije: Na maturu idem, a fizike ne znam. Pripravljao sam se za posve druga pitanja, nego što su me pitali. Preporučam se milosti Presvetoga Srca, pa što Bog da. Kad al' eto strašan misao sune mi glavom: „Ali što onda, ako Boga nema? — Onda si se uzalud molio. Tebe nitko nije uslišio, ti si propao!“ Ova me misao tjerala gotovo u zdujnost. Osvijestih se i preporučih Presvetoj Srcu Isusovu i Majci Božjoj, neka mi se smiluju, da nadvladam tu strašnu misao. Oh, zašto neprijatelj navaljuje na čovjeka baš onda, kada mu je i onako najteže pri duši? U mnogim bi slučajevima bilo zlo, da nema ruke Višnjega! Malo poslije proglastiše me zrelim, i ja se iz zahvalnosti zavjetovah učiniti devetnicu i javno se zahvaliti.

Zar još jedan maturanat iz Zagreba? Ne! Čujmo i njega! Kako sam bio slaba zdravlja, izostao sam malne svake godine tri do pet mjeseci iz škole: kako ću dakle sada proći na maturi? „Presveto Srce, u tebe se ja uzdam!“ Učinim tri de-

vetnice, svaki tjedan primim svete sakramente, i gle! povratilo mi se je krepko zdravlje, progjem sretno na maturi i dobijem još dvije najveće milosti: uzdržljivost i sretan izbor staleža. Sada se ja zdrav, zadovoljan i pun duševnoga mira pripravljam na uzvišeni stalež svećenički, za koji, uvjeren sam, ne bih osjećuvao bio zvanje, da sam uvijek bio zdrav i objestan. Božansko Srce, koje je nelzmjerno dobro, dopušta nevolje u ovom kratkom žiću našem samo zato, da to stalnije postignemo vječno blaženstvo.

Još jedan maturant, ali taj nije iz Zagreba, već iz Travnika (Bosna). Dok sam bio u osmom razredu, umrla mi je dobra majka. Koje žalosti, koje razni poslovi, što sam ih od-sada morao kod kuće sam obavljati, puno su me priječili u naukama. I evo već mature pred vratima, a ja sam od svakoga predmeta tek polovicu pripravo, a od poviesti baš ništa. Mislili su moji drugovi, da ću propasti iz tri ili četiri predmeta, a nekoi su mi svjetovali, neka odustanem od ispita. No ja se ne dam, već se uzdam u Presveto Srce Isusovo. Njemu na čast učinio sam jednu devetnicu i obećao, progjem li, da ću kroz dva mjeseca svakih 14 dana primiti svete sakramente i što više se čuvati svakoga smrtnoga grijeha. Ovakom okrijepljen pouzdanjem u najbolje Srce, ali s veoma slabim znanjem stupim pred povjerenstvo. I Presveto mi je Srce doista pomoglo! Odgovarao sam krasno, na začugjenje svoje, pa i svojih drugova i profesora. Upravo iz onih predmeta, iz kojih sam se nadao, da ću propasti, najbolje sam odgovarao. Ocjena iz 5 predmeta bila je pohvalna (2), iz 4 predmeta dovoljna (3), a samo iz poviesti dostatna (4). Sad neka tko rekne, da je to bio pukli slučaj, a ne očita pomoć Božja! Ja sam tvrdo uvjeren, da je to bilo pravo čudo Božje. Ja sam to napisao jedino iz želje, da se sve više širi pobožnost k Presvetomu Srcu Isusovu. Vječna mu hvala i slava!

Na koncu dajmo riječ jednomu pravniku na zagrebačkom sveučilištu. Još nikada, kad sam se god utekao Presvetomu Srcu Isusovu, ne bijah odbijen. Tako sam uz pomoć njegovu položio maturu, državni ispit, a i u mnogim drugim potrebama bilo mi je Presveto Srce uvijek u pomoći, dakako izaskrušene ispovijedi, dostojne pričesti i pobožne devetnice. Obećah, da ću se javno zahvaliti njegovu Božanskomu Srcu, da se barem donekle odužim za tolike milosti i da svakomu preporučim ovu najspasonosniju pobožnost. Slava po sve vijeke Božanskomu Srcu Isusovu!

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 7. Srpanj 1907. God. XVI.

Izlazi mjesečno. Cijena 48 f. — S poštom 1—10 listića po 80 f.
10—50 po 70 f., 50 i više po 60 f. Za inostranstvo i k 20 f.

Namjena molitava i dobrih djela za srpanj

(Blagoslovena od sv. Otac papa Pijo X.)

Duša u stanju smrtnoga grijeha.

Grozno sužim gork plač sada,
Grozno plačem grozot suze,
Ke razmetni sis nekada
Kajati s grijeha ljevat uže;
Jeda i moje grijeha opiaču
Suze u suzih, plač u plaču.

(Gundulić, „Suze vasa razmetnupa“.)

Tako plače naš pjesnik sa sinom razmetnim nad grijeha i nad strašnom nesrećom, što sa mu duši grijesi namijeli. Ne može se otješiti priuatrajući silnu promjenu, što sam vidi na sebi:

Ali, ja n'jesam, ki sam bio,
Ako u mrazi nije mene;
Jao, svak me je ostavio!
Sred puzaki sel kazene,
Pače gola i kani oni
Studen mi vrojom gom.

Čovjek u grijehu nije više, što je bio, on ne vidi više sebe u sebi — sasvim drugi mu se svijet, drugo kraljevstvo otvara u srcu.

Prile mu se smiješilo sunce milosti, uvijek vedro nebo ži-
stoga veselja, uvijek blagi mir u srcu s Kraljem mira. — A

sada strašna tama u srcu vlada, nebo mu sreće gustim oblacima zastrio, iz oblaka sijeva munja srdžbe Božje, udara silni grom pravde i osvete.

Prije srce krasai perivoj, u kojem je cvjetalo miomirisno cvijeće kreposti, a vrtlar ga nebeski zalijevao rosom nebeskih darova. — Sada izginulo cvijeće, zavladała pustoš: nema više života milosti.

Prije dijete Božje, baštinik neba — sada dijete tmine, baštinik pakla!

Prije u srcu kraljevstvo Božje — sada kraljevstvo grijeha, kraljevstvo neprijatelja Božjega.

Prije slobodan građanin, slobodno kraljevsko dijete Oca nebeskoga — sada sluga, rob najnižega roba: svoje niske, ži-vinske strasti i gljavia paklenoga.

Prije mu dvorile sluge (Anđeli) u domu oca njegovu, u kući milosti, a sada on dvori, on služi — robuje robovima.

Prije imao svega i svačesa, u veselju i radosti sprovodio dane, pjevao od radosti. A sada nema nigdje ništa, u tugi i žalosti sprovodi dane, plače od gorskosti, smrt si želi, a smrti mu nema.

Mješte dvora pozlaćena,
Mješte sluga u noći i dne,
S kili mi dvorba bi činjena,
Mješte vresne svim posielje,
Gdi pokojah moje želje:

Kami tvrdi — meko uzglavlje,
Jestojsko je ma jedino;
A raskošao, jau! pernica;
Nepoznato gorko travlje,
Suha zemlja, crna lica.

Pogleda na nebo — nebo je zatvoreno. Pogleda na zemlju — zemlja tvrda — pakao oivoren. U vječnosti čeka ga strašna sudbina,

Eto, to je grješnik, to je duša u stanju smrtnoga grijeha. Strašno stanje, zar ne, čitatelji Glasnika Srca Isusova?

Tko će ga izbaviti iz ovoga stanja?

Ne može nitko živ pomoći, ne može ga osloboditi nitko, do dragoga Boga, do Presvetoga Srca Isusova.

A Srce Isusovo hoće mu pomoći, jer je zato na križu probodeno bilo, jer se zato ukazalo blaženoj Margariti Alakok. Poslušajte, štovatelji Srca Isusova, što je rekao Isus: „Ja sam došao, da tražim, što je izgubljeno; došao sam liječnik — ne za zdrave — već za bolesne; došao sam s neba kao dohri pastir, da tražim svoju izgublenu ovcu“. A izgubljena ovca, bolesnik: to je svaki grješnik.

Dakle Isus u dobroti Srca svoga traži svakoga grješnika, da ga spase, da mu pomogne — traži dakle i tebe, dragi čita-

tatelju, ako si u grijehu, ako si izgubljen, ako si daleko od Boga svoga, ako si bolestan, ležiš teško ranjen smrtnim grijehom. Traži Isus i tebe, zove i tebe: „Dogđite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni: i ja ću vas okrijepiti. Dogđite k meni svi nesretni grješnici: i ja ću vas spasiti, ja ću vas osloboditi od propasti vječne. Evo moje Presveto Srce — more milosti svima otvoreno stoji. Dogđite, spasite se, dok je vrijeme spasa! Ja ne ću smrti grješnika, već da se obrati i žive“ Otvario je Isus svoje Božansko Srce kao najsigurnije utočište jednim grješnicima, da ih zakloni od strjelica pravedne srdžbe Božje.

Štovatelji Srca Isuvova! Evo ovaj mjesec želi baš Spasitelj, da se lažite posla, da i vi svojom molitvom pomognete spasiti grješnike, da ih dovedete k vrelu milosrgja, k Srcu Spasa našega. Molite sa — molite za se i za druge. Recite svima s našim pjesnikom:

O grješniče, u zlu tvomu
K vječnom se dobru steci,
U izgledu vjag' ovomu
Sebe istoga; kaj se i reci:
Veće Božje da je smiljenje
Neg sve ljudsko sagrajeenje.

(I. G.)

Pred misijonskim križem.

Doboj u Bosni, 28. ožujka 1907.

Vazda je krasno vidjeti, gdje se čovjek moli pred križem. Ali je upravo ganutljivo gledati cijelu župu, kako do suza tronuta stoji i tiho se moli pred križem, koji se na trajnu uspomenu svete mislje pred cijelom župom upravo noći velikoga petka zasagjuje. Ništa ne čuješ u tihom šaptanju pobožnih župljana do štopotanja kamenja, što bacaju monici krepkim rukama u duboku jamu, da učvrste posvećeni križ, i zgrtanja lopata, kojima zasiplju zemljom kamenje oko križa učvršćeno.

Tri metra je visok novozasagjeni križ. Na traversi je napis: Sveto poslanstvo 28. III. 1907. Sva župa pada na koljena sa župnikom i misijonarima, da izmole pet puta Očenaš i Zdravomariju, da zadobiju oprost. Što je svaki župljanin u srcu svom čutio, mogao si mu lako čitati na licu i suzom orošenu oku. Ali da se još bolje osvjedočiš, ugđi sa župljanima

zajedno u crkvi. Slušaj, kako se na oduševljene riječi misijonara iz stotine grla ori po crkvi krsni zavjet; kako se pred Bogom zavjeravaju, da će se svega okaniti, čim su dosada razložili predobro Srce Božanskoga Spasitelja.

Opet padose svi na koljena, te kao iz jednoga grla molit cijela župa djelo skrušenja, da primi papinski blagoslov i s njim spojeni potpuni oprost. Dignu se svi, te započеше iz župnika „Tebe Boga hvalimo“, što je daleko odzvanjalo oko osamljene crkve.

Župljani sa župnikom du suza ganuti oprostise se s misijonarima, te pogoše kući. Veselilo i tješilo ih je međutim, što se svi pomirise s Bogom; a osobito što imaju misijonski križ, što ih sjeća na nezaboravne događaje, što se zbije za vrijeme svetoga poslanstva prvi put u Dobrojskoj župi.

Blagosloven budi Bog!

Krasan prijedlog čini hrvatski župnik A. St. u 7. broju „Katoličkog Lista“. On predlaže naime, da bi iz svake svete mise svećenik s prisutnim pukom propisanim molitvama dodao i „pohvale“ Imena Božjega, koje glase ovako:

1. Blagosloven budi Bog!
2. Blagosloveno njegovo sveto ime!
3. Blagosloven Isus Krist, pravi Bog i pravi čovjek!
4. Blagosloveno ime Isusovo!
5. Blagosloveno Presveto Srce Isusovo!
6. Blagosloven Isus u Presvetom altarskom sakramentu!
7. Blagoslovena velika Bogorodice, prestava Marije!
8. Blagosloveno bezgrišno djetino Začeće!
9. Blagosloveno ime Marije, Djevice i Majke!
10. Blagosloven Bog u svojim Anđelima i Svecima! Amen.

U nedjelje i blagdanse mogle bi se te „pohvale“ i pjevati. (Napjev vidi u knjižici „Vojvka Srca Isusova protiv psovki (kletvi), i proklinjanju“, koja se dobiva u tiskari Antuna Scholza u Zagrebu uz cijenu od 20 filira, s poštom 25 filira).

Ljepšeg svršetka službe Božje jedva si možeš pomisljati! Kao da nam Majka Crkva hoće reći: „Djeco, svršila se ova služba Božja, no prije nego li se razigremo kućama svojim, dajte zapjevažno na čast Presvetomu Imenu Božjemu!“

S ovim pohvalama skloplani su veliki oprost, no što je glavno: bit će silan ustak proti svagdanjim pogrdama Imena

Božjega, bit će dobićna naknada Presvetomu Srcu Isusovu za tolike uvrede. Dan na dan uzdiže se prema nebu smradna para gadnih hula na Boga, pa zato neka se dan na dan poput mio-mirisaog tamjana uzdižu prema nebu i pohvale Imena Božjega! Kako bi to veličanstven prizor bio, kada bi sve hrvatske župe dan na dan molile ili pjevale ove „pohvale!“ No i izvan crkve kako bi lijepo bilo slušati, kad bi narod na paš, na putu idući kući ili od kuće, poštožno pjevao te „pohvale“, a na večer, kad bi ih roditelji s dječicom od srca pjevali, prije nego li legnu na počinak! Zar se ne bi onda djeci već u ranoj mladosti duboko u srce utisnuo strah, poštovanje i ljubav prema Pre-

Velikhrad u Moravskoj

svetomu Imenu Božjemu? Je li moguće pomisliti, da bi takova djeca, kad odrastu, mogla to isto Presveto Ime onako užasnim načinom pogrgivati? Ne, mladež bi se čuvala psovke (kletve), a stariji koji su se naučili, nastojali bi, da se ostave te grдне navike.

Mogu reći, da je meni jedna od najvećih utjeha, što sam u svoju župu uveo te krasne „pohvale“. Iz iskustva znam, da mnogi imaju upravo moljenju i pjevanju tih „pohvala“ zahvaliti, što su se ostavili psovke. Što nijesu mogle lijepe riječi, niti svi nagovori i ukori, učinile su ove jednostavne „pohvale!“

Vojska Kraljice Hrvata. (Marijina Kongregacija).*

(Spjevao Petar Perica D. I.)

Kad' nekoć nekst s istočnih strana
Na krsta tjero nebroj divjih jata,
Odojše im — ne žaleći rana —
Hrvati hrabri s „Kraljicom Hrvata“.

A bodem krsta — nepredobiv prije —
Iz temelja se uzdrmao jako;
Lagumaju ga saveznici zmije,
Otaca dičnih pokoljenje pako.

Zamaglio se slave svod nam jasan,
Iz magle regbi pr'jekor da se čuje:
„Ja u ranama krst cjelivah častan,
„Sad izrod sin mi na krst časnij pljuje“

Al' čekaj, oče: evo vojske mlade,
Na čelu im je Kraljica nebesa,
Osvećit' hrie pogrde i jade,
Što Kristu zada rob solonskog b'jesa.

Drugari, u boj! Neka st'jeg se vije,
Nek' iz srdaca kretnen-iskra vrcu,
Za vjeru, narod tko će krv da lije:
Za Gospom u boj Isusova Srca!

Neokaljajna Kraljica Hrvata
Sedmoglavoga smrvila je zmaja,
U borbu za njom: pobjeda nam plata
I slavodobit' sred vječnoga raja!

Kraljice, Majko, kada borba plame,
Pogodi munjom tabor paklen-tmina,
Da puku tvome dan slobode svane
Iz ljuven-Srca raspelag ti Sina!

* Iz „Travničkoga gljaka.“

U Kolijevci vjere i prosvjete Slavena.

Najveće blago, što ga Slaveni dobiše od Presvetoga Srca Isusova, to je svijetlo svete vjere, a da nas tim neprocjenivim darom obdari, Božansko se je Srce u prvom redu poslužilo mudrom revnošću svete braće Ćirila i Metoda, te ih učinilo pravim apostolima Slavena. To je bilo prije više od tisuću godina. Velegrad, prijestolnica slavenskoga kneza Rastislava, postade središtem njihova neumornoga apostolskoga rada. Tamo takogjer preminu sveti Metod. Ali sada se ne zna ni za ostatke svetog Ćirila ni svetog Metoda, premda se za stalno drži, da sv. Ćiril počiva u Rimu, a sv. Metod u Velegradu.

Nego na mjestu nekoč sjajnoga kneževskoga „velegrada“ diže se danas skromna varošica s kakovih 700 stanovnika. Pa ipak rekao bi čovjek, da je današnji Velegrad od Providnosti Božje odabran, da bude kolijevkom preporoda sviju slavenskih katolika, napose onih u Češkoj, Šleskoj i Moravskoj.

Godinice hrli amo na tisuće pobožnih proštenara, da crpaju ovdje, kao na praznora, novo oduševljenje za svetu vjeru pradjedovsku. Tako se n. pr. lani 8. rujna brojilo na godišnjem sastanku katoličkih seijaka oko 30.000 muževa. Gaudljivo je slušati, kad se u lijepoj crkvenoj pjesmi iz mnogo tisuća grla opetuje jednodušna molba: „Čuvaj nam, Bože, našu djedova!“

Ništa se ipak nije toliko dojmilo pisca ovih redaka prigodom proštenja, kao javna otprošnja i svečana posveta Presvetomu Srcu Isusova. U prostranom crkvenom dvorištu na povišenoj pozornici podigne se žrtvenik. Amo donese u svečanom ophodu koji crkveni dostojanstvenik Presveto Otajstvo. S propovijedaonice, što je na pozornici, moti krepkim glasom otprošnju redovito monsignor dr. Antun Ćiril Stojan, narodni zastupnik u carevinskom vijeću, i s njime ostali prisutni svećenici. Oni predmole, a narod glasno odgovara i oduševljeno izjavljuje Božanskomu Srcu Spasiteljevu svoje svete odluke.

Ova je molitva tako krasna i gaudljiva, da mislimo osobito ugoditi našim čitateljima, ako je ovdje u cijelosti iznosimo. Mi bismo pače živo željeli, da bi se ova molitva pretiskala i u razne naše molitvenike, a možda — dakako s dopuštenjem nadležne crkvene oblasti — upotrebljavala i kod javnih naših pobožnosti, osobito na blagdan Srca Isusova. Evo je dakle:

Otprošnja Presvatomu Srcu Isusovu.

Svećenik: Presveto Srce Isusovo! Ponizno ti se klanjajući dolazimo, da ti se iznova posvetimo sa stalnom odlukom, da ćemo ti zadovoljiti za uvrede, što ti ih ljudi nanose.

Narod: Da, to hoćemo i odlučujemo!

Svećenik: Što se više tajne tvoje svete nauke pogrgaju:

Narod: To čvršće ćemo u njih vjerovati, o Božansko Srce Isusovo!

Svećenik: Što više nevjera nastoji, da nam ugrabi sveto utajno naše:

Narod: To stalnije ćemo se u te uzdati, o Srce Božansko, jedina nada smrtnika!

Svećenik: Što se više srca ljudska opiru tvojoj Božanskoj ljubavi:

Narod: To usrdnije ćemo te ljubiti, o beskrajna Ljepoto, beskonačne ljubavi dostojno Srce Isusovo!

Svećenik: Što se više na tvoje Božanstvo navlađuje:

Narod: To više ćemo se njemu klanjati, o Božansko Srce Isusovo!

Svećenik: Što se više zapovijedi tvoje zanemaruju i krše:

Narod: To više ćemo ih obdržavati, o Presveto Srce Isusovo!

Svećenik: Što se više zabacuju i zapuštaju tvoji sveti sakramenti:

Narod: To više ćemo ih s ljubavlju i s poštanjem primati, o predarežljivo Srce Isusovo!

Svećenik: Što se više omalovažavaju udivljenja prevrijedne vrline tvoje:

Narod: To više i revnije ćemo ih nasljedovati, o Srce Božansko, uzore svih kreposti!

Svećenik: Što više pakao napreže sile svoje, da upropasti duše:

Narod: To više ćemo rasplamsati svoju revnost za njihovo spasenje, o Srce Presveto, koje toliko planitiš za spas duša!

Svećenik: Što više putenost i obolost prijeti, da uništi kršćansku samozataju i ljubav spram dužnosti:

Narod: To više ćemo se truditi oko samozataje i poslušnosti, o Presveto Srce Isusovo, pogrdama naslićeno!

Svećenik: Što se više napasta na tvoju svetu Crkvu:

Narod: To više ćemo se brinuti, da joj budemo vjernom djecom, o prelatko Srce Isusovo!

Svećenik: Što više progone svetoga Namjesnika tvoga:

Narod: To više ćemo ga se držati i za njega se moliti, o Presveto Srce, kopljem probodeno!

Svećenik: O Srce Boga našega, podijeli nam uspješne, djetotvorne milosti, da budemo tvoji apostoli na svijetu i tvoja kruna u blaženoj vječnosti. Amen.

Iza ove otprošnje stijedi posvetna molitva Leona XIII. i napokon blagoslov s Presvetim.

Velehrad u Moravskoj.

* Velebna crkva velegradska ima prostora za više od deset hiljada ljudi. Na jednome od dvanaest pobočnih žrtvenika štuje se s osobitom pobožnosti slika Presvetoga Srca Isusova. Na jednom drugom žrtveniku ovjekovječila je umjetnička ruka jednim „relijeфом“ u mramoru ganutljiv prizor, kako naime prvi Isusovci, došavši godine 1890. na Velegrad, padaju na koljena, da sebe i sve svoje buduće apostolsko djelovanje stave pod okrilje Presvetoga Srca uz obećanje, da će po mogućnosti što revnije širiti njegovu pobožnost. Već šestnaest godina drže se oni vjerno svoga obećanja, pa se nije čuditi, što je Božansko Srce neobičnim uspjehom okrunilo dosadnji rad sinova svetoga Ignacija na Velegradu.

Predugo bi bilo navagjati sve potankosti o štovanju Presvetoga Srca u našem „Bellemu“, u kolijevci kršćanske umobrazbe i prosvjete slavenskih naroda.

Jos samo nešto, da razjasnimo sliku na strani 135. Pobožni proštenari iz Šleske zaželješe kojim značajnijim darom obdariti velegradsko svetište. Po savjetu negdašnjega samostanskog ravnatelja, pokojnog oca Čihulke, podigoše na svoje troškove (s kakvih tri hiljade kruna) u crkvenom predvorju iz bijeloga tirolskoga mramora milovidan kip Božanskoga Srca. Godine 1905. presvijetli g. Wisnar, posvećeni biskup olomučki, blagoslovio je svečanu spomenik u prisutnosti brojnih vjernika — poimence iz Šleske, Krasnu prigodnu besjedu slovio je nemorni narodni zastupnik mgr. dr. Stojan, pozvav sakupljeni narod, neka ispuni želju Spasiteljevu, što je izražena u jednoj crkvenoj pjesmi češkoj riječima: „Ljubav za ljubav, srce za Srce daj!“

Kip Srca Isusova izradio je češki umjetnik Neumann iz Krompnice po uzoru kipa u francuskom narodnom svetištu Srca Isusova na Mont-Martre-u u Parizu. Božanski Spasitelj s raskrivenim Srcem stupio na zemaljsku kruglju, pa raskrilio ruke, kao da će reći: „Događite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti!“

Ove Spasiteljeve riječi uklesao je umjetnik na podnožju kipa, neka bi se sjetili proštenari iz raznih slavenskih krajeva, da dragi Isus, rekao bih, osobitim načinom želi sve Slavene privući k svome Presvetomu Srcu.

Dao dobi Bog po zagovoru bezgrješne Kraljice Presvetoga Srca, „Kraljice i Majke Slavena“, da ova „pobožnost zadnjih vremena“ postane najmilijom pobožnošću „naroda zadnjih vremena“, naroda slavenskog, da blagdan Presvetoga Srca bude što prije glavni narodni blagdan svih Slavena! Nijesam nikako prorok, ali sve nešto slutim, kano da Providnost Božja upravo pod zastavom Presvetoga Srca kani ujediniti u vjeri pradedovskoj sve slavenske narode, da bi se tako u kolu s ostalim katoličkim narodima što uspješnije borili u zadnjim borbama Božanskoga Srca protiv Antikrista i njegovih pristaša. U to jme možemo i radimo!

(P. P.)

Nova crkva Srca Isusova u Prozoru.

Na granici Bosne i Hercegovine, a ispod strmog i krševitog Maklena, nadmijelo se nad dolinu Rame malo kotarsko mjesto Prozor.

Ovo mjestance, čitatelju Glasnikov, o kojem si do sada jedva kad što čuo, i sela oko njega bila su stotine godina bez svoje crkve. Priča narod još i sada o nekoj džamiji, da je nekada bila crkva svetog Roka, ali ju Turčin pretvorio u džamiju. Kao spomen na tu crkvu ostalo još zvono, koje se i dan-danas nalazi na turskoj „sahat-kuli“.

Davna je zato bila želja ovog zapuštenog kršćanskog puka, da bi opet svoju župu i crkvu dobilo, a nazad nekoliko mjeseci želja im se i ispuni. Osnovana je župa i po želji našeg nadpastira i svega naroda posvećena najmilijem Srcu — Božanskomu Srcu Isusovu.

Poznato ti je, čitatelju mili, kako ovo Presveto Srce u naše doba želi sebi podići kraljevstvo u cijelom svijetu. Ono hoće, da osvoji sva srca vjernika. Ono hoće, da probudi ljubavlju svojom sav svijet. Ta misao vodila je i našeg dobrog nadpastira, kad je osnivao ovu župu. On kao pravi apostol Srca Isusova znajući, da u ovom kraju nema blizu crkve posvećene Presvetomu ovom Srcu, a Hercegovina na vratima, htjede puku svomu u ovim krajevima dati crkvu Srca Isusova, e bi i on upoznao hoće Srce najboljeg prijatelja, Srce puno ljubavi za ljude.

Osnovana je župa, a potreba zahtijevala; došao odmah i župnik. A kamo? nema ni crkve ni kuće. Narod siromašan i sam malo ima, a župnik ama ništa.

S velikim trudom i žrtvama kupismo zemljište, sagradismo — ne crkvu, prijatelju dragi — nego samo od drva — baraku, da bude crkvom Presvetoga Srca.

Rado bih ti, štovatelju Srca Isusova, pokazati ovu našu „katedralu“, al' na žalost nijesam slikar, no zgodom bit će i ti, u Glasniku.

Rado bih te u nju povesti i pokazati sve naše dragocjenosti, al' nije potrebno. Priprsti drveni oltar, nad njim velika i lijepa slika Presvetoga Srca i druge dvije do nje nešto manje; to ti je sav ured naše crkve, a i to su sve milodari naših dobročinitelja i štovatelja Presvetog Srca.

Čitatelju dragi, ne bi li i ti htio što god učiniti na slavu Srca Isusova? Ne sumnjam o tom ni najmanje, jer sam uvjeren, da ti je želja širiti slavu ovog Božanskog Srca. Ne možeš mnogo? Učini što možeš — i mnogo si učinio. Osobito povjerenici Glasnikovi mogli bi mnogo učiniti, a tko ne zna kakvo, neka piše u Prozor veleč. župniku Tadiji Mihačeviću, pa će mu on rado dati zgodnih naputaka.

Ispunila se je jedna želja ovoga pobožnog ramskoga pučana: ima župu — ali ostaje još jedna: podići dostojnu crkvu Presvetomu Srcu. To je želja ovog pučana, to je želja i tvoj i svakog pravog štovatelja Srca Isusova. To ti je, čitatelju Glasnika, najnovija župa Srca Isusova u Bosni, a zacijelo i najsitnija.

(Milodare „za crkvu Srca Isusova u Prozoru“ prima „Katolički župni ured u Prozoru u Bosni“ i „Uredništvo Glasnika Srca Isusova u Zagrebu“.)

Zahvalnice.

 Zahvalnice treba da su potpisane potpunim imenom i adresom, inače ih ne možemo nikako uzeti. Uredn.

Zavjetovana sveta misa.

Jedna djevojka iz Hrvatske piše ove ganutljive reči. Bila sam u velikoj žalosti. Srce me je boljelo tako, da si ga nijesam mogla umiriti niti kod kuće niti na putu niti u crkvi niti u molitvi. A zašto? pitate. Ja sam se s jednim mladikom zavojela i bio se s njim imao vjenčati. Ali njegova je majka branila, a i u rodu smo dosta bili. Pa što mi je bilo najmučnije, jest, što bih imala izgubiti svoje djevičanstvo, koje je najveće veselje moje. A ipak mi srce nije dalo ostaviti omoga mladića. Šta ću u tolikoj borbi? Čitajući u Glasniku toliko zahvalnica, pomislih si: „A šta ne bi Božansko i klanjanja vrijedno Srce Isusovo i meni kako pomoglo?“ Utešem se njemu devetnicom i obećam, da ću dati odslužiti jednu svetu misu i javno se zahvaliti, ako mi bude pomoći. Pa evo, za nekoliko dana bilo mi je srce mirnije, pa sve mirnije, a sada mi je tako lako pri duši, ko da ga nijesam nikada ni voljela. Hvala i slava Božanskomu Srcu Isusovu u sve vjeke vijeka!

Jedan zidar iz Bosne piše: Već dugo vremena mučili me vrlo teško napasti i nečiste misli. Bilo mi je čisto da po ludim. U to vrijeme idem u svoju župu, po svoj krsni list, budući da sam se pripravljaao na ženidbu. Putem izgubim novčarku sa svojim krvavo zaragljenim novcima. Još je i toga trebalo! Ne znam, kud će mi pamet. Tražim novce i tražim, ali ko da su propali u zemlju. U tolikoj neprilici utečem se svim pozivanjem Božanskomu Srcu Isusovu, obećajući, da ću dati njemu na čast odslužiti tri svete mise, i namađ počnem devetnicu. Istom što sam počeo i sutradan počeo, da javim žup-

nika, što sam izgubio, da bi to oglasio narodu, a putem idući već bi mi javljeno, da su se novci našli, i doista ih je čovjek pošteni, koji ih je našao, meni predao u ruke. Pa i zle napasti i misli brzo su se utišale po milosti Presvetoga Srca. Budi hvaljeno i slavljeno po sve vjeka vjekova.

Sirota sam djevojka bila — počinje svoju zahvalnicu jedna štovateljica Srca Isusova u Hrvatskoj. — Živjela sam u tugljem svijetu, među tugljin ljudima kao grana odsječena. Ratom ruku svojih uzdržavala sam i sebe i staricu majku i dvije sirotočice svoje sestre. Mučila sam se i danju i noću, da pošteno zasadih koji bijeli novac. Kad iznenada pruža mi se lijepa prilika za udaju. Ali eto ti klevetnika i zlobnika, te se urotiše proti meni, napadoše na me najprostiji riječima, pače điraše mi u moje poštenje, u ovo najdragocjenije blago, što sam ga imala. Obijegjena, osramoćena pred svojim zaručnikom, bez ikakve obrane u tugljem mjestu, bijah žalosa i zdvojna. Ali se brzo sjetih onoga, koji liječi bolesne i tješi žalosne. Kleknah pred sliku Božanskoga Srca Isusova i zavjetovah se, da ću moliti devetnica i dati ob služiti jednu svetu misu, da se dokaže moja nevinost i da svladam svoje neprijatelje. I gle! za par dana zašutješe zlobni jezici mojih neprijatelja, a moj zaručnik nvidi, da je sve bilo puka laž i zlobna kleveta. I tako je skoro došlo do nudaže, a sada živimo u braku lijepo i složno kao pravi kršćani i štovatelji Božanskog Srca Isusova. O vi svi, koji ste u žalosti i bijedi, utečite se Srcu Isusovu, ovom utješitelju žalosnih, ovom vrelu svake milosti!

U posve samotnom mjestu u Bosni, kao u nekakvoj pustini, žive mlada obitelj revnih štovatelja Srca Isusova. Evo, što nam oni pripovijedaju: Moja mlada supruga našla se u vrlo pogibeljnom stanju, a ja neiskusni tomu slučaju, trčim amo tamo, no kud i kamo u ovoj pustinji? Oh! ali sam bio tužan i nesretan! Sjetim se, da se nedaleko, gdje se gradi nova železnica, baš nalazi jedan vrstan liječnik. Pošahem po njega, a osim toga prizovem jednu staru ženu. Dogje liječnik, dogje i baba, ali koja korist od njih? Gospodin liječnik ni dva ni tri, već hoće da poduzme nekakav kasapeki (mesarski) posao (operaciju); a baba bi, da se ispod moje supruge ispaši puška, pa i druge koje kakve lude coprije znała je svjetovati. Budući da je inoćerka, neka joj Bog oprosti, kad ne zna bolje! Kad od nekud sune mi glavom misao: „Ta, ja sam katolik, što se ne utječem Presvetomu Srcu Isusovu, što ga štujemo ja i moja supruga?“ Pukoh ničice te zavapih: „O Presveto Srce Isusovo,

tako ti tvoje moći i dobrote, smiluj se ovoj bijednoj patnici! Obecajem jednu svetu misu na čast Božanskomu Srcu tvom i da ću na tvoju slavu milost objaviti u tvojem Glasniku, ako me uslišiš". Netom sam odlučio svoj zavjet, opazih odmah, kako na sebi, tako i na supruzi, neku hrabrost i veselje. A ne progje no četvrt sata, pa sam bio uslišen. Bez noža liječnikova i bez bačinih coprija moja supruga izagje sretno iz tolike pogibelji, a Presveto me je Srce obrađovalo novorogjenčtom i zdravljem miše mi supruge.

Iz Križevaca u Hrvatskoj, iz rodnoga mjesta našega blaženoga Marka Krizina, piše nam neki gospodin ovo: Jedan me je gospodin jako uvrijedio, pa i ozlijedio, te sam ga radi toga sudbeno progonio. No budući kao kršćanin volim mir, i da ne bih imao daljnjih troškova, zavjetovah se Srcu Isusovu, da ću protivniku oprostiti i od daljnjega sudbenoga progonstva odušati, ako me on samo moli za oprostjenje, i da ću na čast Srcu Isusovu dati odslužiti jednu svetu misu. I bio sam uslišen. Moj protivnik postade kao janje, te me zamoli za oprostjenje, a ja radosna srca ispunih svoj zavjet.

Dobro, vrlo dobro i pobožno dijete bio je moj Niko, seminarac u Travniku u Bosni. No uza sve njegovo nastojanje i krasna inače svojstva propade u drugom razredu, i morade ostaviti nauke. Jedno je barem ponio sobom iz sjemeništa u svijet: iskrenu pobožnost k Presvetomu Srcu Isusovu. Kada je odrastao, nije bilo druge, već služi kruh u znoju lica svog. Napokon stupi u službu bosansko-hercegovačke državne željeznice kao stražar pruge. Pa evo što nam pripovijeda: Već sam ja dugo bio u toj službi, a dok su mnogi moji drugovi dobili konačno potvrđenje u službi, ja ostadoh zaboravljen i zapušten. Utekoh se dva, tri puta devetnicom Srcu Isusovu za svoje potvrđenje u službi, ali ne bi tada pomoći. Opet ja ne izgubih pouzdanja u Srce Isusovo, još jednu devetnicu započeh, zavjetovavši i jednu svetu misu na slavu Srcu Isusovu, i gle! ne progje dugo vremena, a moj mi starješina čestita potvrđenje (definitivno svojstvo). Tko mi je pomogao nego Presveto Srce Isusovo?!

I jedan državni službenik iz Slavonije srdačno zahvaljuje Božanskomu Srcu. Kroz mnogo godina svog službovanja — piše on — prištedismo ja i moja žena malu svotu novaca, kojom smo nakanili sagraditi si kućicu, da imamo pod svoje stare dane, kamo zakloniti glavu. I već smo kupili mali komadić zemljišta. No nesreća ne spava. Moji neprijatelji sla-

gali tužbu za tužbom proti meni, pa naši i krivih svjedoka, tako da će me to svakako stajati službe. Svi dokazi, kojima sam utvrdjivao svoju nevinost, bili su uzalud; ne bi me oprav-

Valehrad, posveta Kipa Srca Isusova.

dalj ni svi zemaljski suci i fiškali. Tad se ja sa svojom suprugom utekoh Presvetomu Srcu Isusovu. Učinismo devetnicu njemu na čast i obećasmo, budemo li uslišeni, da ćemo dvije svete mise dati odslužiti. I netom smo dovršili devetnicu, dao

je Gospodin Bog i Presveto Srce Isusovo, da sam svoje neprijatelje svladao, ostao u svojoj službi i u svojem mjestu, a svojom malom svetom mogli smo si sretno kuću dogotoviti. Stoga sto puta zahvaljujemo Presvetomu Srcu, koje nam je bilo u pomoći.

Svega po malo.

— Srce Isusovo u tamići. Travnik (Bosna). U kapeli Srca Isusova možemo ubrojiti i privatnu kapelu travničke kazimione. Od Uskrsa ove godine bila je tamo lijepa slika Srca Isusova, a dne 21. travnja zanimljivi sliku još krasniji kip. Gledajući je gledati Srce Isusovo u tamići negja kažućentima. Dok su ovi nevoljci osugljeni i zabačeni od svijeta, Srce Božansko negja im oproštenje i milosrđe, iskrcnu ljubav i vjerno prijateljstvo.

Kletva ga stigla samoga. Pišu nam iz hrvatskoga Zagorja: Bilo je to godine 1905. U seljaka A. H. punica bila na smrt bolesna, žena trkogler u postelji, a petoro djece, sve u manje od manjega, ostalo u kući bez pomoći. Seljak, mjesto da bi se u taj nevrijt Bogu ponudio, počne psovati ženu i punicu, a što dalje, sve to gore psovao. Uto približuje se Uskrs, a seljak mrko kune i proklinja bolesne žene, te im obeća, da ne će na Uskrs niti što jesti, niti piti. No prokletstvo stiže seljaka samoga. U Veliku srijedu oboli on sam. Cijelo se je s početka, da nema pogibelji. No već sutradan vrlo mu je poždilo. Sad se sjeti jada, sjeti se svojega proklinjanja, više da ide po svećenika, pa se je srećno još mogao isposjediti, ali nije primio svete pričesti. Na Veliki petak, još prije žure, on izdahne, a na Veliku zabotu bude pokopan. Sed tko nije na Uskrs ništa niti jcu niti pio, pače niti Tijela Isusova blagovao? Ne one žene, koje su ozdravile, nego seljak, koji ih je proklinjao. Ljudi božji, manite se proklinjanja, jer dok drugoga proklinjete, vi sve prokletstvo sami na sebe svaljete. (I. N.)

— Pita ju nas: Kakove razglednice prima uredništvo: samo posve čiste ili smije li biti što napisano? — Odgovor: Ništa ne smeta, ako je što napisano. — A čemu služe uredništva te razglednice? — Razglednice hrvatskih krajeva i hrvatskih nošnja održaje uredništvo u svoje svrhe, a sve ostale daje za katoličke misije u zemljama paganskim. — A vrijede li štogod za misije i dopisnice? — Obične dopisnice bez slika ne vrijede, no sve razglednice (slikovnice) vrijede. — Vrijede li što omoti na novina? — Vrijede. — A omoti listova? — Vrijede samo onda, ako ima na njima poštanskih biljega i lijev rukopis. — Vrijede li uporabljene poštanske biljege? — Vrijede, osobito rijetke i zastarjele. — A biljege sa ugovora i namira? — Ne vrijede. — Vrijede li stare krunice, medaljice, sličice? — Vrijede, i te kako vrijede. — A kako da se sve to pošalje? — Razglednice molimo lijepo, izvolite poslati uredništvu Glasnika; a sve ostalo, kad ga se je nakupio čitav sanduk, pošaljite najholje izravno na adresu: „St. Petrus-Claver-Sodalität, Salzburg“.

Hrvatska omladina pod zastavom Sreća Isusova.

Praznici!

Kako su danas veseli gijaci! Da ste na priliku vidjeli Milana, gimnazijalca! Poslije škole ko munja uletio u kuću, gdje je za školske godine na stani; u tren oka velikim skokovima prevalio četvera stubišta do drugoga kata, svoje knjige bacio u zadnji, najtamniji kut stolnice, a onda stao po sobi skakutati i igrati i vrtjeti se ko pomamun. Usto pjevao, zviždao, vikao, grohotom se smijao, da se je sva kuća nrla.

Na tu galamu dođe laganim korakom gazda, Milanov očinski prijatelj, i zateče veselo gjače haš, gdje je skoknulo tako visoko, da bi mislio, razbit će si glavu o strop. Sve u sobi, što je bilo od stakla, zazveketalo, i malo da naš Milan nije nesom poljubio zemlju. Zarumeni se Milan, iznenagljen od staroga si prijatelja.

— Ma što ti je, Milane? Ne luduj! Kamo ti čednost, koja te inače resi?

— Oprostite, gospodine, ali što ćete: ispiti su prošli, praznici su došli; pa da se ne veselim?

— Neka, neka, veseli se, Milane, samo ne čini tolke buke. Znaš, da ima i starih ljudi u kući. Miruj malco, budi pametan! A sad mi reci, zašto se toliko veseliš praznicima?

— Zašto? No toga me još nitko nije pitao. Praznici su praznici, šta ćete više?

No s tim odgovorom nije bio zadovoljan očinski prijatelj veseljaka Milana. On sjedne, prihvati Milana za ruku, pa će ga opet upitati:

— Daj mi reci, šta te toliko veseli?

— Šta me veseli? Puno toga! Kazat ću vam, dragi gospodine... Čekajte, dok se malo razaberem... Najprije me veseli, što dva puna mjeseca ne trebam u školu, ne trebam se mučiti knjigom, ne ću biti pitañ, ne će na me zagrmeti profesor, kad što ne znam, ne ću drhtati pred njim — ovako —

Pri tim riječima tresao se Milan glavom, rukama, nogama, čitavim tijelom, oponašajući groznu drhtavicu nevoljnoga gjaka. Njegov se stari, ozbiljni prijatelj i nehotice morao nasmijati.

— No, Milane, kad se ti tako treseš pred profesorom, kako ćeš se ti istom tresti, kad budeš vojnik, te ti valja ići a neprijateljsku vatru?! Ded, pokaži mi i to!

Zastidi se Milan, jer on hoće, da je „junak“, pa jedva čeka, dok mu narastu brkovi, da stupi u vojsku.

— Vjerujte mi, gospodine — zamuca Milan — jadni se gjak kadšto više uplaši profesora, nego li vojnik neprijateljskoga topa i bajuneta.

— Ala ste junaci! — nasmije se prijatelj. — No reci mi dalje, što te još veseli u praznicima?

— Onda, onda me veseli, što ću putovati kući. Da znate, kako mi je drago putovati! Čitavo vrijeme u željeznici stojim ko prilijepljen uz prozor i ne mogu se nagledati divnih krajeva i krasne Božje prirode. Nadalje me veseli, što ću opet vidjeti tatu i mamu i braću i sestrice i sve mile prijatelje i znance. Napokon me veseli, što ću u praznicima biti slobodniji: mogu spavati, dok se pošteno ne naspavam; mogu raditi čitav dan, što me je volja. A bit će to veselo! Sad puši, sad se kupaj, sad se šeći, sad pjevaj, sad se igra, čini izlete, i što vam ne će sve vaš Milan.

I Milan od veselja opet dva tri puta skočne ko mlado, obijesno janje. Megjutim je očinski njegov prijatelj zapalio jednu cigaru i zovne Milana opet preda se.

— Čuj me, Milane, ti znaš, da te volim i kako želim, da od tebe bude valjan čovjek, a nada sve dobar kršćanin. Nevino je tvoje veselje, ne zabavljam ti. Ali ipak shvaćas praznike odviše s lake ruke. Život je ozbiljan, a vrijeme dragocjeno. Ne valja ni praznika onako bez koristi proživjeti u samoj zabavi i veselju.

— Ah, nemojte mi kvariti veselja! — uzdahne Milan, smrknuvši se na te ozbiljne riječi staroga prijatelja.

— Ne ću, sinko, ne boj se! Veseli se ti samo, dok možeš; ozbiljni dani sami će doći. Samo neka je tvoje veselje nevino i pošteno. Nego usto ne zaboravi ni u praznicima na svoje dužnosti i svoju korist. Slušaj me, staroga, iskussnoga! Znam, da je u tebe puno dobre volje, pa ću ti ukraško reći, kako da korisno i dobro sprovedeš praznike.

Milan se uzbiljio i gleda povjertljivo u svoga prijatelja.

— Nada sve, Milane, ne zaboravi, da si i u praznicima kršćanin. U službi Božjoj nema praznika. Ne samo, da ničesi nikada propustio svoje jutarnje i večernje i ostale molitve, nego slušaj, ako ti je ikako moguće, svaki dan svetu mislu, izmoli svaki dan Gospinu krunicu, pa idi i dva, tri puta za praznika k svetim sakramentima. Vidjet ćeš, da ćeš zato biti samo još veseliji i zadovoljniji. Poštuj svoje roditelje, idi im na ruku, gdjeod samo možeš. Tako ćeš i njima biti na veselje, te se bar mrvicu odužiti za njihovu ljubav, njihove brige i žrtve. Nemoj se čitav dan samo igrati, nego čitaj i koju lijepu, korisnu knjigu; a još bolje, čitaš li ju na glas pred svim ukućanima. Rado će te slušati, a to će te opet veseliti. Pa i za se nešto čitaj, osobito knjige, što su pisane u kojem tujem jeziku, da se vježbaš. Čovjek toliko puta je čovjek, koliko jezika znade. Čuvaj se nevaljalih drugova ko najgore kuge, a ne druguj se samo s vršnjacima, nego rado slušaj i razgovaraj se sa stariim, pametnim i poštenim ljudima, od kojih se možeš mnogo čemu naučiti, što ne ćeš naučiti iz knjige. Znam, da si revan štovatelj Srca Isusova. Gledaj, da u praznicima nešto učiniš i na njegovu slavu, širi na priliku „Glasnik Srca Isusova“ i „Kalendar Srca Isusova Marijina“, nagji i uputi jednoga povjerenika za njih. A i drugo korisno štivo nastoj raširiti, na priliku knjižicu „Vojska Srca Isusova proti psovski (kletvi) i proklinjanju“, pa zlatni list: „Istina“ i knjige „društva svetoga Jeronima“. Tko širi dobro štivo, taj je apostol. Tako, Milane, tako radi u praznicima, pa se ne ćeš pokvariti kao tofiki, koji su nevini otišli u praznike, a iskvareni se povratili.

— Ne ću, ne bojte se!

— A kada ti tako rado putuješ, šta se ne bi jedan put malo dalje odissuo u bijeli svijet? Puno čovjek može naučiti, kad putuje. Dao bih ti i ja jednu desetaču za put.

— Oh, kako ste dobar! — usklikne Milan. — Davno sam želio putovati u bijeli Zagreb, a ove godine pogotovo. — — — A uz vašu pomoć bit će mi i moguće. Što mi

još treba za putni trošak, to ću si već isprositi od roditelja, od svoje dobre tetke i od drugih prijatelja i znataca.

— Dobro, možeš računati na moju desetaču. Samo mi obećaj, da ćeš u praznicima i ostale moje savjete izvršiti.

— Obećajem, obećajem, evo vam moje desnice! O kako se veselim putovanju! Vidjet ću bijeli Zagreb, sastat ću se s najplemenitijim mladićima hrvatskim i slovenskim, oduševit ću se i zagrijati za našu katoličku stvar! Koliko će mi drugi za-vidjeti sreću!

No, evo ti, Milane, namah obećane desetače. Kad je drugi vide, lakše će ti priložiti, što ti još treba.

Uz ove riječi očinski Milanov prijatelj izvadi iz kese jedan zlatni, novo kovani novac, koji se je sav prelijevao od sjaja. Pa da ste onaj čas vidjeli Milana! Njegove se oči još više zasjale nego zlato na suncu. Pun zahvalnosti poljubi očinskomu prijatelju ruku, primi zlatni novac, ogleda ga sa svake strane i veselo se nasmije.

Hvala vam, gospodine, što puta hvala! Nijeste mi mogli učiniti veće radosti. Ne ću nikad zaboraviti vaše dobrote!

Što će se dalje dogoditi s našim Milanom, hoće li on ostati vjeran svojim obećanjima, hoće li putovati u bijeli Zagreb, to vam ne znam unaprijed kazati, to ćemo tek saznati, kad opet progla — veseli praznici.

Prvi hrvatsko-slovenski svegjački katolički sastanak.

Dne 4., 5. i 6. kolovoza obdržavat će se u Zagrebu „prvi hrvatsko-slovenski svegjački katolički sastanak“. Sastavio se je jedan odbor u Zagrebu, koji sve potrebno pripravlja. Napose ide za tim, kako bi po mogućnosti mnogim gljancima za ona tri dana pristupio besplatan obijed ili stan. No valja, da se gljaci što prije prijavu. Pobježe u „Luč“ i u katoličkim novinama. Svi upiti glede sastanka neka se šalju na adresu: Hrvatsko katoličko akademsko društvo „Domogoj“, Zagreb, Stijeljačka ulica 1.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Br. 8. Kolovoz 1907. God. XVI.

Izlazi mjesečno. Cijena 48 fl. — S poštom 1—10 istisaka po 80 fl.
10—50 po 70 fl., 50 i više po 60 fl. Za inozemstvo 1 K 20 fl.

Namjena molitava i dobrih djela za Kolovoz.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Molitave duše.

U svom vlastitom životopisu blažena Marija Margarita Alakok pripovijeda, kako joj je Spasitelj jednoč rekao: „Ja ne mogu da podnosim mlitavih i kukavih duša.“

Nije li to čudna riječ u ustima prestrpljivog dobrog Pastira, koji se je dao nazvati „prijateljem grješnika“? Isus je ljubezno općio sa prevelikim grješnicima. Kako da ne bi mogao trpjeti mlitavih duša, koje se čuvaju teških grijeha, ako i ne mare za revnost i savršenost u dobrim djelima niti za lake grijeha? — Tko toga ne razumije, neka promisli još čudniju riječ Božju u knjizi Otkrivenja (3, 15—17): „Znam tvoja djela, da nijesi ni hladan ni vruć. Kamo sreće, da si hladan ili vruć! Ali budući da si mlak, niti hladan niti vruć, izbljuvat ću te iz usta svojih.“

Zar je dakle veće zlo u mlitavosti, nego li u grješnom životu? Nipošto. Ali se često veća opasnost krije ispod tajnog crva mlitavosti, nego u očitoj nevolji teškoga grijeha.

Mlitavost je nalik na crva drvotočca, koji lagano i neopazljivo ruši temeljne batvane i upropašćuje kuću, dok ukućani bezbrižno spavaju ne sluteći nikakva zla. Stoga i Gospodin Bog u istoj knjizi Otkrivenja veli istome mlitavcu, što ga kani iz-

bljupati iz usta svojih: „Jer ti govoriš: „Ja sam bogat i u preobilju i ništa ne potrebujem“. A ne znaš, da si blijedan i kukavan i siromašan i slijep i gol.“

Mitava je duša **bijedna**, jer nema nikakve utjehe, ni Božje ni svjetske; ne zna, da li je vrijedna ljubavi ili mržnje Božje.

Mitava je duša **kukavna**, jer se žaca najmanjeg napora u službi Božjoj. „Ljenivac govori: Lav je na polju; usred ulice poginuo bil“ (Priče Salom. 22, 13).

Mitava je duša **siromašna**, nalik na lijenog prosjaka, koji ne će da radi, nego čeka, dok mu pečeni golubovi ne dolete u usta. Vršu doduše neka dobra djela, ali više od navade ili iz obzira ljudskih, bez dobre nakane, bez revnosti i zato takogjer bez osobite zasluge.

Mitava je duša **slijepa**, jer ne vidi, kako je opasno stanje njezino; ne vidi, kako sama sebe vara, i kako nečastivi vrebci propast njezinu. Mitavost je sušica duhovnog života, jer malo po malo bez osobitih boli troši svu snagu životnu; a što je najgore, bolesnik takov vazda misli: „Sad ću posve ozdraviti, jer sve lakše dišem.“ A megjutim dah njegov sve više slabi, dok napokon ne izdahne. Životna snaga milosti Božje poput plamena izgorjele svijetle u mitavoj duši sve više popušta, dok se pod vjetrićem najmanje napasti posve ne utrne po smrtnom grijehu.

Mitava je duša **gola**, bez ureda zaslužnih djela, bez sjaja žive vjere, ufanja i ljubavi, bez odore plemenitih, junačkih odlika. Ako i nije još smrtnim grijehom izgubila svadbenu haljinu posvetne milosti, to je ipak bezbrojnim i svojevolumnim nemarnostima i pogreškama svojim nalik na prljavog i dronjavog čovjeka, koji ne zna čuvati krasnog i čistog odijela, što mu ga je poklonila milostiva ruka.

Kakvo čudo dakle, ako se Bogu gađi na takovu dušu, ako je pripravan, da ju ispljuje iz usta svojih poput mlake vode?

Megjutim i ovim dušama ima lijeka u svemožnom Srcu Isusovu, ako ni časa ne čase te poslušaju savjet njegov u istoj knjizi Otkrivenja: „Svjetujem te, da kupiš u mene zlata žeževica u ognju, da se obogatiš, i bijele haljine, da se obučeš, i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje; i masti očinjom pomaži oči svoje, da vidiš“ (3, 18).

Ova mast očinja za mitavu dušu šta je drugo nego nebeska mudrost, koja u svijetlu žive vjere bez prestanka promatra vječne istine i vječna dobra u opreci sa kukavnim i prolaznim

dobrima ovoga svijeta? Eto bo „beskrajnoga blaga ljudina; a koji se tim blagom posluže, postaju dionici prijelazstva Božjega“ (Knj. mudr. 7, 14).

Bijele pak haljine, znak neporočnog života, to su revna djela pokore i junačke samozataje. Isti sveti Ivan apostol, koji je u ime Božje opomenuo mlitavu dušu, vidio je takogler u nebeskom vijenju rajске odabranike, gdje stoje pred prijestoljem Božjim u sjajno bijelim haljinama i držeći paome u rukama svojim. A na pitanje starješine nebeskoga: Tko su ovi? začuo je tajinstvene riječi: „To su oni, koji dogjohu iz velike nevolje i oprašu i obijeliše haljine svoje u krvi Jaganjca“ (Otkr. 7, 14). Stoga i Gospodin Bog dalje govori mlitavoj duši: „Ja, kojegod ljubim, one i karam; revnuj dakle i čini pokoru“ (Otkr. 3, 19).

A gdje ćemo kupiti „zlatu žeženo u ognju, da se obogatimo“, ako ne u onoga, koji je rekao: „Došao sam, da vatru bacim na zemlju, pa šta hoću, nego da se raspali?“ (Luk. 12, 49). Vatra revne ljubavi Božje, što neprestano gori i buktu na živom ognjištu Presvetog Srca Isusova te siplje spasenosne plamene i zrake svoje na sve strane, ona nek raspali i mlitave duše naše, dok se što češće revnom pobožnošću približavamo toj ognjenoj peći u presvetom oltarskom sakramentu! Ova vatra nebeska nek očisti srca naša od svake troske i ljage i svemožnim žarom dobre i najbolje nakane neka pretvori sva djela naša u čisto žeženo zlato rajskih zasluga!

Po ovoj pobožnosti k Presvetomu Srcu Isusovu mlitave će duše dolazi u sebi raspiriti novu revnost. Molimo se dakle za ovoga mjeseca, da se što više vjernika iskustvom svojim uvjeri ob onoj blažene Marije Margarite: „Cijenim, da u duhovnom životu nema prikladnije pobožnosti od ove, kako bi se duša za kratko vrijeme uspjela do najviše savršenosti i okusila prave slasti u službi Isusa Krista“.

(P. B.)

Halj'd'mo k Sinjskoj Gospi!

(Piše Antun Puntigam D. I.)

„Halj'd'mo, velečasni, u praznicima k Sinjskoj Gospi. Na Veliku Gospojinu je tamo krasno, divno...“

Tako su me lani (1906.) na jednoj šetnji nagovarali dvojica naših travničkih glaka, rođeni Livljani (iz Livna u Bosni).

„Ako Bog da,“ odvratih ja, ne sluteti, da će se moja stara

vruća želja u istinu ispuniti. Ali Bog je dao. Putujući u duhovnom poslu u Dalmaciju, mogao sam Sinjsku Gospu pohoditi baš na njezin god, vidjeti njezino slavlje, i oćutjeti materinsku njezinu dobrotu i ljubav. Uspomena na nju ostat će mi u srcu, dok budem živ.

Često i često sam mislio: O da Hrvati znadu, kako je ovdje lijepo, kako je Sinjska Gospa ljubezna i dobra, mnogo više bi još došlo hodočasnika!

I ja sam došao kao prosjak: ištila me silna potreba. Klečeći jedno veče pred Gospinom slikom, obećao sam, bude li mi isprosila onu milost, da ću o njoj nešto pisati, ne bi li i druge nevoljnike potaknuo, da traže pomoć kod Gospe Sinjske. I Gospa me je uslišila preko svakog očekivanja. Pa zato evo me, dragi štiče, da i tebi kažem: Hajde k Sinjskoj Gospi!

Tko ide u Sinj? — U Sinj idu katolici iz raznih pokrajina, ali najviše iz Dalmacije i Bosne. Sinjska Gospa bijaše u staro vrijeme u Bosni, u Rami; i Ramljani je ne mogu zaboraviti. Oni plaču i idu za njom, kao djeca za majkom. Čuo sam pače, da Ramljani, otkad im je otišla Gospa, nose crne haljine i da se još uvijek nadaju, da će se k njima povratiti.

Osim katolika dolaze i hrišćani i muhamedovci. Jedna hrišćanka dogle, pa zapita sakristana (to je onaj glasoviti fra Vice, kome je uvijek veselo lice): „Kako ću se zavjetovati Gospi? Ja sam joj obećala poslati na dar vola, ako mi ozdravi moju kćer. Cijela moja kuća postila je u tu nakanu 7 dana...“

Neki muhamedovac došao je iz Bugojna. „Ujače,“ reče jednom tranjevcu, „došao sam Gospi baš na zavjet na noge tri dana. Rekli su mi drugi, da je Gospa moćna; ako mi dađe, slava joj; ako ne, isto i slava Materi Božjoj!“ On je platio svetu misu i priml drage volje medaljicu i sliku Gospinu.

Ganutljiv je dolazak hodočasnika. Neki putuju cijela nedjelju dana, i to bos i raspani, i poste cijelo ovo vrijeme. Tek što sa Prologa, još 5 sati daleko, ugledaju Sinj, skidaju kapu, i muško i žensko pozdravlja klečeći Gospu. Vidio sam, gdje su i oni, koji su volove gonili na sajam, otkrile glave i moćeci ulazili u grad. Došavši do Gospina svetišta, kleknu na vratima, i premda do skrajnosti umorni od putovanja i posta, pozdravljaju raskriljenim rukama i suznim očima Gospu: „Zdravo Gospo Sinjska, čudotvorna Majko, ljepotice, krasotice moja! Evo me, da ti se zahvalim za milost, što si mi isprosila, da ti se odužim, što sam obećala...“

Moogi laze (pužu) na golim koljenima od velikih vrata crkve do Gospina oltara — 24 metra.

Gospina slika nije na velikom, nego na pobočnom oltaru, sprijeda na strani evanđelja. Tamo sve vrví. Svaki hoće, da na

Crkva Majke Božje u Sinju.

koljenima obilazi oltar, a pošto to nije moguće, ljube žarkim usnama barem hladni kamen, prijestolje svoje mile Majke, gledaju njezino neizrecivo milo lice, pozdravljaju ju sto puta, plaču i prikazuju svoje darove.

A što joj nose? Puno srce ljubavi i pouzdanja, svoje nevolje

I jade, brige i nade, svoje slaboće i grijeh, koje su već valjda puno godina kao najveći teret vukli sa sobom: premiloj svojoj majci sinije dijete sve kazati, sve ispričovijedati. Svaki nosi još i koji drugi darak: bila to svijeća i evijeće za Gospin oltar, ili zlatan prsten ili lanac ili kakav drugi nakit. Što tko ima i što mu je najmilije, to najradije daje njegovo srce Gospi. Oledaj samo njezinu sliku, pa vidi, kako ju je ljubav iskltila, da se jedva vidi Gospino lice. Koja se je kraljica ili carica svijeta ikad tako ljubila, kao Sinjska Gospa?

Nije to čudo. Tko kleči pred njezinim oltarom, koji joj s pouzdanjem gleda u lice, srce će mu se rastopiti, kao djetetu, koje se isplakuje u naručju svoje premile majke.

Nitko ju ne ostavlja bez utjehe, bez pomoći; premmogli su se o Gospojini ispovjedili i pričestili, a 4.500 se platilo svetih misa.

Kažu, a i dr. fra Franjo Marković, taj veliki Sinjanin i hrvatski povjesničar to tvrdi, da Sinjska Gospa mijenja lice: da je sad rumena, u znak, da je molitva uslišena, sada blijeda, u znak, da prijeti nesreća. Bilo tomu kako mu drago: sigurno je, kako piše isti Fra Marković, da Sinjska Gospa ima „nešto divno, nešto neiskazano, što nedostaje Gospama velikih umjetnika: a to je ona ljepota što ide k srcu pobožna čovjeka, te u duši uzrokuje i ostavlja neko zadovoljstvo, koje dolazi od Boga i k Bogu te vodi. I to je možehit jedan od uzroka, zašto Cetinski puk ne bi dao svoje Gospe Sinjske, da mu utaknice za nju nudiš sve, što ih je na svijetu, Gospe Rafaelove: kao što ti se prema njoj, ne bi ni obazreo na sve skupa slikarlje, što su najveći umjetnici izradili: te nju drži za veliku svetinju svoju, za svoje skupocjeno blago, s kojim se ništa drugo na svijetu ne bi moglo izjednačiti... Nema nijednoga pravog Sinjanina, koji za nju ne bi svoju glavu pregorio.“

Koliko Sinjani štiju i ljube svoju Gospu, pokazuje i to, što pred njom uvijek gori 6 svijeća, kad je god slika otvorena t. j. ujutro od prve sv. mise do 9 sati, i kad tko želi, da ju vidi. Inače je slika zastrta. Misle, da je velik grijeh, ako svijeće ne gore, kad je Gospa otkrita.

Uoči Velike Gospe sakupila se u Sinju sva sila hodočasnika; govorilo se je, da ih je oko 20.000 hiljada. Na ogromnom trgu pred crkvom svirala je mjesna glazba, i neki pirotehničar iz Spljeta začarao je svijet prekrasnom umjetničkom vatrom. Na koncu vidjela se vatrena slika Sinjske Gospe u zraku. Ovu zabavu prireguje grad svake godine hodočasnima.

A gdje spava toliki narod? Pitaš, gdje ne spava. Svuda: u crkvi, koja je cijelu noć otvorena, na trgu, po kućama.

U jutro samoga blagdana imao sam sreću, da govorim svetu misu na oltaru čudotvorne Gospe; i dogodilo mi se nešto u istinu čudnovato. U cijeloj crkvi, a osobito okolo Gospina oltara, bila je upravo pogibeljna stiska. Jedan jak čovjek jedva me doveo do oltara i tamo morao me braniti i čuvati od ljudi,

Čudotvorna slika Majke Božje Smolenske.

koji su poput valova morskih navalili. Kod pristupnih molitava gurali su me amo tamo i kroz cijelu sv. misu šumilo je oko mene, tako da sam jedva čuo svoju vlastitu riječ. Ali gle! Sve to me ni najmanje nije smetalo u pobožnosti, što više, dugo nijesam to ni opazio, a kad sam se obazreo, čudom se računih,

kako me ovaj nemir ništa ne smeta, nego kao da me budi na veću pobožnost.

Pripovijedao sam to još istoga dana mnogopoštovanomu ocu Markoviću. On mi odvrati, da mu je drago, da sam i ja iskustio, što se njemu i drugim misnicima svake godine na taj dan događa. Isto je Fra dr. Marković, kako sam poslije našao, i u svojoj lijepoj knjizi: „Gospa Sinjska“ na strani 50. spomenuo ovim riječima: „Misnici onaj dan jedvice mogu govoriti misu na Gospinu oltaru. Ipak u onom velikom žamoru, u onoj velikoj navali ljudi, u onoj tišini, kad silno mnoštvo talasa se i ljulja se, kamo morski val potisnut od daljnjega vala, te gotovo i samog misnika na oltaru gurka i potiskuje, misnik čita svetu misu pobožnije i skupljenijom pameću, nego običnih dana. Tko ovo piše, sam je to vidio i kušao kroz mnoge godine.“

Kruna cijeloga slavlja je sjajna procesija, u kojoj čudotvornu sliku četiri svećenika nose kroz grad. Dobrošom mnogopoštovanoga oca gvardijana, koji mi je sa svojom časnom braćom svaku ljubav iskazivao, imao sam sreću, da sam sve točno mogao vidjeti.

Neopisivo ganutljiv je čas, kad se Gospa stima sa prijestolja svoga. Svačije je oko uprto u nju, svačije srce živo kuca, iz sviju ustiju čuje se vapaj i uzdisaj: nije drukčije, nego kao da se Majka Božja živa sprema, da sa svojom djecom pohodi grad. Razdragani od veselja i ljubavi nose i prate ju u triumu kroz kične ulice. Ophod traje preko sata. (Vidi sliku na str. 155.)

Prije nego se svrši, na odregjenom se mjestu, koje je posve posuto cvijećem, blagoslivlje sa slikom Gospinom varoš i ono hiljada bogoljubnog naroda, šta pred njom i okolo nje kleče. Sada se svijet jagni da ugrabi ono cvijeće na mjestu, gdje je Gospa blagoslovila narod, da ga ponese kući kao uspomenu i kao lijek proti bolestima.

Ja sam si ponio za uspomenu lijepu Gospinu sliku i krasnu knjižicu Fra Ivana Markovića: „Gospa Sinjska“, koju svakome toplo preporučam. (Vidi oglas na omotu.)

A još više ti preporučam, dragi štićo, da i ti, bude li samo moguće, pohodiš Sinjsku Gospu. Ne ćeš se kajati. Godine 1905. vodio je presvijetli g. biskup Palunko prvi put Splječane u sjajnoj procesiji u Sinj. Grad se okitio, glazba i velika množina naroda ih dočekala, a sveti Otac poslao im iz Rima svoj blagoslov. Isповједивši se u Spljetu, pričestih se u Sinju.

Kako bi lijepo bilo i spasonosno za narod, kad bi se i drugi gradovi ugledali u Spljet, te hodočastili u Sinj ili u koje

drugo svetište Marijino. Poznato je, koliko su u Beču probudile katolički život procesije, što ih otac Abel svake godine vodi u Maria-Zell. Mnogo tisuća bečlija počelo je u Maria-Zellu opet primati svete sakramente. Dao Bog, da budu i Sinj i druga naša svetišta Marijina središtem za preporod katoličkoga života u nas.

Zahvalnice Majci Božjoj.

Zahvalnice treba da su potpisane potpunim imenom i adresom, inače ih ne možemo nikako uzeti. Uređn.

Naša prošteništa.

Pomoć Majke Božje Bistričke.

1. Prošle godine u svibnju — tako nam piše jedan gospodin iz samoga Zagreba — nastao mi je otok na gornjoj strani desne noge, koji mi je kod svakoga koraka prouzročio jakih boli. Liječnik mi reče, da se moram podvrgnuti operaciji, jer će me inače taj otok cijeli život mučiti. Odlučim dakle primiti svete sakramente, pa onda u ruke Boga i liječnika. Ali moja supruga i djeca, netom su čuli moju odluku, počeli su plakati i govoriti mi: „Ne ćeš se ti dati operirati!“ Nijesam znao, što bih činio. Bol me jako muči, pa da bi me mučila kroz cijeli život? Uto se sjetim naše premile Majke nebeske. „Znate šta?“ reći ću supruzi i djeci; „idimo svi na proštenje Majci Božjoj Bistričkoj. Ako ona pomogne, Bogu hvala! Ako li nijesam vrijedan, eto liječnika.“ To oni jedva dočekali. Jednoga lijepoga dana svi smo hodočastili u Mariju Bistricu i tamo se zajedno molili Majci Božjoj, da mi pomogne. I gle čuda! Iza dva ili tri dana, kad se sjetim svoje bolesti, ali njoj više ni traga: nit me što boli nit se što vidi od prijašnjeg otoka. Ja to pštem, gdje je sada prošlo skoro godinu dana, a bol se nije povratila ni najmanje. Hvala i slava Majci Božjoj, koja je i naša premila i predobra Majka!

2. Piše nam iz Hrvatske jedna vrijedna djevojka: Mili Glasniče, želim ti sretan put po svem svijetu u svaku kuću, u koju imaš pristup, i lijepo te prosim, da i moju zahvalnicu sahom poneseš. Ja pogloh po poslu, što mi ga majka nažoži. Putem našgloh na bezobraznoga napasnika, i borivši se s njim radi svete čistoe, preobladam ga. Ali silno potresena dahom, dobih, kako to liječnik izjavi, grč srčani, koji me trza silno. U toj ne volji sjetim se predobrog Srca Spasitelja svog: pristupim k njemu

ja, kako sam otako bolesna mogla, i moja majka i nekoje moje prijateljice. Učinismo jednu deveticu i dadasmo odslužiti jednu svetu misu. Usto utekoh se u zagovor naše mile pomoćnice, Majke Božje Bistričke, obećavši, ako mi isprosi zdravlje, da ću ići k njoj na proštenje. Bolest malo popusti, ali i opet preuze mah. E, nije bilo druge, nego primih svete sakramente umirućih, a onda me odvedoše u bolnicu u Varaždin. Kad tamo, liječnik izjavi, da će me operirati. Ali ja toga ne dopustih. Ostavi me majka moja Providnosti Božjoj. Drugi dan pobodi me, misleći, možda me ne će naći živu. U velikom strahu upita za me jednu časnu sestru milosrdnicu na hodniku, kako mi je. A ona reče: „E, pa njoj ništa nije! Ona je zdrava. Već je danas ostavila postelju.“ Dok su one još u razgovoru, dogjem i ja dolje po stubama k njima. „Evo je,“ poviče časna sestra, „ništa joj nije!“ Suze nam potekoše od radosti, i upoznasmo veliku mišost predobroga Srca našega Spasitelja i njegove predobre Majke, Marije Bistričke. Ja se vratih kući zdrava, baš onaj dan, kad dovršismo svoju deveticu. (Veleć, g. župnik dodaje ove vlastoručne retki: Ovak dogagaj potvrđujem kao istinit, jer sam od početka bio kod bolesnice i kasnije ju zdravu vidio.)

Pomoć Majke Božje Trsatske.

1. Jedan vojnik iz Karlovca (Hrvatska) javlja: Bio sam obolio na želucu. Srećom sam imao prilike, da pobodim svetište na Trsatu. Tamo se vrućom molbom utečem pred žrtvenik prečiste Djevice Marije i odmah drugi dan ozdravim.

2. Opet iz Hrvatske pišu: Dušla mojemu bratu pozivnica, da mora na jesensko službovanje. Kud i kamo da se obratimo, jer nas ima devet u obitelji, a sve nas moj brat brani i oda zla brani. Odlučismo ja i moj brat, da ćemo učiniti deveticu Majci Božjoj Trsatskoj i, budemo li uslišeni, da ćemo pohoditi svetište Bogorodice na Trsatu. I doista moj brat nije išao ni iz kuće na jesensko službovanje.

Pomoć Majke Božje Jeruzalemske na Trškom vrhu u Krapini.

Pišu nam iz Tuhinja (Hrv.): Naša majka bila teško bolesna, pak uvidjesmo, otac i djeca, da ne će nam majka ostati u životu. Nije već bilo druge, već molh za sreću i blaženu smrt. U to line zavjerismo se Majci Božjoj Jeruzalemskoj na Trškom vrhu u Krapini, da će jedan od nas ove godine s gorućom svijećom pohoditi njezin čudotvorni kip, i ujedno poćesmo deveticu Presvetom Srca Isusovu. Osvanu četvrti dan

devetnice. Majka je često zazivala Presveto Srce Isusovo na pomoć u zadnjoj borbi. I gle, opet sklopi ruke i uzdahne: „Ljubljeni Isuse, oprosti mi!“ To su joj bile zadnje riječi. Nekoliko časova zatim ispusti dušu. Budući je pak imala na sebi karmelski škapular i dva puta za svoje bolesti primila svete sakramente, to se stalno nadamo, da je preminula u milosti Božjoj, što dragi Bog nama svima udijelio!

Pomoć Gospe Tekijske kraj Petrovaradina.

Supruga jednoga potpukovnika u Petrovaradinu piše: U veljači (1906.) oboljela nam kćerka na grienjoj bolesti t. zv. „difteriji“. Ja i suprug bili smo zdvojni, gledajući, kako se siročica muči. Liječnici izjaviliše: „Opasnost je velika“; a jedan reče: „Zvali ste me prekasnno; tako opasnoga slučaja nije bilo u mojoj praksi.“ U svojoj velikoj žalosti obratih se vrućom molitvom Srcu Isusovu i Majci Božjoj, te sam dala odslužiti jednu svetu misu na čast čudotvornoj Gospi Tekijskoj. No maloj sve to gore. „Ove noći — rekoše liječnici — bit će kriza (odsudni čas).“ Dijete te noći bilo najprije vrlo nemirno! govoriše: „Ja moram umrijeti!“ Napokon mala patnica bila više mrtva no živa. Kad najednno ona se uspravi, oči joj pokazuju nekakvo veselje, a ručice traže po stolu, čim da se igra. Meni i suprugu odlahnuo i rekosmo: „Hvala dragomu Bogu! ostat će nam naš mali anđelić.“ A tako je i bilo. Ozdravila! Iz dubine srca i duše najtoplije zahvaljujemo Presvetomu Srcu Isusovu i čudotvornoj Gospi Tekijskoj.

Pomoć Majke Božje Kutjevačke.

Kutjevo (Slavonija). Bio sam nekoliko sedmica daleko odsutan od kuće radi posla. Približavao se je Božić, a mene ko da neki mutarnji glas zove kući. Pogjem doista, a kad tamo, nagjem sinčica, gdje je na smrt bolestan. Pita me žena: „Kad si dobio brzogav, da nam je dijete bolesno?“ — „Kakav brzogav? Ja ništa primio nijesam.“ — „Hvala Bogu, kad si samo došao.“ Zovnemo liječnika, ali djetetu ništa bolje. Guši ga u grlu, da jedva još diše. Ne može ni sisati ni spavati. Već jeca i stenje od teške boli. Svaki, koji ga vidi, kaže, da ne će prebrojiti. U velikoj žalosti pripravismo mu već i odjeću za pogreb. Jedna nam je jošte nada ostala: naša mila Majka Božja Kutjevačka. Imamo u kući jednu sliku Majke Božje od sedam žalosti. Pred njom, s djetetom u naručaju, zavjetočasmo se ovim riječima: „O blažena Djevice Marijo, zagovori nas ti kod svojega preljubljenoga Sina, našega Božanskoga Spasitelja! Izmuči

zdravlje ovomu nevinomu djetetu! Znamo, da nam pomoći možeš, ako je samo volja Božja." Damosmo odslužiti svetu misu na oltaru čudotvorne Majke Božje Kutjevačke i prikazasmo dvije voštanice: jednu na čast Majci Božjoj, drugu na čast Srcu Isusovu, čiji je kip na istom oltaru Majke Božje Kutjevačke. Usto je zavjetovasmo postiti u subotu, te izmolismo pet oče-naša i pet zdravomarija. Sada položih dijete u kolijevku. Mališ se namah umiri i zaspi. Silan ga znoj oblije; bol popušća. Ne može dijete, da se ispočiva. Često ga pregledasmo preko noći, da li diše. Ujutro dogje susjeda i pita, kako je djetetu. „Bolje, hvala Bogu!“ — „Ne bih rekla,“ odgovori ona, „iznemoglo je od boli, te se smirilo.“ — „Uzdamo se u Boga, da mu je bolje.“ I doista, iza nekoliko dana dijete savijem ozdravi. Hvala i čast Presvetomu Srcu Isusovu i Majci Božjoj Kutjevačkoj!

Pomoć Gospe Sinjske.

1. Evo zahvalnice jednoga stražara u bosanskoj kaz-nolici: Uzgojen od bogoljubnih roditelja vršio sam sve dužnosti kršćanske, dok nijesam otišao u vojnike. Tamo sam upao među nevaljale drugove i tako se iskvario, da sam se podao svakojakim grijesima, a više se godina nijesam niti ispovjedio. Kad dogjem iz vojništva doma, stadoše me moji ukućani nagovarati neka se s Bogom pomirim. Ali ja sam tako otvrdnuo bio u gri-jesima, da nijesam o tom htio ni da čujem. Sad se moji ukućani stadoše potajno moliti za me Srcu Isusovu i Majci Božjoj, da bi me povratili na pravi put spasenja. Usto ponukaše me, da odem s njima u Sinj (u Dalmaciju) Majci Božjoj Sinjskoj. Na to sam ja drage volje pristao. No gle milosti Božje! Kad smo došli pred čudotvornu sliku Gospe Sinjske, stadoh se i ja s drugima skrušeno moliti Majci Božjoj, da nam se smiluje. I ona nas usliši. Ja se ispovjedih i postadoh sasvijem drugi čovjek, nego što sam bio. Sad mi je savjest posve mirna, ja vršim kršćanske dužnosti, a po Majci Božjoj našao sam put i k samomu Pre-svetomu Srcu Božanskomu nam Spasitelja.

2. Supruga jednoga financijskoga prigljednika u Foč (u Bosni) piše: Moj trimpesećni sinčić na Sveta tri Kralja obolje. Dobio veliki kašalj, tako zvan „rikavac“, a otuda još i upalu pluća. Prizvani liječnik prepisao mu lijek, ali mi ipak reče, da djetetu pomoći nema, da ni večeri dočekati ne će. U svojoj velikoj žalosti utečem se Sinjskoj Gospi, obećavši jednu svetu misu i javnu zahvalu u Glasniku, ako mi dijete živo ostane. I evo, dijete je danas zdravo i veselo. Hvala zato i slava Sinjskoj Gospi po hiljadu puta!

Ovoĝodišnji blagdan Srca Isusova.

— Zagreb. U hrvatskom svetištu Srca Isusova držala se je svečana trodnevnića s propovijegju u petak, subotu i nedjelju. Na sam petak bilo je svijeta u crkvi ko u najveće blagdanе. Mnogo ih je primilo svete sakramente.

— Sveti Petar Čvrstec (Hrvatska). Velečasni gospodin župnik već je 14 dana prije svetkovine Srca Isusova, a i na Tijelovo, govorio svojemu narodu: „Budući da je kod nas zakonito uvedena bratovština, a Presveto je Srce izvor svih milosti, dolsta bi lijepo i pravo bilo, da mi svetkujemo taj dan.“ Izjavio je često: „Vidjet ću, da li ste dolsta pravi štovatelji Srca Isusova ili ste samo imenom.“ Spomenuo nam je, kako će nas Božansko Srce obilno nagraditi, ako mu žrtvujemo i posvetimo taj dan. I još nam je 'par riječi na srce govorio, te željno očekivao taj dan, da vidi, hoćemo li se odazvati. I ne prevari se u nadi. Cijela župa — a broji 3.500 duša — svi bez razlike, svetkovali su svečano blagdan Srca Isusova u sam petak. Nijedan nije ništa radio. Da bude svečanost to ljepša, učinili smo ovako: U utorak pred svetkovinu započeli smo devetnicu na čast Srcu Isusovu. Dan prije svetkovine izvjesili smo na zvonik župne crkve i na župni stan narodne zastave, u znak, da to ima biti pravi narodni blagdan. Popodne ispovjediše se gijaci iz opetovnice, njih do 30, a isto toliko gijaka iz četvrtoga razreda. Na sam blagdan odrasli se svijet počeo ispovijedati već u 6 sati jutro, te ih se tada ispovjedilo 160, tako da je na blagdan Srca Isusova primilo svetu pričest 220 osoba, većinom članovi bratovštine Presvetoga Srca. U ispovijedanju revno je pomagao župnika umirovljeni župnik gosp. Matija Nedeljko, 67-godišnji starac. Već rano jutro gruvnuše tri mužara i cijeloj župi najvještahu, da je danas izvanredni blagdan i ganutljiva svetkovina. Do svršene poldanice pucalo se je svega 32 puta. Bile su dvije pjevanе svete mise, obje sa propovijegju na čast Srcu Isusovu, i to rana u 7 i pol, a poldanja u 10 i pol, kod koje bi izloženi Presveti oltarski sakrament. Kod svake svete mise prostrana je crkva bila dupkom puna pobožnoga naroda. Poslije svake svete mise izmolismo zlatnu krunicu, posvetismo se Božanskomu Srcu i molismo otpušnju. A popodne u 3 sata bila svečana večernjica, kod koje smo molili litanije o Presvetom Srcu i ujedno obavili devetnicu. Kako čujemo, narodu se je sve to vrlo sviđalo i stalno odlučilo, da će odsada uvijek taj dan ovako svetkovati.

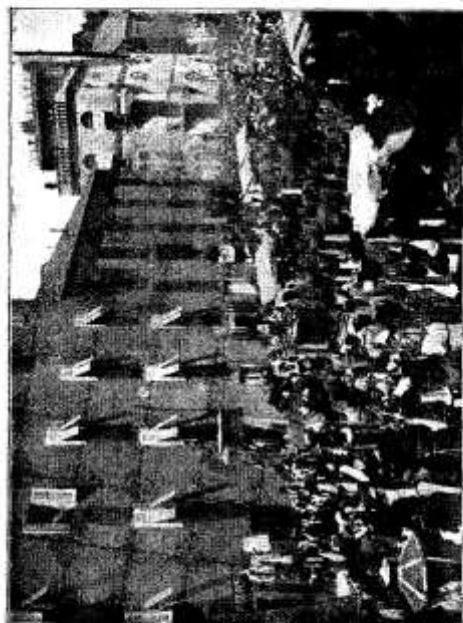
-- Gjakovačka biskupija. Presvijetli gospodin biskup i kapitularni vikar, dr. Angjelko Voršak, dne 10. svibnja izdao je okružnicu, iz koje se vidi, kako on živo radi oko proslave Srca Isusova. On spominje posvetu Božanskomu Srcu, koja se je godine 1899. po nalogu Leona XIII. u svoj Crkvi učinila, te saopći svojim vjernicima najnoviju naredbu svetog Oca pape Pija X., da se ta posveta odsada svake godine u svim crkvama obnovi. Presvijetli gospodin propisuje zatim način, kako će se to obaviti, i završuje ovim srdačnim riječima: „Evo, ove će godine biti prvi put, što će se blagdan Srca Isusova na ovaj novi način proslaviti. Učinimo, braćo, što možemo, da se ovo slavlje Presvetoga Srca što svečanije u našim župama obavi.“ (Vidi „Glasnik biskupije bosansko-srijemske“ broj 9.)

— Iz Dalmacije piše nam jedan velečasni gospodin župnik: Sav smućen uzimljen evo pero, da vam se javim. Zašto sav smućen?! -- Malo prije otvorismo ja i sestra mi 5. broj našega statkoga Glasnika i odmah nam zape oko o članak: „Kako ćemo proslaviti blagdan Srca Isusova?“ Dok ga je sestra na glas čitala, meni se sve unutraje gamilo, suze mi niz lice zaredale... Odavna nijesam oćutio takovo raspoloženje na plač. Više mi puta trebalo pokriti lice rukama, uz navalu plača. Da se nijesam ustezao i proždirao, bio bih se rasplakao ko malo dijete... Na pitanje: „Što još treba?“ mogu vam za svoju neznanu osobu javiti, da, otkad sam svećenikom, svaku godinu proslaviti s pakom blagdan Srca Isusova baš u sam „petak iza osmine Tijelovske“. Prva moja župa odazva se odmah mome pastirskomu pozivu, te doslije djelatni dan posveti uz neobično slavlje. Ja sam pošao, ali blagdan u petak je ostao. U tom pogledu poradih i u svojoj novoj župi. Odmah prvu godinu pravismo slavlje, i to u sam petak, te tako probismo led, jer se u susjednim župama blagdan slavio u nedjelju. Drugu godinu, dakle lani, i susjedna župa učinila svečanost u petak. -- Meni se srce rasplakalo na ovaj članak, jer u tom pogledu moja duša ima mnogo i mnogo nezaboravnih uspomena... Blagdan Srca Isusova i njegovo slavlje jest duša moje duše, jest središte i osovina moga dušobrižništva: čini mi se nekud, da bez toga moj život ne bi imao smisla, da bi bio nepotpun, prazan. -- Oh! ne zamjerite izljevnu moga srca -- skoro se zabravih...

— Biskupija dubrovačka. Župe Topolo i Mali Ston, kao i nadžupa Veliki Ston, svake godine slave blagdan Srca Isusova u sam petak svečano. (D. L.)

— Dolac donji (Dalm.). Župni ured Dolca donjega

zastupio je presvijetli ordinarijat u Spljetu za dopuštenje, da se u ovoj župi unaprijed za vazda blagdan Srca Isusova u sam petak slavi kao zapovjedni blagdan. (Župnik.)

Sini, procesija na Veliku Gospojinu.

— Omiš (Dalm.). Hvala dobromu Isusu, što se kod nas svake godine sve to ljepše slavi blagdan Presvetoga Srca. Još ne bijaše granulo sunce, a građani već bijahu stavili zavjese po

prozorima, a poslijepodne bila procesija s kipom Srca Isusova. Milota je bila čuti, kako se iz dječjih grla ore slavospjevi na čast Srcu Božanskomu. Mislio bi, Anđeli pjevaju. A uvečer bijaše rasvjeta i svirala glazba. (Aleksandar pl. Caralipeo.)

„U crkvi ima biti red!“

(Pše S. B., bivši kapelan u Slavoniji.)

Bilo to jedne nedjelje, poslije sv. mise. Više baba sastalo se pred crkvom i živo nešto raspravljale. Neke se očito ljute i oštro kude. A što im je? Čujte, što govore:

„Bože dragi! I svašta mu smeta!“ jedna će začugjeno.

„Od kako sam postala“, druga će, „još toga čudla nijesam vidjela: da se kapetan u klupčicama ručak kuha!“

„To je nekakav goropadan kapelan!“ pridometne treća: „U svašta se pača, pa se i u naše klupčice spotako. Od kako pačim, bio u našem selu običaj, da su si stare i nemoćne žene donijele klupčicu u crkvu, te ne moraju na goloj i hladnoj cigli sjedjeti. A tko bi je uvijek vucario sa sobom u crkvu i iz crkve! Zato bi ih metnule ili u klecala ili gdjegod kraj oltara, ili uz zid. Eto, na strani su, nikome nijesu na putu, pa ni tolikim kapelanima prije njega, već samo njemu!“

„A zar nema pravo“, umiješa se baba Tereza, „kadno reče, da u crkvi ima biti red? Zar je to zbilja lijepo: kudgod se okreneš, svuda po crkvi klupčice i stolčici, sad manji, sad veći, sad četveronožni, sad tronožni, sad opet i — dvonožni! Izgledala nam crkva kao kakav brlog, kao ropotarnica, a ne crkva. Baš pravo imade!“

„Samo ti šuti!“ skočiše sve na nju. „Ti si i ona ko kapelanov — kapelan. To je možda bilo i tvoje maslo?“

„Što bih ga ja nagovarala? Znade on bolje i od mene i od vas, što je lijepo, a što nije. U ostalom i moju je klupčicu sažgao, a to valjda ne bi dala, da sam ga ja nagovorila“, branila se baba Tereza.

„Lijepo vam je, žene, kazao“, oglasi se baba Luca: „uklonite te stvari iz crkve! Imadete klupe, pa tko je star i nemoćan, neka u njima sjedi, a tko je mlad, neka si prostre svoj podnogač, pojavicu na pod i na njem sjedi i kleči. Zašto, da nam se strani svijet ruga i smije, da nam je u crkvi nered,

ko u kakvoj, Bog da prosti, staji. On vas je dva puta sa oltara opomenuo, a vi niste marile. Pravo vam je sada".

„Ali to su naše klupčice i stoličci, a ne njegovi! On ih je mogao najviše iz crkve iznijeti, a ne sažgati!"

„Nije vam krivo učinio", mirila ih baba Lucs. „On vas je lijepo opomenuo, da ih same kući odnesete, a vi niste htjele, već ste ih ostavile u crkvi. On je mogao reći: kad ih ostavljaju u crkvi, to je znak, da ih crkvi poklanjaju; a što je u crkvi, toga sam ja gospodar. Zato je mogao bez ikake brige reći zvonaru: Pokupi svu tu suvišnu drndoliju i iznesi iz crkve. A što je zvonar učinio sve u kuhinju, razlupao i rekao svojoj snaši, neka kuha s tim drvima ručak, — to nije kapelan kriv. A i zvonar je to mogao mirne duše uraditi, jer je to držao, kako rekoš, crkvenim vlasništvom".

„I ti si, ko i ova", ljutile se babe, pokazujući na babu Terezu. Ljutile se i prigovarale i dalje, ali od onda nijesi više u crkvi nijedne klupčice vidlo. U crkvi se napravio red!

Svega po malo.

— Hrvatsko središte Srca Isusova u Zagrebu dne 2. lipnja svečano se je posvetilo. Radi bolešljivosti preuzvišenoga gospodina nadbiskupa obavio je posvetu presvijetli gospodin biskup dr. Ivan Krapac. Pobježe u sljedećem broju Glasnika.

— Umrlo su dva revna širitelja pobožnosti k Presvetomu Srcu: prečasni gospodin Stjepan Kos, kanonik kaznanski, koji je a mnogim župama nadbiskupije zagrebačke svečano uveo bratovštinu Srca Isusova, i velečasni otac Henrik Bonfempe Družbe Isusove, koji je kao pučki misijonar pobožnost k Srcu Isusovu revno širio po Istri i Dalmaciji, a zadnjih godina u Kaliforniji (u Americi) kod tamošnjih Hrvata, gdje ga je zadesila naglo smrt. Odoše, da prime plaću od Hožanskoga Srca, kojeno je obećalo: „Ja ću sjajno nagraditi one, koji revno šire ovu pobožnost".

— Bugojno (Bosna). Časne sestre milosrdnice imaju ovdje lijepu kapelicu Srca Isusova. Lijep je i oltar sa kipom Presvetoga Srca, smručen iz Tirola. Na tom oltaru čuva se i Presveto sakrament, ali nemaju časne sestre čestita ciborija. Bi li se mogla čitateljima ili čitateljicama Glasnika naći koja dobra duša, da im to prihvati? Presveto bi ju Srce za to obilno nagradilo! (I. Š.)

— Hrvatska Dubica. Takuća nas je u srce molba gljaka drugoga razreda na gimnaziji travničkoj, te sakupismo od štovatelja Presvetoga Srca svotice od šest kruna za crkvu Srca Isusova u Pečinama. (I. Š., oružnički stražmeštar u miru.)

— Glas Srca Isusova. U malom mjestancu krčke biskupije otac Gattin, revni širitelj pobožnosti k Srcu Isusovu, posjetio djevojačko društvo i našao sve u redu. Tom pri-

likom upozoriše ga na nekoga čovjeka, koji se od više godina nije ispovijedio. Iza propovijedi pozove ga misijonar u župni stan i stade ga nagovarati, neka se s Bogom pomiri. „Ja se ispovijedam svake godine, a sad mi se ne da," odsijede grijelnik. — „Da ti se ne da, lako vjerujem," odvraći veleć. otac, „ali da se ti ispovijedaš svake godine, to je puna laž." — „Tko vam je to rekao?" zapita znatiteljno čovjek. — „Tko mi je to rekao, to je drugi posao. Ono, što ti imaš učiniti, jest, da poslušas glas Srca Isusova, koje te sada preko same slatko pozivlje k sebi, da te milošću svojom usreći. Ispovijedi se dakle, a sutra ćeš se pričestiti." — „A šta će na to ljudi, kad me vide kod svete pričesti?" — „Hvali će te, ne boj se!" Tada moj grijelnik pristane, klekne u kut sobe, da ga možda djeca a ulice ne vide, skrušeno se ispovijedi, a sreća, što je u srcu oćutio, ne da se opisati. Krasan pak izgled dade sutradan, kad dušobudnom gorljivošću pristupi k stolu Gospodnjemu. O da bi se još mnogi drugi grijelnik odzvao glasu Presvetoga Srca!

(M. S.)

— U krćknoj biskupiji imaju kip Srca Isusova ova mjesta: Dobrinj, Dubašnica, Garica, Martinšćica, Nerezine, Pumat, Riska, Sveti Vid, Valun, Veli Lošinj, Vrbanj. (M. G.)

— Klana (Istra). Tu je Apostolstvo molitve bilo uvedeno godine 1894., to broji sada 357 članova i sveudilj napreduje. Od godine 1904. imamo i jednu Marijinu kongregaciju za žene i djevojke (I. K.)

— Sastanak Srca Isusova. Dne 10. i 11. kolovoza drži će se u Einsiedelnu u švajcarskoj sastanak Srca Isusova. Svrha mu je, da se pramice pobožnost k Presvetomu Srcu u švajcarskoj. Svi švajcarski biskupi obrekoše glavom doći. Uredništvo našega Glasnika čestitai će brzojavno sastanka željeni uspjeh u ime svih hrvatskih štovatelja Srca Isusova. — Kad ćemo mi u Hrvatskoj doživjeti takav sastanak Srca Isusova? Zar se ne bi koji put mjesto euharističnoga sastanka mogao držati sastanak Srca Isusova?

— „Kalendar Srca Isusova i Marijina" za godinu 1908. već se tiska i bit će doskora gotov. Kako se godine 1908. slavi pedeseta godišnjica, što se je u Lurdu ukazala Majka Božja, to će naš Kalendar ovaj put biti rekao bi pravi „lurdski Kalendar". On će dosta opširno pripovijedati povijest lurdskih ukazanja, a zatim povijest najglasovitijega našega proštelaišta lurdskog: povijest Majke Božje lurdske u Voćina u Slavoniji. Osim toga bit će uz svaki mjesec povijest i slike po jednoga hrvatskoga spomenika lurdske Gospe, i to iz ovih mjesta: 1. Krapina (na Trškom vrhu); 2. Veliki Ston (u crkvi franjevačkoj); 3. Požega (u župnoj crkvi); 4. Gajsek (u župnoj crkvi gornjega grada); 5. Marija Zvijezda kod Baničke (u samostanu trapista); 6. Spiljet (u crkvi Srca Isusova); 7. Novigrad u Dalmaciji (spomenik kraj ceste); 8. Dabovac kraj Karlovca (spilja na staroj „Kšvariji"); 9. Našice (u franjevačkoj crkvi); 10. Kaštel Lukšić (kapela lurdske Gospe); 11. Dubrovnik (u crkvi svetoga Ignacija); 12. Dračeva Luka na Braču (u župnoj crkvi). No kako ima svi sja zanimivih spomenika lurdske Gospe po svim hrvatskim krajevima, to će naš Kalendar i godine 1909. njih dvanaest iznijeti, pa i kasnije po jedan ili drugi. Stoga opet molimo, da bi se naše uredništvo obavijestilo o svim lurdskim spomenicima. Neka mu se povijest što opširnije napiše, a slike (fotografije) učini će, po mogućnosti, urednik sam.

Hrvatska omladina pod zastavom Sreća Isusova.

Poziv

na prvi hrvatsko-slovenski svegjački katolički sastanak.

Braćo! Drugovi!

Godina se za godinom niže, vijek za vijekom u nepovrat ide, otkad hrvatski sin šalje hvalu dobrim nebesima, što su mu naklonila grudu ovu i darovala ga svetim darom — vjerom kršćanskom. Dobro je pohranio Hrvat ove dare u srce svoje i ljubio ih ljubavi velikom, koja mu je uvijek podavala snage, da je mogao živjeti i umirati za njih: za vjeru i dom svoj. Jest, to su ideali starih Hrvata, koji su ih zanosili u danima slave, a dizali u časovima tuge...

I umirali su stari Hrvati, prešli naši, ali ne poniriješe s njima ideali njihovi, jer ih u baštinu dadoše nama.

A mi, vjerni sinovi slavnih otaca — zar da ne čuvamo amanet ovaj sveti i ne kročimo stazom osvijetljenom sjajem njihovim?! Zar da budemo nevrijedni potomci pradjedova naših, koji su krv lili za ovo dragocjeno blago?!

Ne, ne ćemo, jer to bi bila nevjera tradicijama otčakim! Svrstat ćemo se u čvrstu falangu i okupit ćemo se pod barjak, na kojem se djedovskom krvlju pisana sjašu slova: Sve za vjeru i za dom!

Zato se želimo i hoćemo sastati.

Sastat ćemo se, nek se vidi, da hrvatski gjak hoće da bude neustrašiv pobornik očinskih svetinja: da je katolik, da je Hrvat!

Sastat ćemo se, da si kao ponosni hrvatski sinči pružimo desnice ruke, one desnice, što su svagda i svagdje spremne, da

rade za Krista i za dom. Sastat ćemo se, da nam se srca razdragaju u bratskom zagrljaju, pa da se upale svetim osjećajima.

Sastat ćemo se, da brat brata znađe. Sastat ćemo se Slovenci i Hrvati, da složnim poradinom silama za zajedničke ideale pod geslom: „Za vjeru i za dom.“ „S Bogom za ljudstvo“.

Zato pohrliše, braćo hrvatski gijaci, bez ikakove stranačke razlike 4. 5. i 6. kolovoza o. g. u Zagreb na prvi sastanak hrvatskog i slovenskog katoličkog gjaštva, kojemu je svrha učvršćenje i proširenje organizacije katoličke mladeži, pogovor o prošlom i budućem našem radu na korist doma i vjere, te napokon uže zblžjenje s braćom slovenskim gijacima na solidnom temelju, na temelju zajedničkoga rada.

Znajući, da je u hrvatskog katoličkog gjaštva budna i vjerska i domovinska svijest, koja nameće velike obveze prema Bogu i narodu, i uvjereni o nuždi jedinstvenog rada, uzdamo se, da ćete se rado našem pozivu odazvati i doći, da ponovimo slavne dane „prvoga hrvatskoga katoličkoga sastanka“ i da odgovorimo nadama naroda, koji nas je poslao, da crpamo znanje, ali ujedno i obvezan, da prihranu duševnu glavnicu uložimo na njegovo dobro.

U to ime dobro došli! Bratska vas srca čekaju!

Za hrvatsko katoličko gjaštvo:

phil. Ljubomir Maraković,	jur. Ferdo Pavelić,
o. g. predsjed. „Hrvatsko“.	o. g. predsjed. „Domagoj“.
Antun Prstec,	svrš. uč. priprav. V. Pevaljek,
zastupnik hrv. bogoslova,	za učit. pripravnike.

Za slovensko katoličko gjaštvo:

phil. Iv. Dolenc,	phil. Jos. Puntar,
o. g. predsjed. „Danica“.	o. g. predsjed. „Zarje“.
jur. Ivo Česnik,	Matej Dagarin,
o. g. potpredsjed. „Slov. dij. sveze“.	zastupnik slov. bogoslova.

Prijave i eventualni upiti neka se šalju na: Kat. akad. društvo „Domagoj“, Zagreb, Strjeljačka ul. 1.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 9. Rujan 1907. God. XVI.

Izlazi mjesečno, Cijena 48 l. — S poštom 1—10 listića po 80 l.,
10—50 po 70 l., 50 i više po 60 l. Za uzemstvo 1 K 20 l.

Namjena molitava i dobrih djela za rujan.

Katoličke škole u Engleskoj.

Veli se da Crkva na zemlji vojuje, u čistilištu trpi, a u nebu slavlje slavi.

Na zemlji vojuje; jer ne samo, što se pojedini članovi Crkve za života imaju boriti proti svojim strastima i napastima, da osvoje kraljevstvo nebesko; nego se i sama Crkva gotovo neprestano ima braniti od svojih protivnika, koji hoće, da joj stegnu slobodu i podvežu žile kucavice.

Danasas u staroj Evropi na dnevnom je redu tako zvana „kulturna borba“. Današnji slobodnjaci i bezvjerci hoće, da kršćansku prosvjetu zamijene neakvom poganskom, bezvjer-skom prosvjetom; hoće, da sjajno svijetlo sunca Božjega zamijene tmurnim svjetlom dihaljivih lojenica.

U tom ih puno smetaju one škole, kojima upravljaju svi-jesni katolici, kamo zalazi i svećensk, da djeci razlaže i u srce usadi tajne naše svete vjere, Božje i crkvene zakone. Protivnici hoće, da škole sasvim otmu utjecaju Crkve, a svećeniku da zakrče pristup u škole. Oni hoće, da djeca ponarastu bez vje-romauka, kako bi im to lakše iz srca išćupali i zadnja klica svete vjere, te ih zadoljili bezvjerstvom i bezbožnom nadri-prosvjetom svojom.

No crkva, videći, kakva pogibelj prijeti djeci od tih to-

božnjih prosvjetitelja: od laži-proroka, iz svih se sila opire. Škola je Crkvi iza kuće Božje najsvetije mjesto; a djeca su joj najljepša nada i uzdanje.

Takova se borba vodi sada u Engleskoj.

Budući da u državne škole engleske nema pristupa katoličkomu svećeniku, to su si svijesni katolici svojim novcima osnovali mnogo privatnih katoličkih škola, te ih uz velike žrtve uzdržavaju.

No ni protivnici ne miruju. Predložise novu zakonsku osnovu. Prema njoj mogli bi se u samim privatnim katoličkim školama namjestiti i protestantski, pače i bezvjerski učitelji, a vjeronauk bio bi stegnut na tako neznatnu mjeru, da ne bi od njega bilo puno koristi.

Na to planuše engleski katolici. Sa svih strana digoše se na odlučan, svečan prosvjed.

Uza sve to zakon bude primljen od donje zastupničke kuće. Samo još je trebala potvrda od više (lordske) kuće, pa zakon gotov. No ova nije pristala. To je bila krasna pobjeda engleskih katolika, kojima su se u toj borbi pridružili bili i bolji protestanti.

No liberalci se još ne dadoše. Iznesoše opet drugu zakonsku osnovu proti vjerskim školama. Nije ova, istina, tako pogubna kao prva, ali bi ipak novi zakon katoličkoj Crkvi zadao težak udarac, kad bi se primio.

Evo, to je sadašnje školsko pitanje u Engleskoj.

Ne reci sad tko: Briga nas za Engleze! Neka se narede sami!

Ne, ne recite tako. Sve, što se tiče katoličke Crkve, i nas se tiče. Svi smo katolici braća, svi djeca iste Majke. A pogotovo mi štovatelji Sreća Isusova ne možemo biti ravnodušni prema onomu, što se tiče kraljevstva Božjega, kraljevstva Presvetoga Sreća.

A ova kulturna borba u Engleskoj nas se i onako više tiče, no što kratkovidni misle. Zar vi mislite, da se takove borbe za katoličke škole vode samo u protestantskim zemljama? Ne! vode se gotovo u svim državama Evrope, vodi će se možda danas sutra i kod nas. U Francuskoj i u Talijanskoj doista je bezbožnicima pošlo za rukom, da najveći dio škola, nižih, srednjih i viših, sasvim otuđe blagoslovnom utjecaju katoličke Crkve. Za tim neki te neki idu i kod nas. Još nijesu javno ustali. Ali što više uspije bezbožnici u drugim zemljama, to će se prije držnuti, da isto pokušaju i kod nas. Gledajmo samo, kako već

sada nastoje, da hrvatske učitelje što više otuđe od Crkve i napune slobodnjačkim duhom! A kao što se svaki jači potres na daleko čuti, tako bi se i poraz engleskih katolika očitio na daleko, očitio i kod nas. Protivnici zapjevali bi slavodobitnu pjesmu, i svagdje bi se snijelije spremali na novi juriš.

Pomozi^{mo} dakle engleskim katolicima, da izvoje^{ste} pobjedu nad protivnicima svete Crkve.

Ali kako da im pomognemo mi?

Sveta Crkva ima dva sredstva, kojima uz pomoć Božju izvoje^{sti} pobjedu: a to su zakonita borba i — molitva. Boriti se prosvjedima, sastancima, glasovanjem proti pogubnoj zakonskoj osnovi: to valja da čine engleski katolici sami. Ali moliti možemo se i mi za njih, da im Presveto Srce udijeli pobjedu.

Evo, zašto je sveti Otac papa svim članovima Apostolstva molitve svega svijeta za ovaj mjesec rujan odredio i blagoslovio ova nakana molitava i dobrih djela. Molimo se dakle Presvetomu Srcu, molimo se svaki dan ovoga mjeseca, molimo se žarko i pouzdano za „katoličke škole u Engleskoj“.

Hrvatsko svetište Srca Isusova u Zagrebu.

U nedjelju, dne 2. lipnja ove godine, hrvatsko je svetište Srca Isusova u Zagrebu dočekalo rijetko slavlje: slavlje, što ga jedna crkva samo jedan put dočekati može — posvetu svoju. (Sr. „Hrvatstvo“ br. 126. „Kat. List“ br. 23.)

Krasna je to bila i gamutljiva svečanost. Već u 7 sati ujutro počeli sveti obredi. Radi holetšljivosti nadbiskupove obavio je posvetu presvijetli gospodin biskup dr. Ivan Krapac. On je posvetio i glavni žrtvenik Srca Isusova, dok je presvijetli gospodin dr. Angješko Voršak, posvećeni biskup i kapitularni vikar gjakovački, posvetio pobočne oltare blažene Djevice Marije i svetoga Josipa.

Iza posvete, koja je trajala do deset sati, otpjevao je presvijetli biskup Krapac svečanu, pontifikačnu misu, kojoj su prisustvovali sam preuzvišeni gospodin nadbiskup i biskup Voršak.

Navečer bila je prigodna propovijed, u kojoj se je tumačilo značenje današnje svečanosti te ukratko ocrtała povijest ovoga hrvatskoga svetišta Srca Isusova. Budući da će ova povijest zanimati sve hrvatske štovatelje Srca Isusova, evo je, s istim riječima propovjednika:

... Videći ovaj velebni hram Presv. Srca i radujući se njegovoj krasoti, vi jamačno i želite znati, kako je on postao.

Neki te neki brzo će vam odgovoriti: „To je sagradila bogata i prebogata Družba Isusova, koja raspolaže nebrojenim milijunima“.

No ne vjerujte im. To su vam bajke, pače zlobne izmišljotine protivnika i zavidnika Družbe Isusove.

Ako je Družba Isusova ičim bogata — onda je doista bogata — ne novcima, nego prijateljima i pokroviteljima.

Takav jedan uzvišen i plemenit prijatelj i pokrovitelj bio je blagopokojni, učeni i revni nadbiskup zagrebački, kardinal Juraj Haulík (1837 - 1899.) U njegovo doba Družba Isusova nije imala u Hrvatskoj ni jedne kuće, ni jedne crkve. Prije 133 godine stara je Družba Isusova imala svojih kuća, crkava i škola ne samo u Zagrebu, gdje je svakomu poznata crkva svete Katarine, nego i na Rijeci, u Osijeku, u Požezi, u Varaždinu, u Petrovaradinu, u Dubrovniku i u Splitu. No kako je red godine 1773. bio ukinut, izgubi sve svoje kuće, zavode i crkve — kako drugdje, tako i u Hrvatskoj. No godine 1814. Red bude uskršten od pape Pija VII. i počeo se je opet lagano širiti svijetom, da radi na slavu Božju i na spas duša. I dok je već svagdje opet blagosloveno djelovao - u Hrvatskoj ga još nije bilo.

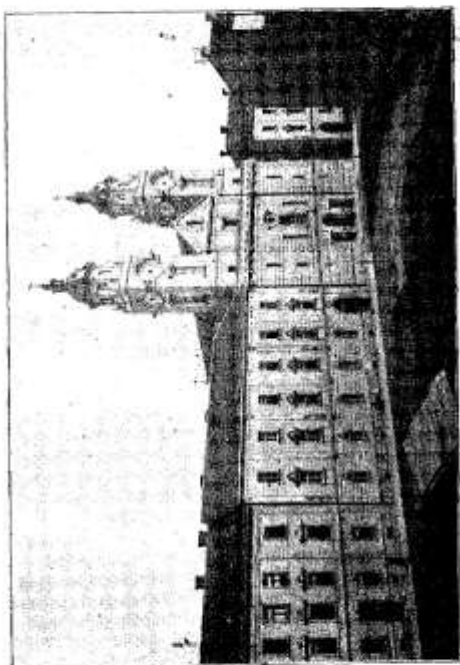
Pedesetih godina prošloga stoljeća dogje ih nekoliko otaca na poziv nadbiskupa Haulíka, te su po svoj njegovoj nadbiskupiji držali svetih pučkih misija. Ona misija, što su ju tada (godine 1855.) držali u Zagrebu u crkvi svete Katarine, još je danas u živoj uspomeni starih Zagrepčana; još se danas sjećaju, kako ju je prisutnošću svojom počastio sam ban Jelačić, te javno pred svim narodom kleknuo u ispovijedaonicu i stupio k stolu Gospodnjemu.

Videći kako krasnim plodom urodiše ove svete misije, nadbiskup Haulík već godine 1856. začu plemenitu misao, da u Požezi osnuje rezidenciju (kuću) Družbe Isusove, odakle bi lakše držali svete misije po nadbiskupiji i drugim hrvatskim krajevima. Godine 1858. učini za to znatnu fundaciju, ali radi političkih promjena i prilika nije tada svoje osnove mogao izvršiti.

Megjutim je glavica od njega položena, a od prečasnoga kaptola zagrebačkoga savjesno upravljana, rasla te rasla.

Saznavši za sve to sadašnji naš preuzvišeni gospodin nadbiskup, dr. Juraj Posilović, odlučí, da će izvesti osnovu svojega predšasnika, i to još ljepše, nego je taj i mislio: odlučí, ne u Požezi, nego u samoj hrvatskoj prijestolnici podići rezidenciju

i crkvu za Družbu Isusovu. Dakako da za to nije dotjecala fundacija nadbiskupa Haulika; no što je još trebalo, to će već,

Hrvatsko svetište Srca Isusova u Zagrebu

mislio je on, drugi za slavu Božju oduševljeni ljudi namaknuti. I doista, gledajte samo ove sjajne oltare, gledajte ove krasne orgulje: sve su to zadužbine plemenitih darovatelja; osobito

presvjetlih i prečasnih članova nadbiskupskoga kaptola zagrebačkoga. A nada sve je sam nadbiskup najvećom darežljivošću pritekao u pomoć. Tako je na priliku čitav prezbiterij, sva ona divna slikarija i onaj veselebi glavni oltar dar njegove podatljivosti. No najvećih si je zasluga za tu crkvu preuzvišeni gospodin stekao time, što je on, kraj svih poteškoća, zadužbinu kardinala Haulika priveo svrsi. Time je on postao kao drugi fondator (osnovatelj) ove crkve i redovničke kuće. Zato i vidimo u crkvi dva namorna poprsja: jedno kardinala Haulika, drugo nadbiskupa Posilovića.

Godine 1901. dne 10. listopada sam je preuzvišeni gospodin položio i blagoslovio temeljni kamen. Godine 1902. dne 15. prosinca bio je blagoslov crkve; a danas eto bila konačna posveta.

Jedino, što pomaćuje radost današnjega dana i nama i preuzvišenom gosp. nadbiskupu jest, što on nije mogao obaviti posvetu crkve. On je to najviše želio; radi njegova slaboga zdravlja posveta se odgajjala; no napokon valjalo mu je na savjet liječnika odustati od njegove namjere. Opet je i opet preuzvišeni gospodin izrazio, kako mu je to osobito žao. Bog mu nagradio njegovu plemenitu želju i sve ono dobro, što ga je učinilo za ovu crkvu Presvetoga Sca Isusova...

A kako je došlo do toga, da se je ova crkva sagradila i posvetila upravo na čast Srcu Isusovu? — O tom vam nemam pmo pripovijedati. Kada je valjalo pristupiti gradnji ove crkve, onda se nije dugo raspravljalo o tom, komu na čast da se posveti. Svi su namah bili u tom složni, da se posveti Srcu Isusovu. To je bila želja otaca Družbe Isusove, to želja preuzvišenoga gospodina nadbiskupa, to želja jednoglasna sviju, kojih se je ticalo odrediti naslov crkvi. A narod širom Hrvatske s radošću je primio tu vijest.

Pobožnost k Presvetomu Srcu Isusovu, bila je, istina prije sto godina skoro nepoznata u ovoj nadbiskupiji. Tek godine 1826., možda prigodom jubileja raspisanoga od pape Leona XII., prva, mala, čedna knjižica o toj pobožnosti izašla u Osijeku, a slijedeće godine u Zagrebu. Oko pedesetih i šezdesetih godina misijonari Družbe Isusove svagjali su pobožnost među narod, a zadužih dvadeset godina stala se je na upravo čudesan način širiti, postala najmilijom pobožnošću hrvatskoga naroda. Tako se na prilik u to doba, samo u ovoj nadbiskupiji, jedanaest što javnih, što privatnih kapelica njemu na čast podiglo.

Ali crkve Srca Isusova nije bilo.

Ova je prva crkva Srca Isusova u ovoj nadbiskupiji.

Nju s radošću prikazuje Presvetomu Srcu preuzvišeni gospodin nadbiskup, prikazuju oci Družbe Isusove, prikazuju sav hrvatski narod.

Jest, sav hrvatski narod — jer je ova crkva pravo narodno svetište Srca Isusova.

Narodno je svetište Srca Isusova, jer stoji u glavnom gradu, kao u srcu hrvatskoga naroda. Tu, u prijestolnici Hrvata, Presveto si je Srce odabralo prijestolje svoje; i malo koji Hrvat, došavši u Zagreb, propustit će, a da ne krene k ovoj crkvi, da se tuj ne pomoli.

Narodno je svetište, jer je podignuto darovima svega knjižkoga hrvatskoga naroda. Tek što se je raznijela vijest, da se tuj gradi crkva na čast Srcu Isusovu, u njegovi štovatelji, željni da prinesu što god za njezinu gradnju i njezin urez, poslaše darova iz svih krajeva svijeta: ne samo iz uže Hrvatske, iz Slavonije, Dalmacije, Istre, Herceg-Bosne, nego i iz Galicije, Njemačke, Ugarske, pače i Amerike. A što je ganutljivo, što mora ganuti i samo Srce Božansko, da blagoslovi ovaj narod, jest, što su to velikim dijelom darovi radnika, seljaka, zanatlija, siromašnih žena, udovica, djevojaka; darovi, što si ih otkinule od ustiju, od krvavo zasluženih novaca. I tako je ta crkva doista dar prikazan Srcu Isusovu od čitavoga hrvatskoga naroda; svako ima na nju neko pravo, njegovo je to svetište, narodno svetište Srca Isusova.

Još jedan razlog da spomenem, zašto je to narodno svetište. Ova je bo crkva po neki način za čitav narod hrvatski središte pobožnosti k Presvetomu Srcu Isusovu, jer „Glasnik Srca Isusova“, koji sav hrvatski narod okuplja oko zastave Srca Isusova, ovdje, u rezidenciji Družbe Isusove, koja pripada ovoj crkvi, ima svoje uredništvo. Sa svih strana svijeta, gdje god ima Hrvata, amo dolaze listovi, puni zahvalnosti i ushita za Presveto Srce.

Pače — ako se ne varam — ovo je svetište od same Providnosti Božje izabrano, da bude pravo proštenišće Srca Isusova za hrvatski narod. Već sada mnogi izdaleka dolaze amo, a drugi izdaleka pišu, moleći, da se upiše u bratovštinu ovdje podignutu, da se moli za njih i sveta misa prikaže upravo u ovom svetišću Srca Isusova...

Daj, Bože, postala ta crkva sve više pravim svetištem Srca Isusova, svetištem hrvatskoga naroda! Bila ta crkva svim

crkva na hrvatskim na izgled i brojem posjetitelja i njihovom pobožnošću. Cvala ovdje osobito pobožnost k Presvetomu Srcu Isusovu! Ispunila se ovdje dan na dan želja Božanskoga Srca, koja je zlatnim slovima u svetištu napisana: „Hodite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni...“ Našli u toj crkvi žalosni utjehu, malodušni hrabrenost srca, nevoljnici pomoć, napostovani snaga, grješnici milosrđe, pravednici ustrajnost!

Ispunila se ovdje i opomena pobožnoga pjesnika Dubrovčanina Gijona Gijore Palmotića. On je umro upravo prije 250 godina, godine 1657., dakle prije nego je Božanski Spasitelj blaženoj Margariti očitovao svoje srce. A ipak je Palmotić, prvi od svih hrvatskih pjesnika, napisao nekoliko njezinih stihova o Srcu Isusovu. Čudnog li slučaja, što je hrvatsko svetište Srcu Isusovu baš u ulici, koja se čiči imenom prvoga hrvatskog pjesnika Srca Isusova: u Palmotićevoj ulici.

U dugoj maline pjesmi o svetoj Katarini Sijenskoj nalaze se ovi njegovi stihovi:

U čestito njega krilo	(čestito = čisto, slavno)
Ujčstiti se uslobodi	(ujčstiti se = uniči)
I tu oberi stanje mila	
I već v'jeku ne isходи.	(v'jeku = vijekom)

Paže hrlu u Blaženo
Jezusovo Srce i s njime
Zajedno živi sjedinjeno,
Srce moje, po sve vrijeme!

Odveče čes ludo bñi.	
Ako u krilo moje opeta	
Želja te se povraćiti	
Na taštine sega svijeta,	(sega = ovog)

Doista stihovi, koji bi zaslužili da se uklešu na mramorna spomen-ploču, te stave u ovu crkvu Srca Isusova ili izvana ili iznutra, kao opomena starih pobožnih vremenata današnjemu naraštaju: kao opomena iz vremena, kad nije još svijeta bila poznata pobožnost k Presv. Srcu; kao opomena našemu vijeku, gdje nas ovo Sunce Božansko svim svojimi sjajem obasjava, a ipak ko da ga mnogi još ne vide, ne poznaju, ne štiju!

Daj, Bože, u ovoj barem crkvi svi se odazvali pozivu pobožnoga hrvatskoga pjesnika Palmotića:

U čestito njega krilo
Ujčstiti se uslobodi
I tu oberi stanje mila
I već v'jeku ne isходи!

Neka se u ovom svetištu svojom Presveto Srce sve to više otvori i raširi, da u sebe sakupi i primi srca svojih vjernika, da ih sa sobom što uže sjedini, te ih od svakoga zla moćno štiti. Amen.

• • •

Ovoćodišnji blagdan Srca Isusova.

— Zagreb. Kršćanski socijali proslavili su blagdan Srca Isusova u sam petak. Zgrnulo ih se toliko u crkvu svetoga Roka, da su mnogi morali pred crkvom stajati. Ujutro bila pjevana sveta misa, a navečer propovijed i blagoslov. Neki su primili i svete sakramente, a neki i čitav dan svetkovali. To je krasan početak! Samo naprijed! Dajte, braćo kršćanski socijali, stupimo svi pod zastavu Božanskoga Srca najboljega i najiskrenijega prijatelja naroda! Neka drugi slave prvi dan svibnja, a mi blagdan Srca Isusova! (Dopis.)

— Cvitković (Hrv.). Na blagdan (u sam petak) blagoslovio se prekrasan kip, nabavljen milodarima župljana iz Amerike. U propovijedi spomenuo je župnik, kako su nazad trista godina na istom ovom brdašcu, na kojem sada stoji nova, velebna župna crkva, porušili Turci crkvu svetoga Nikole, a pošteđeli samo zvonik, da im služi kao stražarnica. Sad je evo na zvoniku, okićenu barjacima, zamuknuo zveket bojna oružja, a odjeknuo milozvučan glas zvonova. Naroda je bilo vrlo mnogo, a oduševljenje veliko. Divno je bilo pogledati, kako sav ovaj puk, ti tvrdi Kordunaši, kleče pred Srcem Isusovim, mole se za svoje pregje, koji su na ovom brdašcu protili krv svoju „za krst časn i slobodu zlatnu“, te tako predavaju sebe i sve svoje Srcu Isusovu. (Sr. „Hrvatstvo“ br. 132.)

— Hum sveti Martin (Hrv.). Naša mala župa bijaše ovih dana svjedokom, kako lijepo shvaća naš seljak pobožnost k Presvetomu Srcu Isusovu. Lani započeo naš veleč. g. župnik Aleksa List izvoditi prekrasnu misao, da neka bude njegov Hum za čitavu okolicu neki mali zagorski Patermonial, neko malo središte pobožnosti k Presvetomu Srcu. Kako je sretna bila ova misao, pokazala je već ova godina. Po želji samoga naroda pozvao je g. župnik jednoga svećenika Družbe Isusove iz Zagreba, koji je za tri dana narodu četiri puta progovorio o ljubavi, dobroti i vjernosti Presvetoga Srca, i kako ga imamo štovati osobito u Presvetom sakramentu oltarskom. U sam petak

ispovijedalo se sve do podne; navečer u 7 sati bila je prva propovijed, zatim blagoslov. Crkva dupkom puna. U subotu bio isti red, samo još više svijeta. Težaci (nadničari) išli na posao samo uz uvjet, da siniju navečer k propovijedi. Voljeli su u 3 sata ujutro započeti rad, nego li zakasniti na propovijed. To vam je bilo živalino taj dan na našem Humu! U crkvi pobožni narod čitav dan, a pred crkvom pletu se vijenci. A šta istom u nedjelju! Iz tri susjedne župe, iz Hrašćine, Visokog i Bisaga, došle velike procesije, svakoj na čelu župnik s učiteljem. Sad krene i domaća procesija, a strane se procesije priključe: to vam je bila ogromna povorka, duga koji kilometar i po, oko 4.000 ljudi. Mužari neumorno gruvaju, molitve se i pjesme gurom i dotom ore. Takova šta još ne vidje skromni naš Hum. Daj, Bože, do godine još ljepše! (Dopis).

— **Stunji** (Hrv.). Naša je župa „petak iza osmine Tijelovske“ prvi put slavila kao blagdan. Blagoslovio se i kip Srca Isusova i uvela „vojska Srca Isusova proti psorki (klehti) i proklinjanju“. Dvna je bila procesija s novim kipom Srca Isusova. Nosila ga četiri najstastija mladića u narodnoj nošnji, sa hrvatskom trobojnicom preko ramena i sa škapularom Srca Isusova na prsima. Propovjednik istaknuo, kako valja, da svi idemo u školu Srca Isusova, da se naučimo ljubiti Boga, bližnjega i domovinu. Tko je vjeran Boga, taj je vjeran i bližnjemu svomu i domovini. (Sr. „Hrvatstvo“ br. 133).

— **Stenjevac** (Hrv.). U nedjelju posveta kipa Srca Isusova u župnoj crkvi. Prisustvovalo mnogo naroda iz okolice. (Sr. „Hrvatstvo“ br. 133).

— **Brod na Savi** (Slovon.). U ime priprave držala se devetnica u župnoj crkvi. U subotu kitili se oltari i dizali slavo-luci, a u nedjelju zajednička sveta pričest. Sva sila naroda kleči oko oltara Srca Isusova; rekao bi, dobri Pastire broj ovčice svoje. Došle procesije iz bližnjih sela Vrbe i Varoša. A sada da vidite slave, veselja ni kraja ni konca, izasao kip Srca Isusova iz crkve, nose ga četiri djevojke u bjelini, a pred njima zastava Srca Marijina. Trebalo je dugo, dok je procesija krenula, jer narod sav ushićen stao te gledao ovaj veličanstveni prizor. Napokon krenusmo ulicama grada, bilo nas preko hiljada, svi zaneseni, ko da smo već u raju. Djevojke, koje su nosile dosta tešku zastavu, više su puta bile umitane, ne će li se izmijeniti, nije li im teško nositi? No svaki je put bio odgovor: „O ne, ovo nam je breme lako i ugodno!“ Slijedila ganutljiva propovijed i svečana sveta misa. Nijesmo mislili,

da bismo u Brodu mogli dočekati toliko slavije Presvetoga Srca. (Dopis).

— Retkovci (Slav.). Naša župa s filijalom Prkoveci proslavila je blagdan Srca Isusova u sam petak. Crkva je bila puna ko na kakav veliki blagdan. Kip Srca Isusova bio je vrlo ukusno nakičen. Nakitilo ga vrlo zvonar, koji nije žalio za to žrtvovati skoro čitav dan uoči blagdana. Obišao sve selo, tražeći najljepše cvijeće, osobito ružice, a narod s veseljem dao. Mnogi su primili i svete sakramente. Čitavo selo Retkovci, a mnogi i iz filijala, svetkovali taj dan kao zapovjedni blagdan, i to bez ikakvog nagovora, po želji samoga naroda. Pače čulo se već sutradan, da su pripravnici do godine i oni svetkovati taj dan, koji ga ove godine nijesu svetkovali. I ne će to biti teško. Narod više Svetaca od drage volje svetkuje: šta ne bi mjesto jednoga od ovih dana radije svetkovao Srce Isusovo? Iza večerajice narod još je dugo ostao u crkvi, kao da mu je kao otidi od Božanskoga Srca. Svakomu si na licu mogao opaziti neko neobično veselje i utjehu. (Dopis).

— Šibinj (Slavon.). Mi u našem malom selu ne možemo blagdan Srca Isusova tako svečano slaviti kao druga veća mjesta: no što je manje sjaja, to nadomješćujemo trajnošću svetkovanja. Mi slavimo blagdan Srca Isusova u neku ruku slavno cijeloga mjeseca lipnja. Svaki dan u 8 sati navečer, kad završimo svoj posao, hrlimo u crkvu. Tu nas na oltaru dočekuje kip Presvetoga Srca usred cvijeća i mnogobrojnih svijeća. Iza zaziva Duha svetoga čita se iz jedne knjige o Srcu Isusovu. Narod rado sluša, osobito primjere. Zatim se moli „zlatna krunica“, litanije, te ispjeva jedna pjesma — sve o Presvetom Srcu. Na sam blagdan — što u petak, što u nedjelju — mnogi vjernici pristupaju k svetim sakramentima. (Dopis).

— Dobrinj na Krku (Istra). Na poziv revnoga župnika došao nam je iz Košljuna vlč. o. Tomo Tomašić, te nam za četiri dana propovijeda o Presvetom Srcu. Uza svoj posao, što ga narod upravo u ovo doba ima na polju, hrio je svijet jutrom i večerom na te propovijedi ko na med. K svetim sakramentima pristupilo je do 700 duša. U nedjelju bila je gamutljiva procesija s kipom Srca Isusova. (Dopis).

— Livno (Bosna). U sam petak bila pjevana sveta misa i propovijed uz druge pobožnosti. Mnogo je naroda pristupilo k svetim sakramentima. (Dopis).

Zahvalnice.

 Zahvalnice treba da su potpisane potpunim imenom i adresom, inače ih ne možemo ništa koristiti. Uredn.

Primanje svetih sakramenata.

Čuli smo već mnogo raznih primjera, kako je u nevolji zavjetovao tko ovo, tko ono da će učiniti na čast Srcu Isusovu. Nije sve za svakoga. To vrijedi i za zavjete. Ne može na priliku boleštljiv strogo postiti, niti siromak dati obilna milostinja. No ima nešto, što može svaki: svaki može primiti svete sakramente. Hoćeš li, da učiniš zavjet, koji će i Presvetomu Srcu biti osobito ugodan, a tebi nada sve koristan: a ti se zavjetuj, da ćeš primiti svete sakramente.

Ne onda ih i primi dostojno i pobožno. Nemojte tako, ko što se na žalost može katikad opaziti: neki stupi u crkvu, jedva da se je brže bolje prekrstio, a već, posve rastresen, klekne u ispovjedaonicu. Ne zna ni što bi rekao ispovjedniku. Iz ispovjedaonice ravno k svetoj pričesti. A od pričesne klupe ni dva ni tri, a eto ga van na ulici. Nosio je, da proštite, nosio je Isusa na ulicu! Sveti Filip Neri poslao bi za njim ministrante s gorućim svijećama da ga prate, kao što se prati Presveti sakrament, kad se nosi bolesniku.

Bože sačuvaj, nemojte tako!

Prije svete ispovjedi marljivo se pripravljajte, ispitajte si savjest, mislite, kako i što ćete reći ispovjedniku, i probudite živo pokajanje. A poslije svete ispovjedi namah izvršite naloženu pokoru, pa se zahvalite dragomu Bogu, što vam je oprostio grijehe, i obnovite svoje dobre odluke. Onda se tek što bolje i što pobožnije pripravite na svetu pričest. Pripravite srce, pripravite dušu, da s dostojnim i svetim mislima i čuvstvima dočekate Božanskoga Spasitelja. Iza svete pričesti! ostanite najmanje kojih deset časova klečeći i moleći se. Zar nemate ništa kazati dragomu Isusu, kad je vaš mili gost? Zar njemu ne ćete zahvaliti za toliku milost? Zar ga nemate ni za što moliti? Zar mu ne ćete nikakova dara, nikakve dobre odluke prikazati? Oh, oni časovi iza svete pričesti — promislite dobro! — najsvetiji su i najdragocijeniji časovi u ovom našem smrtnom životu!

Hoćete li tako primiti svete sakramente dostojno i pobožno, onda dobro; onda se slobodno u svakoj nuždi i nevolji zavjetujte, da ćete Srcu Isusovu na čast k njima pristupiti. To vam je najbolji zavjet.

Evo vam nekoliko primjera.

Jedan podčasnik naše brojne mornarice piše nam iz Pulja (Istra): Služim već osam godina; ali nema mi napretka u službi, ako ne položim koji ispit. Mogao sam birati između dva ispita. Ja se odlučih za onaj, koji je, istina, težji, ali za mene i moju obitelj korisniji, ako progled, jer mogu onda uvijek ostati doma kod svojih, ne trebam službovati po moru. A da sam često odsutan od kuće, što bi bilo od moje djece? Dandanas, ako dobro ne paziš na djecu, ona će ti, tek su samo prohodala, bezno okrenuti stramputicom. Meni je pak kršćanski uzgaj moje djece prva i najsvetija briga. Ali taj teški ispit?! Hoću li proći? Tu treba mnogo toga učiti, a što je najgore po mene, valjat će mi polagati ispit na tuđem jeziku, kojemu sam slabo vješt: na njemačkom jeziku. Zavjetovah se dakle Presvetomu Srcu, ako progled, da ću se javno zahvaliti i da ću se sa svojom suprugom ispovjediti i pričestiti. Pripravni tečaj trajao je dva mjeseca i po, onda svane dan ispita. Ujutro slušao sam svetu misu, zatim pun pouzdanja u pomoć Presvetoga Srca pogled na ispit. I nijesam se prevario. Odgovarao sam točno i tako lako, kao da govorim svojim milim materinskim jezikom. Tako je bilo i kod pismenog ispita. Povjerenstvo izjavi, da sam položio ispit „veoma dobro“. Između nas sedam kandidata samo me je jedan nadmašio. Stoga zahvalna i radosna srea ključem: Neizmjerena budi hvala Presvetomu Srcu Isusovu! A svim milim čitateljima Glasnika preporučam, da se i oni u svakoj potrebi uteku onom neiscrpivom vrućem svake milosti.

Evo zahvalnice iz Slavonije. Sirotašna sam udovica, te živem od rada ruku svojih. Najednom me neke bezdušne osobe uvališe u najveću nepriliku. Morala sam za njih plaćati silan novac, što sam si ga teškom mukom zaradila. Ne platim li, onda, po odluci suda, ima mi se prodati kućica, koju sam si velikim trudom i znojem načinila. Kako patim od želudačnog katar, to mi taj jad podvostruči bolest, te nijesam mogla ništa raditi. A pomoći ni otkud. Ne će nitko, da se smiluje bijednoj udovici. Tada se sjetim najboljega pomoćnika, Presvetoga Srca Isusova. Njemu se preporučim, izmolim tri devenice i obećam, da ću se njemu na čast ispovjediti i pričestiti. A sada da vidite, kako se je brzo sve preokrenulo! Novci mi se povratili, nesreća me minula. Milijune puta zahvaljujem Presvetomu Srcu Isusovu, koje svojih nikada ne ostavlja!

Vrlo je poučna za mnoge roditelje ova kratka zahvalnica

iz jednoga slavonskoga sela. Bila sam veoma nestrpljiva s djecom svojom. Po savjetu neke gospođe vrlo sam strogo s djecom postupala, pače ih često za malu stvar nemilo tukla. To nije moglo uroditi dobrim plodom. Ja uvijek uzrujana i srdita, a djeca uvijek plaču. Napokon mi dodijalo. Uvidjela sam, da tako ne će biti dobro. No opet je teško promijeniti način, kad si se jedamput na koji krivi naučio. Počnem dakle devetnicu Presvetomu Srcu najboljega prijatelja djece, da me rasvijetli, da mi pomogne. Obećam isto, da ću se ispovjediti i pričestiti, što sam i učinila. I doista, Presveto me je Srce uslišalo. Postala sam strpljiva s djecom, a djeca su bolja i poslušnija, otkada s njima blaže postupam. Neka zato na sve vijeke bude hvaljeno Presveto Srce Isusovo!

No ovaj put treba baš pohvaliti Slavonce, jer evo već četrte zahvalnice od njih. A s kakovim poniznim čuvstvom piše naš Mijo iz Gundinaca! Čujte samo! U istinu sam ja jedan od najnezahvalnijih stvorova Božjih i nijesam vrijedan zvati se slugom Srca Isusova. Jer rijetko kad, da me nije oslikalo ovo predobro Srce, a ja uvijek obećaj te obećaj, da ću mu javno zahvaliti; no kad tako, kad me nevolja minula, a ja s uma metnuo svoje obećanje. Ne mogu se svih prihvatljenih milosti ni sjetiti više; evo čujte barem ovu. Moja supruga dobila žestoku vrućicu i legne u postelju na treći dan iza Božića. A ja što ću i kako ću sa troje djece, bolesnim ocem i staricom najkom? Pomoći mi otkud. Znam, tko bi mi pomoći mogao; ali sjetivši se svoje dosadanje nezahvalnosti, kako da se usudim opet se moliti Presvetomu Srcu? Ali ipak: kud ćeš, nego li k njemu? Počnem dakle devetnicu njemu na čast. Svršim devetnicu, pak ništa bolje. Učinim drugu devetnicu, pak ništa bolje. Učinim i treću devetnicu, a od zla na gore! Oboli mi prvo dijete, za njim i drugo, za drugim i treće. Mlađe dvoje dobilo vrućicu, a najstarije kao nekakvu sušicu. Sad ja sam zdrav negdje samim bolesnicima. Bože moj, Bože moj, nemoj me ostaviti! Sada što ću? Znam, da nijesam vrijedan pomoći Božje, pa stoga zamolim jednu pobožnu osobu, da ona sa mnom moli devetnicu Srcu Isusovu. Isto obećam, ako mi ozdrave supruga i djeca, da ću se ispovjediti i pričestiti i jednu svetu misu dati odslužiti na čast Srcu Isusovu. I gle! nakon ove devetnice svima je mojim bolesnicima krenulo na bolje, a danas su svi živi i zdravi. Ne znam, kako da dostojno zahvalim Presvetomu Srcu, nego ja molim Majku Božju, da ona mjesto mene zahvali Božanskomu Srcu Sina svojega za tolike milosti, što ih je meni nevrjednomu udi-

Ješilo. A i vi, dragi čitatelji Glasnika, pomozite mi i vi i **mišite** sa mnom: Hvala, slava, čast i čika Presvetomu Srcu Isusovu po sve vijekje vijeka. Amen.

Svega po malo.

— **Peking** (Kina). Piše nam jedan hrvatski mornar, da je u glavnom gradu ogromnoga kineskoga carstva dodijeljen straži austro-ugarskoga poslanništva. U svojini se nepričikama znađe njezati Presvetomu Srcu Isusovu, te je već više puta u onoj dalekoj zemlji iskustio njegovu očitu milost i pomoć. „To mi je — piše on dalje — najteže, što ne mogu da pristapim k svetoj ispovijedi, jer nema tu ni hrvatskih ni njemačkih svećenika. Kada bi mi Presveto Srce još i ta želja ispunilo, onda bih mogao reći, da sam, makar i u Kini, naj sretniji čovjek.“ — A koliko ima kod nas, koji nase, da mogu biti sretni, i vači neizmireni s dragim Bogom: Presveto Srce, gani i obrati te zaslijepljene duše!

— **Silica** na stolu. — Piše jedan ravnački učitelj iz Hrvatske: Kada bih ispisao cijeli broj Glasnika, jošte ne bih ispisovjedio, što sam sve doživio od neprijatelja, koji mi to postaje mišjed kleveta. Grozni se je boriti s kleveticima. Oni ti i najbolje prijatelje znadu pretvoriti u najljepše neprijatelje. Ja sam znao, da se moram pred kleveticima vladati kao pred uzrujanim pčelama, ali je teško biti miran pred uzrujanim pčelama, ako si nijesi tu vješine već iskustvom stekao. Ja sam znao, da ne smem braniti, a nipošto na koga navaljavati; ali se je teško uzdržati, kad ti se protivi i tekav, koji mora biti zadovoljan, kada ti niemu ne staneš na put. Unatoč izvrsnoj obrani budem nepokrenut kazne radi premješten iz prijateljevog mjesta. Mogu reći, da me to nije toliko boljelo, koliko me je dirnula ljubav naroda, koji je sav ustao proti kleveticima mojim. Sada upotrijebih i ja neku zgodu i uborih se svim žestinom na jednoga poglavara, koga su moji klevetnici predobili bili. No i to je bila jošte samo obrana, ali poslije, kada me je lutio i službe lišiti — jednaki tako pobijesnih, da me nitko više ne bi uzdržao bio od navale. Sav uzrujan sjednem pisati Ustanem i pogjem k ormaru po neki spis, što ga imam u pričuvl kao ubojito oružje proti onomu poglavaru. Vraćajući se k pisacemu stolu, zape mi oko o sliku Srca Isusova, i pričini mi se, kao da me onaj svet Božanskoga Spasitelja opominje, da toga ne učinim. Onaj hip nestalo je moga bijesnila, a ja sašvljem ponizno napisah utok svoj. I gle sreće moje i blagoslova Srca Isusova: dobih, čemu se već nijesam nadao: dobih potpunu zadovoljštinu. O ta mila, sveta slika! Uvijek ćeš na mojem stolu ostati i slušet ću tvoje zlatne savjete i prijateljske opomene!

— **Afrika**. Godine 1895. nije bilo u cijeloj Africi ni pođ mišljenja katolika, a sada, iza kojih deset godina, i u Afrika već tri milijuna i pođ katolika. Iz toga se vidi, s kolikim uspjehom tamo rade požrtvovni misijonari. Braću, pomozimo im molitvom i vrbodžinama!

Hrvatska omladina pod zastavom Sreća Isusova.

† Petar Božić, hrvatski uzor-gjak.

(Piše Antun Puntigam D. I.)

Dne 5. travnja ove godine umro je u Bijelom Polju kod Mostara kod svoga rođjaka viš. g. župnika Tadije Božića, travnički seminarac Petar Božić, u koga se može ugledati svaki hrvatski gjak. Umro je upravo 10 godina i 10 dana iza Petra Barbarića, a bio je u mnogome njegov živa slika i prilika. Obadvojica zvala se Petar, obadvojica bila su iz kršne Hercegovine,

† Petar Božić.

obadvojica bila su vanredno visoka stasa, uzvišenih načeta i plemenite duše. Obadvojica bili su travnički gojenci i gjaci. Obadvojica su se tako isticala kao štovatelji Marijini da su jednoglasno bili izabrani prefektima njezine kongregacije. Obadvojica su umrli od iste bolesti kao osmoškolci, u travnju, tri mjeseci prije mature. Barbarić bijaše darovitiji i poduzetniji od Božića; ali što se tiče marljivosti, točnosti u ispunjivanju dužnosti, poslušnosti, nježne savjesti i čistoće srca: rekao bi da su se takmili.

Petar Božić rodio se 20. ožujka 1887. u selu Blizancima, 4-5 sati daleko od Mostara. Osnovnu školu svršio je u Gradničima, i tuj mu je Angjeo već pokazao zvanje. Pomožni mladić želio je postati svećenikom. Ali pošto je iz iste kuće već učio njegov rođjak, Tadija Božić, u travničkom sjemeništu, presvijetli g. biskup Buconjić nije ga htio preporučiti istomu zavodu. Zato se je Pero dao upisati na gimnaziju u Mostaru. Časne sestre milosrdnice su ga primile u kuću kao ministranta.

S njime dijelio je službu i sobu njegov kolega Vid Putić,

koji ga je poslije slijedio i u Travnik. Taj pripovijeda o ondašnjem Perinom životu ove dvije značajne crtice.

Bio je marljiv kao mrav. Nije imao pet talenata, ali sa jednim zaradio i drugi. Osobito bilo mu teško risati. Jednom smo sjedili u našem laboratoriju kod kuće. Pero se je mučio crtanjem. Tada će mi: „Ama čuješ, ne bih li se i iz ovoga proturao, a i drugo da bi zajedno naučio, ti ćeš na glas učiti, a ja ću dva posla zajedno, jer vidim, ako nastavim jedan po jedan, nikako ti svršiti gimnazije ne ću.“

Jednom je profesor nešto pitao iz hrvatskoga, a tko je znao, digao ruku. I Pero bio među njima. Uto začeketalo zvonce nad vratima i profesor reče: „Tko je digao ruku, kući!“ — Odozmo, a i Pero s nama. Bilo nas i pravih i krivih. Ele ni zla bilo, niti mu se nadali. Kad sutra u školu, upita profesor: „Kako si smio otići juče ti, ti, ti?“ I Peru zapita, a Pero ni ne zna, zašto ga pita, kad je jasno, kao da sunce sad grije, da je digao ruku. Ele osudi nas. Mi svi pravi. Viči i prkosi, a Pero ni riječi ne htje reći, nego sjedi u klupu te odleže, premda prav i nedužan, tamiću, a da ne reče ni zašto i kako to more biti? Eto vidite, da je i Pero plećima zavaljivao vrata tamiće, ali ne kao drugi, nego pravedan i kao pravedan nije prkosio i dokazivao, nego je poštivao pokornost od kazne tamiće.

Druge godine molio je opet ravnateljstvo travničkog sjemeništa, da bi ga primilo makar za vrlbosansku biskupiju. Časne sestre su ga preporučile s primjedbom: da je to drugi Barbarić. I tako bi primljen u travničko sjemenište. Kako već spomenusmo, bio je uzor-gjak i gojenac: pobožan, čedan, miran, lubezan, do skrajnosti marljiv i savjestan.

Nije zato čudo, što je već prve godine svoga sjemenišnog života, 25. ožujka primljen bio u kongregaciju Marijinu. Da, mala kongregacija seminaraca, koja se je upravo onda od vanjske razdvojila, primila Božića prvoga od svih gjaka za kandidata, kao da je blažena Gospa upravo htjela, da njegovo ime resl prvu stranicu povijesti maloga zbora njezina, kako je lijepo opazio jedan gjak.

U trećem razredu bio „Pero“, kako se obično zvao. već asistentat (pobočnik), a u četvrtom izabran je prefektom male kongregacije. U petom razredu prešao je u kongregaciju gornjih gimnazijalaca, gdje je odmah obnašao čast drugog asistenta. U šestom je razredu bio prvi asistentat, a u sedmom bi je d n o g l a s n o izabran prefektom. Koliko je imao povjerenja i ugleda

u ovoj službi, pokazuje najbolje to, što ga velika kongregacija u osmom razredu opet jednoglasno izabrala prefektom, premda je bio već bolestan. Isto tako bio je u sedmom i osmom razredu „duktor“ klerika.

Pero bio je pravi uzor prefekat: razborit, miran i blag; no guđe je trebalo, ipak i odrješit. Najviše je djelovao bez sumnje svojim uzornim, kreposnim životom. On bijaše kao ogledalo za ostale gjake, osobito zbornike.

Pero bijaše točan u najmanjim stvarima n. pr. u šutnji. „Sjedeći u školi kod njega ili za njim“, pripovijeda jedan gjak,

„dražio sam ga često na svaki način, ne bi li progovorio jednu riječ: ali nije mi uspjelo“.

Duša mu bijaše iskrena i čista kao bistro vrelo. Jednom su ga drugovi nagovorili, da im donese od kuće malo duhana. On im htjede učiniti tu ljubav. Ali na Ivan-planini upita ga finane, da li ima duhana. Pero se prepadne, porumeni, ali nije mogao slagati; on je volio platiti pet kruna, nego nešto kazati proti savjesti.

Nije bilo nedjelje, prvoga petka i veće svečanosti, a da se ne bi bio otkrjepio kruhom angjeoskim.

Obično je ispovjedio sve grijeh svoga života; pa ipak bijaše gotov za jedan, dva časa. Njegova nevinnost bila je izvanredna.

Osobito je štovao i ljubio blaženu Gospu.

Krunicu je svaki dan molio i u praznicima. Njegov drug i prijatelj Puljić pripovijeda ovaj događaj:

„Došao ja u praznicima k Perli u Bijelo Polje. On odnekuda došao umoran, a zašlo sunce. On će mi: „Da se malo odmorimo, hajdemo nad Neretvu“. Ja pristadoh. Posjedali malo više vode i gledali, kako ribe gjisaju iz dubine za muhom u

† Petar Božić.

zrak i opet u vodu. Najednom skoči Pero: „Vidiš ti de, kako ne izmolih krunice danas“. Prekriži se, pa hoćeš li ti ili ne moreš li, zakruniča na glas i ne pitajući ni zašto, produlji; a ja šta ću, počeh odgovarati. Došli i do kuće, mislim si ja, prestat će, a! a! a! Pero se vrnu i malne još toliki put lamo i ovamo. Meni dogustilo bilo, ko umorna, ali tko će žedna jelena odvratiti od izvor-vode hladne i pobožnu dušu od molitve?“

Još više je štovao blaženu Gospu, gojeći u svom srcu ljiljan svete čistoće. On je prošao ovim svijetom kao anđeo iz propalog raja. Pravom se veli:

Nije bogat, nije srećan,
Koga krasí além-kamen,
Nego onaj, kome srcem
Plamti Božji čisti plamen.

Što su za nas noću sjajne zvijezde na nebeskom svodu, to su za gragljave vječnoga Jeruzalema čiste nevine duše na ovoj zemlji, grijesima zamračenoj.

Tako nevina duša bijaše Petar Božić. Ova se je nevinoš odsijevala iz očiju i cijeloga lica njegovog. „Kad sam u početku prvoga razreda vidio prvi put Peru, tako mi je izgledao dobar i nevln, da sam ga s nejakovim strahopočitanjem susretao i štovao“, izjavi se jedan gljak.

A da je mogao gledati istom u njegovu nevnu dušu! Dosta je, jedno spomenuti. Kad se je dne 8. decembra godine 1904. na jubilej Bezgrješnog Začetca hrvatska mladež posvetila Prečistoj Djevici, na isti dan iza svete pričesti učini Pero s dopuštanjem svoga ispovjelnika poput svetoga Alojzija pred ultarom Gospinin zavjet vječne čistoće. Na taj je način junčki šestoskolac kao drugi Cortez (španjolski osvajač u Americi), spatio svoje lagje t. j. odrekao se za uvijek onih naslada, za kojima najviše gine današnja mladež. On je htio prečistoj Djevici svoje najveće blago, ljiljan čistoće, posve i za vazda pokloniti. Sam bezbožni Rousseau (čitaj Ruso) veli: „Pokažite mi nevina mladića od 19 godina, a ja sam pripravan izjaviti, da je on najljepši ures ovoga svijeta“. S ponosom možemo odgovoriti: Evo Petra Božića! On je kao mladić od 20 godina ljiljan čistoće ponio sa sobom u grob. Takav je mladić u istinu najljepši ures današnjega pokvarenog svijeta. On je utjeha i

radost svojih roditelja i poglavara, dika zavoda, u kojem još takav lilijan uspijeva, divan cvijetak u vrtu hrvatske omladine, čast i ponos Herceg-Bosne i cijele domovine.

Ali takovi anđeli obično ne ostanu dugo na ovoj crnoj zemlji. Tako bi i s našim Perom. Visok kao jablan, a slabih prsija, bio je već dvije godine tanka zdravija. Lani se u velikim praznicima kod kuće jako prehladio, počeo kašljati, dobio sušicu, kojoj nije bilo više lijeka. Da izbjegne oštroj bosanskoj zimi, poslaše ga poglavari njegovu rođaku, vč. g. Tadiji Božiću, župniku u Bijelom Polju u Hercegovini. Ali sve uzalud. Mlado tijelo sve više venci. Na početku ožujka posjeti ga P. Puntigam, njegov ispovjednik iz Travnička, što ga u velike obradovalo. Bio je potpuno odan u volju Božju, Dan 5. travnja u prvi petak mjeseca, na koji bi se dan Pero uvijek pričestio na čast Srcu Isusovu, premirno je blažen u ovom Presvetom Srcu.

O zadnjim danima i časovima njegova života piše nam vč. g. Božić među ostalim ovo: „Za cijelo vrijeme bolovanja nikad nije o sebi kazao, da je bolestan, nego samo slab. Bio je strpljiv i šutljiv i posve odan u volju Božju. Molitvenik „Srce Isusovo“ i krunica bila su mu najmilija zabava. Na utjehu kongreganista mogu javiti, da mu je posljednji razgovor bio, kad sam ja svršio nekoliko molitava za umiruće, o kongregaciji i blaženoj Djevičici Mariji. Posljednja želja i zahtjev bio mu je, da mu se zbornička diploma stavi na zgodno mjesto, da u nju može uvijek gledati. Uistinu — pravi kongreganista! Sprevod je vodio vč. o. Fra Blago Babić iz Mostara. Velečasni oče, ne trebam pisati, kako mi je bio drag Petar. On je bio drag svakome, tko ga je vidio. Cijela župa moja zvala ga je „župnikov Pero“, te je i na sprovodu učestvovala gotovo cijela župa. Pozdravite sve profesore i odgovoritelje pokojnoga Petra — on ih je puno volio — i čestitajte, što su podgojili krasni cvijet za nebeski raj“.

Pero je često sudjelovao i u predstavama. U dramskoj igri: „Staze mladosti“ bio je anđeo, koji seminarcu vodi u bogosloviju. Vodio sada taj uzorni mladić svojim primjerom i molitvom što više vrijednih gljaka do sretnoga cilja, za kojim je svim dušom čeznuo!

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Br. 10. Listopad 1907. God. XVI.

Cijena mjesečno: Članci 40 št., — s poštom 1—10 listića po 80 št.,
10—50 po 70 št., 50 i više po 60 št. Za inozemstvo i K 20 št.

Zlatni jubilej sv. Oca pape Pija X.

Dne 19. rujna 1858. bila je u talijanskom selu Riese rijetka i ganutljiva svečanost. Mladi, istom 23-godišnji Don Josip Sarto prvi put stupio k oltaru, da prikaže Bogu nekruvu žrtvu novoga Zavjeta. Otac nije dočekao toga dana, jer se je već prije šest godina preselio u vječnost. No majka se, rekao bih, rastapala od suza radosnica, videći na oltaru svoga Josipa, kojega je kraj svoga siromaštva i tolike djece u sto briga odnijela i otkucila. Danas ko da se je čitavo nebo blaženstva spustilo u njezino materinsko srce. I starac župnik nije mogao svladati svoga ganuća, nego mu suze potekoše niz časno lice.

Što je propovjednik prigodom ove mlade mise govorio narodu, ne znam. No da je on proročkim duhom progledao u budućnost i da je prisutnima navijestio, da će ovaj mladi svećenik, sin oca težaka i majke švelje, jednoć zasjesti stolicu Petrovu: tko bi mu vjerovao bio? Zacrjelo nitko, niti sama majka, a najmanje sam ponizni mladomisnik!

A ipak je providnost Božja odabrala, da jedamput ravna koncilom svete Crkve, da bude Namjesnikom Kristovim na zemlji. I već je pet godina, što on slavno vlada kao naš premili sveti Otac papa Pijo X.

Netom je zasio Petrovu Stolicu, već si je kao na juris osvojio ljubav i pouzdanje svih kršćanskih naroda. U njega

vide u najdivnijem skladu dva prekrasna svojstva, koja se tako rijetko nalaze spojena u istoga čovjeka: sedaćnu dobrotu i nepokolebljivu volju. Vidiš li Pija X., gdje stupa među hodočasnike, te se s njima ljubazno i veselo razgovara i šali kao otac sa svojom djecom, onda ćeš pomisliti, da je on sama ljubav i dobrotu, te ga je narod rimski sve s početka nazvao: „papom tri puta dobrim“. No tek što se u njegovoj uzvišenoj službi radi o pravima i probicima Crkve Kristove ili o njezinom preporodu i korisnim reformama (popravicima), onda ti on znade razvijati tako vatrenu revnost, onda su njegove naredbe tako odrješite, njegove mjere tako odlučne, da u istinu potpuno opravdava staru proročku riječ, koja ga je prije puno vijekova svijetu navijestila kao „ignis ardens“ — „gorući oganj“.

Doista se s ponosom možemo dičiti, da imamo velikog papu, vrijedna njegovih velikih predšasnika: Pija IX. i Leona XIII.; da imamo papu, koji u jednakoj mjeri zaslužuje i našu ljubav i naše štovanje i naše neograničeno pouzdanje.

No upravo zato, što je Pio X. tako vjeran i revan Pastir stada Kristova, tako neustrašiv branitelj prava katoličke Crkve, uza svu dobrotu svoju izazvao je ipak nepomirljivo neprijateljstvo svih protivnika katoličke Crkve. Oni ga osumnjičuju i kleveću, ne bi li mu potkopali ugled pred svijetom i otugjili mu srca njegovih vjernika.

No to nas ne smije smesti ni najmanje. Pače, što više neprijatelji naše svete vjere govore i rade proti papu, to više valja da mi nestransko dokaze svoje vjernosti, odanosti i ljubavi prema svetomu Ocu i rimskoj Stolici.

A tomu će se evo skoro pružiti lijepa prigoda. Dne 19. rujna 1908. bit će naime pedeseta godišnjica mlade mise svetoga Oca pape Pija X. Bog ga poživio, te u zdravlju dočekao taj radostni dan!

Čitavu godinu slaviti će vjerna mu djeca ovaj zlatni jubilej svetoga Oca: počevši od 18. rujna ove godine, pa sve do samedna 19. rujna sljedeće godine.

Već prije tri godine stvorio se je u Italiji međunarodni odbor za tu proslavu i počeo pripreme i razaslao poziv na čitav kršćanski svijet. Doista je skrajuje vrijeme, da i mi razmislamo, čime ćemo razveseliti svojega premiloga svetoga Oca, čime li će hrvatski narod pokazati, da mu je vjeran i od srca odan.

Pa evo tri načina, na koja se daje svesti sve, što je god predložio međunarodni odbor, ili što može koji drugi predložiti:

Prvo je molitvati! Sveti je Otac čovjek, pa treba milosti Božje, i to tim više, što je njegova služba uzvišenija i teža. On napose treba, da ga Duh sveti rasvijetli, te u upravi Crkve pogodi uvijek ono, što je bolje i za Crkvu i za pojedine katoličke narode. Onaj narod, koji se više moli za svetoga Oca, zacijelo se može nadati, da će Duh sveti u obilnijoj mjeri rasvijetljivati i voditi svetoga Oca u svemu, što se tiče duhovne koristi i napretka onoga naroda. Hrvatski narode, jesi li to promislio? — Moli se za svetoga Oca papu i uzdaj se u Božju Providnost! Podvostručimo molitve za svetoga Oca papu u njegovoj jubilarnoj godini!

Drugi način, kako ćemo posvjedočiti svoju vjernost prema svetomu Ocu, jest Petrov novčić. Promislimo li, kako su goteme potrebe svete Crkve, osobito u zemljama poganskim, i kako je darežljivo srce Pija X., onda ćemo se lako uvjeriti, da on nikada nema dosta novaca, i da činimo Bogu osobito ugodno djelo, prikazemo li svetomu Ocu koji dar za upravu i za širenje svete Crkve. Skućajmo dakle makar i po koji filir: kad mnogi daju, bit će ipak lijepa svotica,

Sv. Otac papa Pijo X.

koju ćemo na dan njegove zlatne mise, skupa s darovima ostalog kršćanskoga svijeta, u ime misne stipendije njemu predati. A sveti će Otac zlatnu misu prikazati za vasioni katolički svijet, za spas i procvat pojedinih naroda, a poimence za primosnike prema posebnoj nakani svakoga pojedinca. Tko je tako siromašan na novcu i na ljubavi k svetomu Ocu papi, da ne bi u to ime pregorio barem deset filira?

Treći način, da dostojno proslavimo jubilej svetoga Oca, to će biti razne javne svečanosti, osobito na sam dan njegove zlatne mise — 19. rujna 1908. godine. Te svečanosti mogu biti i u crkvi i izvan crkve, kao svečana služba Božja, bogoljubne predstave, društveni sastanci, ispostavljenje zastava, noćna rasvjeta, pjevanje papine himne i t. d. Neka protivnici papini, koji i među nama žive i ruže, na svoje oči vide, da je hrvatski narod vjeran katoličkoj Crkvi, vjeran i od srca odan svetomu Ocu papi. A najljepše bi bilo, kad bi se godine 1908. pokrenulo brojno narodno hodočašće u Rim, koje bi se u ime cijeloga hrvatskoga naroda poklonilo svetomu Ocu papi Piju X., te na grobu prvaka Apostola crpalo, a zatim kod kuće širilo novo oduševljenje za svetu katoličku vjeru, Crkvu i njezinu vidljivu glavu.

Priprave za sve to trebalo bi što prije početi. Daj Bože, stvorio se što skorije odbor u Zagrebu, koji će se oduševljeno latiti ove časne zadaće!

Hrvatski narode! ne daj, da ti umanje pouzdanje i ljubav spram svetoga Oca pape Pija X. oni, šlono misle, da su pametniji i mudriji od pape, kojega Duh sveti vodi; ne daj, da ti jenja odanost i štovanje spram svete Stolice radi onih bezumnika ili zlobnika, koji u našoj sredini potajno ili na bijelom danu ruše njezin ugled i osumnjčaju najplemenitije i najpravednije njezine namjere i korake. Upotrijebi ovu priliku, upotrijebi ovu pedesetu godišnjicu Pija X., da opet pred svim svijetom pokažeš, kako hrvatski narod ni za kojim drugim narodom ne zaostaje u ljubavi i odanosti spram onoga, koji je glava i stijena Crkve, Pastir svegakolikog stada Kristova. Namjesnik Isusa Krista za zemlji, naš nepogriješivi učitelj, naš vogla, naš kralj i naš otac.

Namjena molitava i dobrih djela u listopadu.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Štovanje sv. Anđela.

Borba je život čovjeka na zemlji (Job 7, 1.), borba protiv tijela i puti, protiv zamamljivom svijetu i protiv zlobnim dušama. Ali Božja Providnost u toj ljutoj borbi nije nas ostavila bez moćnih saveznika, svetih Anđela.

Što su Angjelel Božji? Nevidljiva vojska previšnjega Boga. Tako nas uči sveto Pismo, gdje toliko puta govori o Gospodinu Bogu četa i o vojsci nebeskih četa.

No otkle ovo ratno ime za glasnike mira? Odatje, mislim, jer nema nijednog Angjela na nebu, koji bi blaženi mir svoj stekao bez junačke borbe ili ne bi i sada slavodobitni boj bio za kraljevstvo Božje na zemlji, za spas neumrlih duša naših.

Jednu i drugu junačku zadaću svetih Angjela lako je dokazati iz samoga svetoga Pisma.

U knjizi Otkrivenja (12, 7.) sv. Ivan evangjelista prikazuje nam dvostruki boj dobrih i zlih Angjela na nebu i na zemlji. „Zbila se velika bitka na nebu. Mihovil i njegovi Angjeli borili se sa zmajem (sotonom), koji je repom svojim (ili zlim primjerom svojim) povukao za sobom treći dio zvijezda nebeskih (svih Angjela). Pa i zmaj se borio i Angjeli njegovi. I ne nadvladaše, i više im se ne nagje mjesta na nebu. I zbačen bi onaj veliki zmaj, stara zmija i sotona, koji vara sav svijet, zbačen bi na zemlju, i angjeli njegovi zbačeni biše s njime“.

Dakle na zemlju je zbačen sotona sa zlim angelima svojim. Premda Duh svetl u drugoj poslanici svetog Petra Apostola (2, 4.) izrično kaže: „Bog nije poštudio Angjela, koji sagriješise, nego ih je lancima paklenim sknuo i bacio na moke u tminu paklenu, da se čuvaju za sud“; opet po istom Duhu svetom isti sotona sa zlim angelima svojim noseći pakao svuda u sebi „napastuje sav svijet, obilazeći i tražeći koga bi preždro“ — te „naša borba nije (toliko) s krvlju i s tijelom, nego s poglavarima i s vlastima i s upraviteljima tmine ovoga svijeta, s duhovima pakosti ispod neba“.

Prenmogi ljudi na žalost klonu duhom u toj borbi, i kako se slabo opiru strastima svojim, pružaju sotoni okove, da ih sapne i turi u sramotno ropstvo grijeha i pakla. I onda se tuže na Providnost Božju, koja da zahtijeva više, nego li čovjek može.

Ali ne će da prime k sreći, što je gospodin Bog posve općenito rekao: „Angelima je svojim naredio, da te čuvaju na svim putevima tvojim; (ako li treba), na rukama svojim nosit će te, da gdje ne zapneš nogom svojom“ (Ps. 90, 11—12). Ne će da imadu na umu riječ svetoga Pavla Apostola, kako su „svi Angjeli službeni duhovi poslani u pomoć onima, koji će zadobiti baštinu spasenja“ (Jevr. 1, 14). Ne će da živo vje-

ruju samomu Spasitelju, gdje govori: „Gledajte, da ne prezrete jednoga od ovih malih; jer vam kažem, da Angjele njihovi na nebesima uvijek gledaju lice Oca mojega, koji je na nebesima“ (Mat. 18, 10).

Koliko nas mora utješiti, osokoliti i novom snagom opasati i sama pomisao na ovu istinu vjersku, da su Angjele Božji, prokušani vitezovi i knezovi nebeski, poslani u pomoć svim odabranicima njegovim!

Kolika je moć i najmanjeg Angjela! Sveti Bazilije veli: „Jedan Angleo Božji više može, nego čitava vojska ljudi“. A iz svetog Pisma znamo, kako je jedan Angleo Gospodnji za jedne noći pobijao 185 tisuća neprijateljskih momaka poganskoga kralja Senaheriba, kad je ovaj nepravedno udario na puk Božji.

Ali ljuta je borba naša duhovna, i ako je jedan gjavao svladan, često uzima sedam drugih gorih od sebe, te opet još većim bijesom navaljuje na bijednu dušu našu. U takovim se časovima sjetimo riječi Elizejeve: „Više ih je s nama, nego s njima!“ Kad je naime ovaj prorok na bijegu ispred sirskega kralja Benadada u gradicu Dotanu za jedne noći odasvud opkoljen bio bojnim kolima i konjima i vojskom neprijateljskom, sluga Elizejev ujutro videći taj ratni prizor, silno se uplaši i zavapi: „Jao, jao, jao, gospodaru! Što da činimo?“ Ali ga prorok odmah utješi i reče mu: „Ne boj se, ta više ih je s nama, nego s njima“. Onda se pomoli Bogu govoreći: „Gospodine, otvori mu oči, da vidi!“ I Gospodin doista na to otvori oči momku Elizejevu. I eto sva gora naokolo bijaše pokrivena čudesnim vatrenim kolima i konjima, kojima su ravnali Angjele Božji. Onda se prorok nanovo pomoli Bogu, i Gospodin udari sljepoćom same neprijatelje, tako te nijesu upoznali ni Elizeja ni puta, kojim je sada sam prorok vodio u glavni grad izraelski i u ruke neprijateljima njihovim.

Što se ovdje dogodilo, to je Bog općenito prorokao: „Angleo Gospodnji opkolit će bogobojazne duše i izbavit će ih“ (Ps. 33, 8).

Sveto Pismo govori o Angjelima čuvarima pojedinih ljudi (Mat. 18.) i čitavih naroda, pokrajina i gradova (Dan. 10, 13, 20). A Bog ne radi ništa badava i bez svrhe. Ako nam odredi Angjele za čuvare i pomoćnike nebeske, to bez sumnje hoće takogjer da ih štujemo, da se često i često, osobito u svakoj napasti i teškoći, sjetimo nazočnosti njihove i da pomoć njihovu zazovemo.

Zato je Bog htio da vlada tako uska zajednica između Anđela Božjih i vjernika na zemlji, kakva nam je poznata iz života Spasiteljeva i mnogih Svetaca Božjih: proroka Danijela, pravednog Tobije starijeg i mlađeg, svetog Josipa, svetoga Petra Apostola, svetog Većeslava, češkoga vojvode, svete Franjice Rimske, svetog Stanislava Kostke i dragih miljenika Božjih. Po Anđelima svojim Bog vjerne slugu i službenice svoje rasvjetljuje, čuva, krijepl, opominje, tješi, sokoli, i vodi ih iza borbe ovoga života do vječne krune u dvorove rajske.

(P. B.)

W*

Ovoćodišnji blagdan Srca Isusova.

Već je odavna prošao blagdan najmiliji štovateljsima Srca Isusova, a još uvijek dolaze uredništvu dopisi, kako se je proslavila ova svetkovina.

Hrvatska.

— Farkaševac kod Svetog Ivana Zabna. Prošle godine bila je taj dan (u petak) u kapelici svetih Apostola pjevana sveta misa, kojoj je prisustvovalo jedva desetak ljudi: ove godine bilo je već, osim školske djece, oko 50 duša, od kojih je preko polovica pristupila svetim sakramentima. Poslije svete službe Božje neki odoše na rad, a neki od drage volje svetkovaše taj dan. Skroman početak, zar ne? No bit će — dao Bog! — svake godine sve to ljepše! (M. Z.)

— Fužine. Blagdan Srca Isusova bio je u našoj župi pravi blagdan. Nitko nije radio, uvjeren, da će se svaki zaostatak uz blagoslov Božanskog Srca brzo nadoknaditi. (S. P.) — (O bratovštini dragom prilikom, uz slike, Op. uređn.).

— Rakov potok. (Uz jednu sliku). Naš je mili Glasnik izrazio i obrazložio želju, da bi se blagdan Srca Isusova na sam petak od drage volje slavio kao zapovjedni svetak. To su mnogi jedva dočekali, pa eto ih, gdje u sam petak iz dosta dalekih mjesta pohrliše kapeli Srca Isusova u Rakov potoku. Ali se prevариše! Kako dosada, tako je i ove godine svečanost bila istom u nedjelju. Žalosna srca povratili se doma, ostavivši u kapeli svoje male, ali od srca darovane milodare, proseći, da se narod u kapeli kod svete mise za njih pomoli. Nadamo se pak, da će se buduće godine njihovoj pobožnoj želji udovoljiti, te u kapeli Rakov potoka blagdan Srca Isusova proslaviti ne

samo u nedjelju, nego i u sam petak. — U nedjelju bila je krasna svečanost. Već u rano jutro dolazio narod, da se u kapeli poinoli. Kapela bila je lijepo okićena hrvatskim trobojnicama, oltar urešen naravnim i umjetnim cvijećem i mnogobrojnim svijećama. Bila je milota pogledati. Ko da se ubava kapelica veseli, što evo dolazi lijepa procesija iz župne crkve Svetog Martina, koja je od prilike jedan sat hoda udaljena. Procesija pjeva svete pjesme; zvonice kapelice veselo zvoniti, a mužari gromko gruvaju: neka sva okolica čuje i znade, kako se u Rakovpotoku slavi Presveto Srce Isusovo. Bila je propovijed i sveta misa, a kruna svega bila je prva sveta pričest, koju je primilo 35 djece. Mnoga suza radosti pokazala se u očima raznimih. Iza službe Božje narod se je veselo i zabavljao skoro do pod noć, mirno i u najljepšem redu. Samo oko sedam sati navečer planula su srca mladeži, i sve se je činilo, doći će do ozbiljne tučnjave. Nato nekoliko štovatelja Srca Isusova pogje u kapelu, da se pomole pred slikom Božanskoga Srca, a kad izagioše, eto mladeži kao uzrujana roja pčela. Što si ga vodom postrcao: svi se umirili i počeli razilaziti kućama svojim. Još mi je spomenuti, da je kapelica ove godine raznim darovima poljepšana, zidine su pobijeljene, a vrata i prozori bojadisani, a sve to besplatno. Baš mi je drago, što vam, dragi čitatelji, i slikom mogu predočiti našu lijepu svečanost. (M. T.)

— Kalinova c. Bila je velebna procesija iz župne crkve Gjurgjevca do kapele Srca Isusova u Kalinovcu. Tu je bila propovijed i blagoslov, a svečana sveta misa u župnoj crkvi. Pred Presvetim stupalo je 40 mladića u narodnom odijelu s trobojnicama o ramenu; a za Presvetim 50 djevojaka u bjelini, držeći u lijevoj ruci goruću svijeću, a u desnoj rukovet cvijeća. Svima pak resila je grudi slika Presvetoga Srca. (S. M. St.)

Slavonija.

Bošnjaci. Ne mogu vam opisati naše radosti, kojom mi svake godine očekujemo taj dan. To nam je svetkovina od svih drugih najmilija. Mi ju svake godine slavimo isto onako, kao što smo ju slavili prve godine, kad je bila posveta svijeta Božanskomu Srцу (1899.). Muška mladež sve se natječe, koji će nositi kip Presvetoga Srca Isusova, a ženska mladež, koje će nositi kip prečistoga Srca Marijina. — Pred svetkovinu imamo devet dana večernicu. Na sam blagdan (u petak) pučka misa, ispovijed i pričest i opet večernica. U subotu djevojke

kupe cvljeće i pletu vijence, kite svu crkvu i pred crkvom sve, što se može bolje. Izabere se osam mladića i osam djevojaka,

Rakovopolok na blagdan Srca Isusova 1907.

koje će nositi kipove, i dva mladića, koji će nositi zastave, što su za tu slavu nabavljene: jedna sa slikom Srca Isusova i Ma-

rijina, a druga sa slikom Kraljice Ražarja i Majke Božje škopularske. Svi su u bijelo obuđeni, a trobojnicom na prsima. U nedjelju jutro mladići i djevojke, koji će nositi, svi se ispovijedaju i pričeste, te čekaju, dok služba Božja počne. U 9 sati prvi put zvonj, odmah i mužari zagrme, a već je i crkva puna svijeta. Svaki se žuri, da što prije dogie. Kipovi su već na nosila postavljeni, pa i vijencem okićeni. Pobožni štovatelji Srca Isusova mole i pjevaju, dok treći put ne odzvonj te za koji čas nastane tišina. Najedamput se pokaže crkveni šekutor sa propelom u ruci, koji stupa naprijed pred procesijom, za njim sva školska mladež sa učiteljima i sa svojim škopcejenim barjakom, moleći krunicu. Zatim ljudi kao crni mravi bez broja, svi moleći. Onda dolaze obrtnici sa svojim barjakom; a sada evo ti onoga, kojega svim sećem čekamo: evo ti kipa Presvetoga Srca Isusova. Mladići ga podigli na svoja ramena, da ga svaki može bolje vidjeti. Četiri mladića nose, a četiri za njim iđu. Zatim zastave, te evo ti i drugoga kipa: prečistoga Srca Marijina. Četiri djevojke podigle ga na svoja ramena, a četiri kao da ga prate. Na po putu nosioci će se izmijeniti, da im ne bude teško. Za njima ide svećenik, pač djevojke, pjevački pjesmo sve u slavu Srca Isusova; napokon ostali ženski svijet, sve moleći i pjevajući. Od radosti ne znaju, šta bi bolje ugodili Srcu Isusovu: ili pjesmom ili krunicom. Ah, Bože mili, može li biti veće slave i veće radosti, nego mi imamo ovaj dan, kad ugledamo Presveto Srce Isusovo i prečisto Srce Marijino podignuto? Svaki je od neke radosti uzdrhtao, kome da se hoji, misleći, kamo da su živi, te će nam šta reći. Svečije se oko sazom okrenulo i mnogima završ riječ u glasu. To je nešto čudnovato; ta, imamo te svete kipove svaki dan u crkvi, pač njesmo tako ganuti kao tad na taj dan. Dao Bog, ugledali su i drugi u nas, te što bolje slavili Presveto Srce Isusovo i prečisto Srce Marijino! (M. J., povjerenica).

— Požega. Svečanost je uspjela preko svakog očekivanja, jer su malne svi članovi naše bratovštine Srca Isusova prisustvovali, a ima ih oko četrista. Krasnio ih je bilo vidjeti, tako ponosno stupale pod barjakom Srca Isusova. Izraz njihova lica bio je odraz njihove duše, koja je pouzdano molila i vapila k Srcu Isusovu. Na čela povorke išlo je ono malo revnih muških članova, a za njima se razjale članice. Tu vidjeli i učesnice naše i više djevojačke škole, a revne esamčanke naše su kipe blagoslavlja Srca. Za povorkom šlo je mnogo polobitoga puha. Jedna članica).

Datimacija.

— Novi Vinodol. Ovdje je preko dvije tisuće upisanih u Apostolsko molitve, a iznegot ovih usročina je društvo naknadne svete pričesti. U jani putak iza minine Tijelovske slavlina Srca Isusova kao zapovjedni blagdan. Imamo taj dan svečanu svetu misu uz propovijed i zajedničku svetu pričest, a zatoga idemo u procesiji pred križ na trgu, gdje se sva mladež zaskupi oko križa, te ga pozdravi pjesmom: „Častimo te, križu svet!“ Nakon govora prečasnoga g. župnika o proslavi Srca Isusova mnogobrojni pok obnovi posveta Presvetomu Srecu Isusovu, riječ ga riječ izgovarajući za župnikom. Postije podne pjevane litanije Srca Isusova pred izloženim Presvetim i blagoslov. — Društvo naknadne svete pričesti vjeruo se drži svojih pravila, te bez straha i obzira ljudskog stupa u javni život. Kod zila procesija ide u redu sa svojim značevinama. Hvala Božanskomu Srecu, koje nam je dalo tolika odvažnosti! (M. M., povjerenica.)

— Mali Ston. U nas bijaše neobično slavlje Srca Isusova, uz posvetu barjaka. Opis i slika, ako Bog da, drugom prilikom. (D. I.).

— Ugljan kod Zadra. Glavna prestajila se velikom pobožnošću i svećanošću. Članovi bratovštine i mnogi drugi pristupile svetim sakramentima. Crkva bila dupkom puna, a još na dvoru sila naroda. Iz svete mise izašla se u obrednu sliku Presvetoga Srecu Isusova, pred kojim su ženske djevojčice silno cvilele, a sav narod pjevao litanije Božanskoga Srecu. Poslijepodne svečana večernica. — Prerijava bila je u istom lijepu, gromotliva i pohudna. Slavlji župljani taj dan, kao da je zapovjedni blagdan. Isus je obođen, sta će slavošlje Božanskoga svojega Srecu svakim darom obdariti u životu, na smrti, u raj. Ugljani to Božansko Sreću štaju, ljube; oni će i krepot Isusova Sreću slijediti, sreća će svoja vrediti po primjerima Božanskoga Srecu; oni će tako i svetili Isusova obođenja. Vrijedno je spomenuti, da bratovština Presvete Sreće, na prihodnog časnog oca Franjeva, sadučenjem žene nepravedila, tjima 80 komada Glavna Sreća Isusova. Bratini ih odno 100 na jeriš otidju, kada ih 2. o. nepravedil u svele: prvci odnoim stane dijeliti. Dva stotine Glavna Glavna dječičke je mnogo dječičkemu znanu u stvaranju i u ljubavi Božanskoga Sreća i zalogom je kod Bopke budućnosti. (Obavijest).

Bosna.

Kao što svake godine, tako se i ove Srce Isusovo proslavilo najsvečanije u glavnom gradu Sarajevu. A u šehar Travnik navrvjelo toliko svijeta iz cijele dekanije, kao nikada dosle. Napose se golema procesija krasno razvila. I ravna Posavina, sakupljena u Brčkom, ponijela se divno. Istom da je svečanost i ophod svršio, kad udari kiša. U najnovijoj župi Srca Isusova, u Prozoru, sastala se oko domaćeg župnika još tri misnika. Pokaznica za ophod posudiše iz susjedne župe. Katoličkog naroda bilo i preko četiri hiljade duša. (J. Pr.)

Svršimo riječima dopisnika iz Ugljanac:

Hrvatski naš narod, gdje je god nastanjen, tište mnogi jadi i nevolje u materijalnom, u moralnom, u socijalnom, u političkom pogledu, što sve ne malo kvari njegovo pošteno srce i napredak krati. Uprimo dakle, koliko nas ima štovatelja Božanskoga Srca, da savkoliki narod svoj privedemo Božanskomu Srecu Isusovu, neka bi u toj školi ljubavi Božje i iskrenjega preporogjen i oplemenjen mogao doprijeti do sreće i slobode djece Božje.

Gjakova štuje Presveto Srce.

(Priповijeda M. Bruno Foretšć D. I.)

Jašio misljonar na konju, vraćajući se iz Gjakove put Prizrena (u Arbanaskoj). Pratilo ga više revnih gjakovačkih kračana. Kad jedan od njih stade da razgovara oca, pripovijedajući mu, kako Presveto Srce Isusovo po Gjakovi i obližnjim mjestima dijeli obilnih milosti.

Da počnem od svoje obitelji — nastavi gjakovljanin. — Srce mi je Isusovo udijelilo veliku milost, radi koje ću mu biti uvijek zahvalan. Pače ja bih te molio, da ja i ti drugima pripovijedaš, te daj, nek se utiska u arbanaski Glasnik, ne bi li bilo i drugima na pobudu, te se u svim nevoljama Božanskomu Srecu utjecali.

Ima tomu već puno godina, kako sam se upoznao s jednom djevojkom krasnih vrline, koja je radi čednosti svoje bila anđelu slična. I ja se s njom oženih.

No ne potraja dugo, kad ju stadoh izbjegavati, zazirati,

čak i mrziti, a da ti ona nije ni kriva ni dužna bila. Cijela se kuća poremeti. Svaki božji dan vike, buke, krike.

Zet, ženin brat, često bi me znao upitati: „Ali šta ti učini moja sestra, da ne možeš s njom mirno u zajednici živjeti? Ako se nevaljano vlada, a ti ja izbij; ako li je ne češ, a ti ja pošalji k meni, pa će kod mene stanovati“.

„Ne — odgovorih ja — nemam se ni na što potažiti. Ali kao da me je nečastivi opsjenio, pa kadgod mi ona na oči, sva mi krv uzavrije“.

Pet gotovo godina sprovedoh u takvom stanju. Upotrijebio sam razna sredstva, e bi se toga oslobodio; ali ni otkud pomoći.

Nagovoriše me napokon, da bih se obratio revnomu jednom svećeniku, koji je osobiti štovatelj Presvetog Srca Isusova. Poslah k njemu jednu osobu, e bi mu ispriповjediла sve, te ga zamolila, da mi savjetuje, šta da učinim, kako da se riješim ove teške napasti.

Svećenik joj dade neki papirić, na kom je sam perom crtao sličicu Srca Isusova. Poruči mi, da tu sličicu na prsima nosim i da svaki dan, za devet dana izasepce, izmolim 7 oče-naša, 7 zdravomarija i 7 slavaoca u čast Presvetom Srecu.

Dotična osoba sve mi rastumači, kako joj svećenik reče; i odmah započeh devetnicu.

U isti čas oćutjeh nekakvu promjenu u sebi, i kao da je u meni drugo srce. Iščezla iz mog srca svaka mržnja, ter odonda sa ženom svojom opet živem u svetoj bračnoj ljubavi.

Ne progje mnogo, a moja supruga obolje. Situ smo lije-kova pokušali; sve bilo uzalud. Obratismo se napokon devet-nicom Presvetomu Srecu, a bolest odmah krenu na bolje i ona ozdravi.

Zimus, kad si ti, oče, kroz tjakovu prošao, brat mi bi-jaše bolestan. Dogje majka k tebi e bi te zamolila, da ga po-hodiš i blagosloviš. Ako se sjećaš, kad ga ti blagoslovi, reče mu, da bi pio vode svetog Ignacija i neka obavi devetnicu Pre-svetomu Srecu. Ozdravi li, nek obeća, da će paliti svijeću pred njegovim kipom.

Moj brat sve obavi, što mu ti preporuč, i u malo dana ustade zdrav i veselo.

Ovo su, velečasni, milosti, koje se je udostojalo Presveto Sreće Isusovo, da mojoj obitelji udijeli.

Misionar će ga tad upitati, da li bi znao, da je i drugima Božansko Srce po koju milost udijelilo.

Da— odgovori dobri Arbanas — baš ovih dana. Kršćanin neki iz Ojakove bijaše na smrt bolestan. Svećenici ga ispovjediše i dadoše mu sakramente umirućih. Kad mu zakuca zadnji čas, pozvaše don Vjekoslava, da bude kod njega. Čim dogje, stade mu preporučivati dušu. Bolesnik teško disao i silno hrkao; oblije ga smrtni znoj.

Najednom obrati se don Vjekoslav prisutnima, te reče: „Presveto Srce dijeli megju nama mnogo milosti; preporučimo mu dakle i ovog čovjeka, da bi ga ono ozdravilo, ako je to na veću njegovu čast“.

Pristadoše. Poklekoše, te izmoliše 5 oćenaša, 5 zdravo-marija i 5 slavaocu.

U isti čas bolesniku olakša. Poslije nekoliko dana eto ti ga na pazaru, da nastavi svoj posao.

Cijeli grad osta zapanjen, i svi jednoglasno hvatili i slavili premilostivo Srce Isusovo.

— Da — odgovori na to misionar — milost je to izvanredna. A znati, da se je sve baš tako dogodilo, kao što si mi ti pripovijedao, jer mi je baš tako pripovijedao isti don Vjekoslav.

*

Ovih dana — nastavi misionarov saputnik — čuo sam i drugi zanimiv događaj. Kazivao mi ga onaj seljak, kome se je i dogodilo.

Jednoga dana ukradoše seljaku dva vola. Siromah upotrijebi svako sredstvo, e bi našao tata ili barem natrag dobio volove. Ali da, (ko će lopova naći!

Tad će ti se on obratiti Presvetomu Srcu Isusovu: „Slatko Srce Isusovo, ti toliko milosti dijeliš svima, a oci misionari nam rekoše, neka se tebi u svakoj nevolji utečemo: udijeli dakle i meni milost, da uzmognem naći ukradene si volove“.

Često kroz dan ove i slične uzdahe u svom žalosnom srcu opelova. Sutradan sav iznenagjen ugleda, gdje mu u kuću (jeraju volove.

Tat glavom ih je tjerao. Pokajan i skrušen prosio i molio seljaka, da bi mu oprostio.

Seljak snébivajuć se od čuda, što lupež od drage volje vraća ukradeno blago, zahvali se Presvetomu Srcu za dobivenu milost; a tatu reče: „Nek ti je Božanskomu Srcu za ljubav sve oprošteno“.

Zahvalnice.

III. Zahvalnice treba da su potpisane potpunim imenom i adresom, inače ih ne možemo nikako upućiti. Uredn.

Zavjetovani post.

Lako se je moliti, ali teško postiti!

Jest, brate, teško; no upravo zato ima dragovoljni post nekakvu osobitu moć, da bezo game Presveto Srce na smilovanje. Zna Božanski Spasitelj iz vlastitog iskustva, šta je to postiti. Sam je postio četrdeset dana i četrdeset noći. On je i učenicima svojim preporučio post, a sveta Majka Crkva, sljedeći njegovu nauku, nalaže post za stazovite dane svim vjernicima, kojih ne ispričava preteški rad ili slabo zdravlje. Vrio je dakle korisno, ako želimo koju milost, da s molitvom spojimo i post.

Neka vam to svojim iskustvom potvrdi ovo nekoliko zahvalitelja.

Jedan financijski stražar iz Palmarcije piše: Dogodio mi se u mojoj službi, te sam učinio neku pogrešku. Istina, nijesam hotice, nego iz puke neopreznosti; ali me ipak čeka kazna. U ovoj neprilici svojoj obratim se Božanskom Srcu Isusovu, te se zavjetujem, da ću njemu na čast postiti jedan dan i jednu svetu misu dati odslužiti. I gle, na moju veliku radost proglaš bez svake kazne. Hvala Božanskomu Srcu, hvala mu na vijeke!

Prije godinu dana — tako nam priповijeda jedan pobožni Varešanin (Bosna) — tako me zaboljelo u ušima, da sam želio umrijeti, samo da se riješim tih nesnosljivih bol. No kao čitatelj Glasnika sjetih se predobroga Srca Isusova, te se zavjetovah, da ću njemu na čast tri dana postiti. A sada da vidite nagle pomoći! Nije prošao jedan sat, a već mi je bilo bolje. No i u svakoj drugoj tugi i nevolji uvijek me je uslišilo Presveto Srce. Stoga svima, svima kličem: Božansko nam je Srce najbolji pomoćnik u svakoj nevolji, najbolji liječnik u svakoj boli duše i tijela!

Jedan carinski i financijski nadstražar u Kupresu (u Bosni) pripovijeda: Bilo je to još godine 1899., kad sam zapao u teške i žalosne neprilike. Ne pitajte, što mi je bilo; dosta, kad vam kažem, da sam već odvojio o svom životu. Misli amo, misli tamo, kako da isplivam iz ovoga vrtloga; ali ni otkuda da bi mi se ukazao tračak nade. Kad najednôć zape mi oko o

nešto crveno na mojem stolu. Bio je to Glasnik Srca Isusova. U njem sam već toliko krasnih primjera čitao, kako je Presveto Srce najmoćniji pomoćnik u svakoj nevođi. Evo dakle i tebi pomoći: samo je prihvatiti! I sinjesta se s potpunim pouzdanjem njemu obratiti, zavjetovavši se, da će kroz godinu dana svaki petak poslati njemu na čast i u njegovu se Glasniku javno zahvaliti. Namaš sam počeo izvršivati svoj zavjet, i ne bi dugo, a ja mogoh zahvalna srca vapiti: „Srce je Isusovo doista pomoglo! Hvala mu i slava na vjeke!“

Iz Brestače u Slavoniji javlja jedna pobožna majka svoju žalost i svoju radost ovako: Moj mali sinčić obolio na očima. Tri mjeseca bio u bolnici. Tamo mu je nekko vrijeme bilo bolje. No kad sam ga htjela otpremiti kući, opet se ista bolest povratila bila. Kakav je došao, ovakav se je i oprostio s bolnicom: bolesniji ko i prije. Što ću sada? Stanem upotrebljavati domaće lijekove, a ujedno se obratim Presvetomu Srcu Isusovu. Počnem devetnicu, dađem odušlužiti jednu svetu misu, te se zavjetujem, da ću godinu dana svakog petka poslati. I doista mi je mali ozdravio. Da vidite sad njegove bistre, nevine očiće, kako se kriješe ko dvije zvijezdice! Hvala i slava Presvetomu Srcu Isusovu od svih stvorova na nebu i na zemlji!

Iz Travnička (u Bosni) javljaju nam ovaj dogadjaj: Jednog radnika zaholi noga. Ode on k liječniku, a liječnik mu rekne: „Nijesi ti za rad, što se obavlja na nogama. Ako bi našao koji rad, što bi se mogao obavljati sjedeći, onda bi mogao raditi“. Žena mu je imala Glasnik Srca Isusova i ona je tu našla, da se je dobro moliti Presvetomu Srcu Isusovu u svakoj potrebi. Počne se ona dakle moliti, a usto zavjetova, da će kroz godinu dana sušiti svaki utorak i petak. I nije prošla sedmica dana, bude radniku noga sasvim zdrava, da je pošao raditi kao i ostali radnici. Zato tebi hvala, Presveto Srce Isusovo; ja ću te uvijek hvaliti i slaviti!

Čuje još jednu vrijednu djevojku iz Soljana (u Slavoniji). Bilo je još na uskršnu nedjelju. Iza duge, ozbiljne korizme sjedmo kod stola veseli i radosni, ta, uskršnu je Spasitelj! Kad eto ti nesreće: zape mojoj mami kost u grlu. Tražila je pomoći, ali joj svaki kaže, da joj samo Bog može pomoći. I ona se utekla Srcu Isusovu, te obećala, da će poslati od mesa punih sedam nedjelja dana, bude li joj pomoženo. I na našu veliku radost sretno se je oprostila s nesretnom kosti. Mama uvijek kaže, da je tako lako tih sedam nedjelja pre-

postila, kao da je bilo samo sedam dana. Hvala i slava Presvetomu Srcu Isusovu, koje nas je i u drugim pritiskama više puta pomoglo!

Svega po malo.

— **Enterprise** (Sjeverna Amerika). Čitali su i naši Američani u 7. broju Glasnika o siromašnoj župnoj crkvi Srca Isusova u Prozoru u Bosni. Čitali, pa ih u srce taknulo. Šta će? U gradu Enterprise dva čestita Hrvata, Valentin Mance i Pavlo Udorović, stali sakupljati među zemljacima dragovoljnih primosa, i ne bi dugo, a oni sakupili dvadeset dolara, to jest po prilici naših sto kruna, i poslali ih na uređništvo Glasnika, da ih dostavi u Prozor. E, kad bi se i drugi ugledali u njihov plemeniti primjer, onda bi se uskoro nješto one divne barake uošla sagraditi dostojna crkva od kamena! Živjeli!

— **Pećine** (Bosna). Dne 1. srpnja postavljena je kruna crkvi Presvetoga Srca Isusova u Pećinama. Zvonik gotov, a na zvonik svečano postavljen križ. Blagoslovio križ prečastni otac dekan Janko Selak ex podvrbu domaćeg župnika veleč. g. Danka Duiča i veleč. oca Franje Ksaverija Hamerla Družbe Isusove, koji si je toliko zasluga stekao za ovo svetište Presvetoga Srca, pisajući članke o njem i kupeći milodare. Križ je bio u Varešu, težak 95 kilograma, dva i po metra visok i ukusno pozlaćen. I prasak i pucnjava, ne doduše topova, nego iz revolvera pratila svečanost. (J. Pr.)

— **Požega** (Slavonija). Da se pobožnost napram Srcu Isusovu što više kod nas širi i što revnije obavlja, ustanovio se je ove godine odbor, koji se sastoji od predsjednice, potpredsjednice, osam odbornika i dva odbornika. (jedna članica.)

— **Praznice na Braču** (Dalm.). Baš pred sami Božić, dne 23. prosinca lanijske godine, postavio se u župnoj crkvi i svečano blagoslovio krasan kip Srca Isusova. To je dar dvadesetorice bogoljubnih župljana. Kip je od kamena mase, nabavljen u Monakovu kod glasovite tvrtke Mayera za 250 kruna. Ispod kipa izmuglu cvijeta postavismo jedan karton, koji je već dobio kao oklen zlatnim prstenima, što su ih štovatelji Srca Isusova u ime zavjeta poklonili. Kad ih se bude dosta prikupilo, načinit će se od njih zlatna kruna, kojom će se kip Srca Isusova okruniti. (V. G.)

— „**Kalendar Srca Isusova i Marijina**“. Dok vam ovaj broj Glasnika dogje u ruke, bit će, nadamo se, i „Kalendar Srca Isusova i Marijina“ za godinu 1908. sasvim gotov i dotiskan. Ovaj put upozorjemo samo na jedan preznameniti članak iz toga Kalendara. On odgovara na pitanje: „Kada čovjek umre?“ Tu se dokazuje, da čovjek nije namah mrtav, kad mu stane dah i srce, pa se iz toga izvodi vrlo važnih zaključaka. Pače se tu oči i neki način, kako se nerijetko može opet dozvati k svijesti i onaj, koji se čini, da je već mrtav. Ovaj će članak zacijelo svakoga u velike zanimati, jer se svakoga tiče. Za, umrijeti je svakomu, a ne može nikomu biti svejedno, da li ga drže živim ili mrtvim. Osobito može od tih novih nauka katkad biti velika korist dušama onih, koji iznenada umru.

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Pod zastavom bezgriješne Djevice.

Pod tim naslovom izašao je „Izveštaj kongregacije sveučilištaraca u Zagrebu“. Krasne su to i vrlo utješljive crtice iz povijesti i djelovanja ove mlade, ravne kongregacije, koja sada broji 24 prisutna člana i 9 odsutnih, u svemu 33 zbornika.

Na koncu nalazi se ovaj topli poziv:

Hrvatskim katoličkim abiturijentima.

Braćo abiturijenti!... evo vam u rukama svjedodžbe zrelosti. Put vam je u svijet otvoren. Mi shvaćamo vašu radost. I mi smo se radovali, kada stigismo k tom prvom cilju naših nauka. Osam dugih godina mučili smo se — sudavit puer et alsit — kako se ne bismo veselili, da je sve to prošlo.

Gimnazija sa svojom stegom i svojim zaptom zatvara se za vama, a pred vama puče poput bajnoga carstva — akademska sloboda. I vi se veselite. Veselili smo joj se i mi. — Stoga vam ne ćemo kvariti veselja; ali poput dobrog prijatelja sjećamo vas, da upravo ta sloboda donosi svojih pogibli i svojih zala. Vidjeli smo ih, koji su je oduševljeno pozdravili, te joj se bacili bez obzira u naručaj; a ona — dovela ih do propasti.

Na srednjim vam je školama bio red propisan. Taj vas je red uzdržao ustrajne u radu, a rad vas je čuvao od moralne propasti. Sada ste slobodni. Tko će vas držati?

Prispjevši na almu mater, naći ćete prijatelja, koji će

gledati, da vas predobiju. Jesu li iskreni, pravi prijatelji? Ill su drugovi, koji slatkim riječima svojim samo idu za tim, da vas primame k sebi, a onda sa sobom u propast?

Smijemo li vam se ponuditi i mi? Evo na prsima nam križ, a na njem ime one, kojoj se posvetismo, Djevice i Majke! Mnogi će vam reći, da smo natražnjaci i mračnjaci; recite im vi, da se istrošenim frazama plaše djeca, a ne svijesni mladici! — Ako vam se svigjamo, evo vam prijateljske ruke, dobro nam došli! Križ i Marija jamče vam, da je ta ruka vjerna. U savezu iskrenoga vjernoga prijateljstva, a pod zaštitom blažene Gospe ne treba vam se bojati, da bi vam naudila opasna inače akademska sloboda.

Do vidova dakle pod zastavom Marijinom!

Riječ novacima (rekrutima).

Kako mjeseca listopada mnogi hrvatski mladić, htio, ne htio, mora pod carsku kapu i ubojitu pušku, to će mu dobro doći ova dva pisma iz vojarne (kasarne). Neka vide, neka se uvjere, da se čovjek, samo ako hoće, i u vojništvu može čuvati grijeha, te biti dobrim i pobožnim kršćaninom i štovateljem Presvetoga Srca Isusova.

Jedan vojnik piše nam iz Hrvatske:

Evo, skoro će biti godinu dana, otkako služim u vojništvu. Imao sam već mnogo toga pretrpjeti i podnijeti. No nada sve mi je teško, što ne mogu tako često polaziti u crkvu i k svetoj misi, a i to, što ovdje neprestano moram slušati najgadnijih kletvi, najstrašnijih psalmski. To je nekojim vojnicima rekao bih već u krv ušlo, kao da moraju psovati (kleti). A rjeđe se opaža, da se koji križa i Bogu se moli.

Ali hvala Bogu! ipak nijesam još doživio, da bi mi se tko narugao, kad me vidi, gdje se kod jela prekrizim ili uvečer na postelji sjedeći molim. Nijesu ipak svi vojnici tako zli, kako to neki misle. Ima i boljih, u kojih ima kršćanskog čuvstva i pobožnih osjećaja. Ali ova uniforma, ova vojnička strogost, ove nauke i vježbe o vladanju pred neprijateljem i uopće vojnički duh često puta otupi u čovjeku nježnije osjećaje, pak još k tomu ako nemaš prilike, da češće ideš u crkvu, onda lako malo po malo zapuštaš pobožnosti, te treba osobite jakosti duševne, čvrste volje i dobra šilva, da čovjek duševno ne smalakše, i da se ne pokvari i ne zapusti dušu svoju.

Ja i ovdje čitam Glasnik Srca Isusova; šalju mi ga moji od kuće. Čitaju ga i nekoji drugi vojnici, a ja im ga vrlo rado posugujem, želeći, da ga i vojnici što bolje upoznaju. Kako bi to krasno bilo, kad bi naš mili Glasnik i u vojarni što više pripovijedao o pobožnosti k Presvetomu Srcu Isusovu!

Dragi čitatelji, preporučam se u vaše molitve, da u mojem srcu pod vojničkom uniformom ne ohladni ljubav prema Presvetomu Srcu, kojemu sam se mlad posvetio, nego da Božansko Srce sve više raspali srce moje ljubaviju svojom.

A jedan stari već i iskusan vojnik piše iz Bosne:

Želja me muka, da nešto poručim mladličima, koji će u listopadu stupiti u vojnike. A ti me, ljubazni brate, lijepo poslušaj, a kad dogđeš među svoje drugove, kojih će biti iz svih krajeva, a ti im lijepo pričaj, kako je bilo napisano u Glasniku, što je dao metnuti jedan od starih vojnika. Ja ću ti samo dvije stvari na srce staviti, a ti ih dobro zapamti!

Prvo jest: nemoj, brate, nemoj psovati (kleti)! Nemoj ti sa mnogim obolima reći: „Ta, ja sam vojnik, pak moram psovati, Bog će mi već oprostiti, ako se popravim, kad odem kući“. Nemoj tako, brate! Zar ti znaš, da ćeš živ izaći iz vojništva? I ako živ izađeš, tko zna, hoćeš li se ikada popraviti, kad se je tvoja volja jedamput sasvijem prinčila na zlo? Zato te još jednom molim: Nemoj, brate, psovati (kleti)! Strpi se, kad ti je nešto teško! Strpijen, spasen! Proći će sve, ko što je već mnogima prošlo; a ti ih sada redom pitaj, šta im je koristila psovka (kletva), i nije li zar bolje čuvati dušu, kloniti se grijeha?

Drugo te opominjem, a od svega srca prosim: moli se Bogu, kadgod možeš, a i u crkvu barem željom leti, ako ne možeš osobom. Moli se Presvetomu Srcu Isusovu, moli preblašenoj Majci Božjoj! Moli se, brate, moli, pak ćeš vitjeti, kako je dobar svevišnji Otac vojniku, koji njemu jedinome služi. Ja ti kažem, koji to pišem, da skrušena molitva vojnička dopre u nebesa, netom je izvršiš; i ako je ono, što moliš, tebi na spas, bit ćeš zastalno uslužen.

Završujem pak, veleći ti još jednom: Nemoj, brate, nemoj psovati (kleti)!

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 11. Studeni 1907. God. XVI.

Izlazi mjesečno. Cijena 48 f. — S poštom 1—10 listića po 80 f.,
10—50 po 70 f., 50 i više po 60 f. Za inozemstvo 1 K 20 f.

Namjena molitava i dobrih djela za studeni

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Ispovjednici i duhovne vođe.

„Vjeran prijatelj, obrana jaka; i tko ga je našao, blago je našao. S vjernim prijateljem ništa se usporediti ne može. Težina srebra i zlata ne zaslužuje, da se isporodi s dobrotom vjere njegove“ (Crkv. 6, 14, 15).

Ovako hvali sveto Pismo vjernog prijatelja. Ali na žalost malo je takvih prijatelja u svijetu. Dok si u sreći, časti i obilju: svi su ti prijatelji, svi ti se klanjaju već izdaleka. A kada te snagje tuga i nesreća, nestalo ih, brate, ko da ih vjetar odnio. Takav je svijet, a to i zaslužuje onaj, koji u njem pravih prijatelja traži.

Svaki čovjek ima i duševnih potreba; pače više ih nego li tjelesnih. Što da reknemo o prijatelju, koji se svojiski zauzima za dušu prijatelja svoga? Ako je onaj našao blago, koji si je našao prijatelja za vremenite stvari: što je istom našao onaj, koji nagje prijatelja za stvari duhovne? — Kad se radi o vremenitom dobitku, ljudi pomno paze, s kim se druže, s kim se kakvog poduzeća laćaju. Svako bi rado imao druga razborita, radina, iskrena i u svakom pogledu poštena. Imadu pravo. A ne moramo li i mi isto činiti, kad se radi o spasu duše naše? „Što koristi čovjeku, da čitav svijet predobije, a dušu svoju da iz-

gubi?" Jednu samo ima; ako i tu jednu izgubi, „kakvu će zamijenu čovjek dati za dušu svoju?" pita Božanski Spasitelj. Radi spasa duše naše Sin je Božji čovjekom postao, trpio i umro. Ta cijena nadilazi sve blago ovoga svijeta.

Pa gle, takvih prijatelja ima, hvala milom Spasitelju, dosta u svijetu. U svakoj je župi barem jedan. Jedan je doduše, ali tisućama pomaže. O, kad bi ga ljudi znali pravo cijeniti!

Znaš li, tko je taj?

To je tvoj ispovjednik, duhovni vogja tvoj.

Tu moram opaziti, da „ispovjednik“ i „duhovni vogja“ nije isto. Može doduše biti, pa obično i jest jedna osoba oboje, ali ne mora da bude. Tko ima svećenika na izbor, može si izabrati jednog za ispovjednika, a drugog za duhovnog vogju. Onaj prvi ima posla samo s grijesima i s krupnijim pogriješcima; ovaj drugi treba da je dobro upućen u sve tajne duše tvoje. On mora da znađe za tvoje dobre i zle strane, za kreposti i za zle navade, za molitve i pokore tvoje; riječju: za sve, što se tiče spasa i duševnog napretka tvoga.

U Boga se utaj, a ispovjedniku i duhovnom vogji svoje savršeno se pokoravaj. „Milija je Bogu poslušnost nego žrtve“, poručio je Bog nepokornom kralju Saulu. Što je s tobom stroži, tim je bolji; to je znak, da ti ne laska, već istinu govori. Pa sve da bi u istinu bio prestruž, Bog će tvoju poslušnost obilato nagraditi. Bog ne će i ne može dopustiti, da te na takve kušnje stavlja, kojima nijesi dorastao, ili da te pače na stranputicu zavede. Ali može pripustiti veliku kušnju, da iskuša tvoju poniznost i poslušnost, jer se zlato u vatri kuša, a krepust u nevolji.

Čuvaj se dakle, da se kadgod na svog ispovjednika ili duhovnog vogju potužiš. Je li ti teško, iskreno mu i otvoreno reci, pa će se i on laglje prilagoditi tvojim slabostima.

Kad je dobar ispovjednik i mudar duhovni vogja tako nemadomjestiv prijatelj, čuvaj ga i poštivaj, kako po teškoj i uzvišenoj službi zaslužuje. Moli se često za njega, da ga Bog dragi rasvijetli, ter te uzmogne rukovoditi po volji Božjoj. A moli se takogjer usrdno, da Bog dragi dade što više dobrih ispovjednika i duhovnih vogja Crkvi svojoj. (S. B.)

Čudo Zalosne Majke Božje.

Bilo je to dne 20. travnja lanijske godine u Kitu, glavnome gradu slobodne države Ekvador u južnoj Americi. Pitomci uzgojnoga zavoda, kojih upravljaše oči Družbe Isusove, baš su sjedili za večerom. Pridružili se njima njihov generalni prefekat, veleč. o. Andrija Roesch, i zapodijeme razgovor. Kako je to tek drugi dan bio iza strašnoga potresa u San Francisku, razumije se, da djeca nijesu ni o čemu drugom govorila. No malo po malo svrne veleč. otac razgovor na Majku Božju.

Uto jedan dječak, Jakov Chaves, slučajno baci pogled na sliku Zalosne Majke Božje, koja je o zidu vjela. Ala se on začudi, kad opazi, da Majka Božja otvara i zatvara oči. Kao svetim užasom ošnut, pokri rukama svojih oči svoje, pa će liho svome susjedu Karlu Hermanu: „Gledaj sliku!“ Pogleda ovaj i zamijeti i on čudo. Obojica kleknu, pomole se, a zatim javi drugima, što su vidjeli. Svi nato pogledaju sliku, a svi isto vidješe, čas Majka Božja otvara, čas zatvara oči. I veleč. otac Roesch opazi isto kao i dječaci, ali nije htio da vjeruje niti zdravim svojim očima, dok mu mladi Isusovac Alberdi, prefekat, ne reče: „Ali oče, to je ipak pravo čudo! Zar još možete sumnjati o tom?“

I doista su to čudo svi prisutni vidjeli: dva Isusovca, 36 gojenaca i nekoje sluge.

Napokon sjeti veleč. o. Roesch gojenice, da je vrijeme, te pogju, kamo ih dnevni red zove. Odmah poslušашe, premda im je teško bilo. Oni bi voljeli pred čudotvornom slikom Majke Božje klečati i moliti.

Sutradan, još ujutro, raznese se vijest o tom vanrednom događaju čitavim gradom. Sazna za nj i kapitularni vikar dr. Ulpijan Perez, koji je onda, iza snuti natpastira, upravljaio nadbiskupijom. Pogje u kolegij i poplitav se za stvar, naredi, neka se slika odstrani iz blagovaonice, te se događaj ne razglasi kao čudo, dok se ne provede crkvena istraga, i dok crkvena oblast ne izrekne svoj.

Ne ču, da vam na dugo i široko pripovjedim, kako se je ta istraga vodila. Dosta, ako vam ukratko kažem, da je bila vrlo točna i savjesna. Bili su prizvani razni stručnjaci, kao dva liječnika, dva fizičara, jedan slikar, jedan fotograf i mnogo učenih svećenika, među njima šest kanonika i pet redovnika raznih redova. Svjedoci su svoje izjave pismeno predali i prisegom potvrdili.

Napokon pragospodin kapitularni vikar proglasi, da se ovaj dogadjaj smije „ljudskom vjerom“ držati za pravo čudo, a ova slika Zalosie Majke Božje na osobiti način štovati. Nadalje on naredi, da se ova čudotvorna slika svečanim ophodom prenese u crkvu Družbe Isusove, gdje će biti pristupna pobožnosti svih vjernika.

Taj je ophod bio upravo veličanstven. Ne brojeći onoga silnoga mnoštva na ulicama i prozorima, drži se, da je u samom ophodu učestvovalo oko trideset hiljada ljudi. Predsjednik Alfaro, koji je inače tako ljuto znao progoniti katoličku Crkvu, ovim je zgodom posudio glazbu i dobar dio vojnika dodijelio.

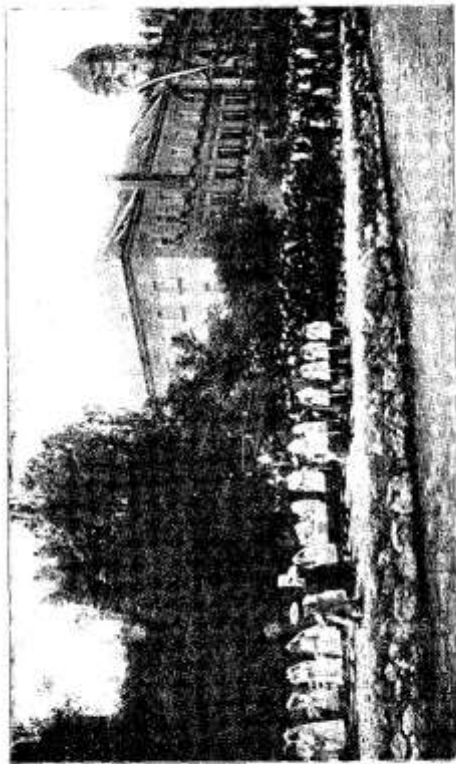
Ustalom se je čudo ponovilo više puta: najprije u kapetici, gdje se je slika poslije istrage peko vrijeme čuvala, onda u samoj crkvi, za tridesetnic, koja se je taj noj na čast najsvечаnije držala.

Osobito je znamenito, što se je dogodilo dne 6. srpnja lanjske godine. Na taj dan zauze nadbiskupska stolica u Kito novomenovani nadbiskup Gonzalez, a čudo se ponovi tri puta, zadnji put baš onda, kada je novi nadbiskup svečano ulazio u grad. Jedan očevicac pripovijeda, da se ne može opisati ganuće, što ga očutje pobožno mnoštvo. Upravo se je na kora pjevalo: „Svni dakle, odvjetnice naša, one svoje milostive oči na nas!“ — a preblazena Djevica krenu poлагano očima. Zalegja na slici nestade, a lik se blažene Gospe diže izvan slike kao plahorezha i kao da je oživjela, tako joj je naravna bila boja lica. Gospa je otvarala i zatvarala oči, a dva puta ih je uzdigla tako visoko, da nije bilo zjenica vidjeti. Zatim zatvori oči, stiskajući ih, kao da hoće suspregnuti suze. Sadu joj približedi lice poput voska, kao u čovjeka, koji umire. Strava obuze puk; stao je vikati i plakati, moleći oprostjenje i milosrđe, doklegod nebeska Djevica ne zadobi opet vedro lice i prijašnju boju.

Zadnji put ponovilo se je čudo na koncu srpnja iste godine, ali onda blažena Gospa ne pokaza nikakva znaka žalosti: mirno otvori i zatvori oči, te ih više puta obrati prema Božanskomu svojemu Sinu.

Najutješljivije pri svemu tomu jest, što su se tim čudom mnogi obratili. Navest ćemo samo dva slučaja.

Urednik lista „Tiempo“, što se broji u najbezbožnije novine, odo pred čudotvornu sliku, ne da ga štije, nego da mu se ruga. Ali netom opazi, gdje Majka Božja otvara i za-

Travnik, prosvetna na bogdan Seva Ilićeva, 9. lipnja 1907.
 (Većina je upravnika i nastavnika učenika i nastavnika.)

tvara oči, klečne i briznu u plač. Kasnije dokaza i djelom, da je njegovo obraćenje doista iskreno bilo.

Drugi neki bezbožac ugje u crkvu Družbe Isusove u čas, kada je ganuti puk kazivao, da se čudo opetuje. On se zadržki pred slikom, a da se niži ne pokloni. Gleda potom za čas, kako se miču dčči Majke Božje, i reče: „Ne vjerujem!“ — pa ode i vratina. Ali se naglo vrati: promotri čudo iznova, te izjavi po drugi put: „Ne vjerujem!“ I opet krenu, da ostavi crkvu: nevjeran kao što je i došao. Ali ga nekakva nadnaravna sila zadržavala. Samčena duha vrati se treći put k slici, i mi-lošć taktu i svlada napokon tvrdo njegovo srce. Padu na koljena i rasplače se kao malo dijete. Malo zatim evo ga u samostanu, gdje za punih osam dana čini duhovne vježbe, odlučivši se obratiti posvema.

Kako se vidi, dobrota Božja i milosrgje Marijino nije još prestalo. Kakogod se tumačilo mičanje ođje i žalost Gospina — po nekima kao da to na zlo služi — toliiko je stahno, to nam je preblazna Djevica i ovim čudesnim događajem htjela polvrititi, da je ona uvijek spremna, te nam u Presvetoga Srca Božanskoga svoga Sina isprosi svako dobro duhovno, a i mnogo dobro vremenito. (M. St.).

Čiča Ivan

Slavonski seljak Petar K., povjerenik Glasnika, pripovijeda nam ovo:

Čitao sam u milom Glasniku, gdje se pozivamo, da i mi čitatelji pripovijedamo lijepih, istinitih, pobudnih događaja, pa će se utisnuti u Glasnik. A već me je i onako odavna srce vuklo, da obznanim obraćenje jednoga psovača. Čuo sam o tom, gdje je svijet govorio, a nešto sam i sam na svoje oči vidio. No da ne bih što napisao, što nije posve istinito i za-jamčeno, odlučih, da ću glavom poći k tomu čovjeku i zamoliti ga, az bi li mi sam redom sve ispričao, što i kako je bilo.

I tako jedne nedjelje poslije podne pogđem van kući se-tjaka Ivana i pokućam na vrata.

— Slobodno! — odazvne se iznutra krepak glas.

Unijeh.

— Hvaljen Isus, čiča Ivane!

— U vijeke hvaljen bio! Koje dobro. Pero?

Sjedio naš Ivan kraj stola. Ima mu kojih 55 godina. U ruci drži Glasnik Srca Isusova. Baš ga je čitao. Pa sada, hajd', reci mu, čemu si došao. Ali da! siđ me je, i bojim se, da mu se ne bih kako zamjerio. No ipak se odvažim, te ga zanolim:

Travnik, procesija Srca Isusova.

- Dragi čiča Ivane, znate li, zašto sam došao k vama?
- Ne znam. Kako bih znao? Samo recite!
- Jeste li čitali u Glasniku, kako nam pišu, da im što po istini pripovijedamo?
- Čitao sam, ta, baš tu piše u ovom broju.

E pa vidite — ne zamjerite, dragi čiča Ivane! — naučio sam, da opišem za Glasnik vaše obraćanje, pa ćemo poslati uredništvu u Zagreb.

Kad to čuo čiča Ivan, silno se je obradovao i odgovori mi: — Baš si mi dobro došao, Pero! Ta, i ja sam tu već odavna namjeravao, ali ne znam sam dobro pisati, a nijesam znao, koga bih za to zamolio.

Sjedoh do čiče Ivana, a on mi stane pričati:

Mogu se zakleti pred živim Bogom na sve ove riječi, što ću ti ih kazivati. Slušaj dakle, pa mi sve lijepo upamti.

Kao dječak bio sam pastiróm. Idući za mrvom s drugim pastirima, naučio sam se prilično psovati (kleti) i na grješni se život odvaživati. A kad dorastoh do 16, 17 godina, pogjoh se klatariti po noći i noćnim sastancima. Te se dakako još bolje naučih na grješni život.

I već mi je bilo kojih 30 godina. Kad jedne subote jutrom rano — baš je sunce izlazilo — dogje mi nešto u pamet. Stajem razmišljati, kako sam ja čovjek na toj zemlji tako rekuć samo kao sitan mrav pred Gospodnjim Bogom. Pa da se ja usuglujem psovati (kleti) dragoga Boga, koji me je stvorio i koji me jednom riječju može dignuti s ovoga svijeta? Usto sjetim se i Majke Božje, utročišta grješnika; pa obećah, da ne ću više griješiti, pa makar mi tko iskopao oba oka iz glave. Od toga doba nijesam nikada više ni pomislio, da bih pogrdio dragoga Boga na ikojin načinom. Usto obećah Majci Božjoj, da ću moliti presvetu kronicu, da mi ona pomogne, da se obratim na pravi put i pobožan život.

No nečastivi ne dade mi mira. Nadjo se, da će me opet povratiti na prijašnji grješni život. Evo ti samo nekoliko primjera.

Jednoga dana išao sam, da napravim jedan plot. Kad sam već dovršivao — baš zadnji prut bijedoh da zapletem — a debeli se kraj nekako odapne i tako me nesmiljeno lupi po nosu, da sam pomislio: otpao je za uvijek! Još i dandanas znade se zaraslina od nemilog udarca. Šaptalo mi nešto u duši: „Dedice, opsjaj Boga, koji je dao, da te tako jako boli!“ Ali se ubrzo sjetih, da sam obećao Majci Božjoj, da ne ću više griješiti.

Drugi me put napastovao nečastivi, kad sam vozio žito. Ja i moja žena imadosmo tako po prilici dva voza žita. Prvi voz smo lijepo natovarili i dovezli na gumno. Kako je gumno bilo na seoskom pašnjaku, trebalo je, da žena ostane čuvajući

žito, da ne bi došla snarva i napravila štete. Tako se ja sam zapuštih po onu malu žitu, što je još ostalo na polju. Dogijem na mjesto, natovarim sam žito, pa kad je sve bilo gotovo, sjedoh na kola, pa tjerah dalje. Put je bio prilično dobar, a voz je bio manji nego prijašnji. Kao eto ti, najedampet kola se prevališe — sva četiri bačka gore! Nikta mi drugo ne preostade, nego ope! tovariti. Videći, da će dugo trajati, ispregoh konje, pa pomislih u sebi: „Bar da ima još ikogod, da mi pomogne!“ I na svu moju sreću eto gdje ide moga komšije (susjeda) dečko (dječak). Zamoli ga: „Jozo, de buđi dobar, pa mi pomoz! natovariti!“ I dečko odmah pristane. Ja gore na kola, a on dolje,

Travnik, procesija Seza Husova. (Društvo djevojaka.)

pa tovari. Kada je bilo sve skoro gotovo, samo još dva snopa — ali najedampet — sa zakletvom moga potvrdih — kola se na mjestu opet prevališe. Ne htjedoh psovati (kleti), nego pomislih: „Do tri puta Bog pomaze!“ Opet natovarih i onda istom dogjoh sretno na gumu, gdje me žena zabrinuta odmah zapita: „Što te ne bi tako dugo?“

Još jedan slučaj. Imadoh dvije konja ko dva oka u glavi. Jednoga jutro — žalosna mi majka! — pogjoh u štalu, ali imam šta i vidjeti. Moj jedan konj krepao, a jedan stoji. Pomisli si, dragi Pero, kako mi je bilo pri duši: ja ti to ne umijem kazati. Uto kao da mi iz čuška (kuta) netko dovikne: „De

opsuj, de opsuj!" No ja ne htjedoh psovati, nego se pobojah, pa bjež' iz štale van, i tako me nečastivi nije mogao pre-dobiti.

A od onoga doba, kada sam se zavjetovao Majci Božjoj, na očigled mojih seljana sve mi ide na bolje.

Tako mi pripovjedi čiča Ivan, ja se s njim lijepo opro-stih i došavši kući, namah se lutih pera, da vam to, dragi čitatelji, sve točno napišem.

Jako je to valjan i pobožan čovjek, ovaj naš čiča Ivan. Već je tomu 22 godine, što on svaki dan moli svetu krunicu; 20 je godina, što on nosi karmelski škapular; a 17 godina, što je trećoredac svetoga Franje. Je li gdje u polju, a zvono se oglasi, pozivajući na molitvu, eno čiče Ivana, gdje smjesta klekne usred polja, sklopi ruke, pa se skromno moli. A kada mu tko od psovača govori, da se ne može odučiti od svoje grješne navade, onda mu čiča Ivan znade doviknuti: „O grješnici, grješnici! Koji želi vratiti se a puta propasti, neka moli svetu krunicu možnoj Kraljici neba i zemlje, Mariji, utopištu grješnika“.

A i ja vam, koji to pišem, na koncu dovikujem:

Oj grješnici, jadni nevoljnici!
Kamite se javolskoga dila!
Srdžba Božja čeka vas nemila:
Radi vaše Bogu mrske psovke
Isus će vas javnu predati,
A tko javlu dopane u ruke,
Bacit će ga u vječne muke!

Dopisak uredništva.

No, dragi čitatelja, kako ti se svigja čiča Ivan? — Zar ne, takovih istinitih, lijepih crtica iz života našega pobožnoga naroda osobito rado čitaš?

A nije ih napisao kakí učení, visoko školovani gospodin, nego prprost seljak, povjerenik našega Glasnika, revan što-vatelj Srca Isusova.

Valjda si i ti sam doživio ili od drugih čuo kakovih lijepih, istinitih, pobudnih crtica ili dogagjaža?

Onda daj, pričaj i ti, što znaš i kako znaš, na radost i pobudu tolikih tisuća čitatelja! Evo zime pred vratima; sad ćeš imati kad pisati!

Piši, kako znaš bolje, sve po suštoj istini, i pošalji to uredništvu Glasnika. Ne zaboravi točno potpisati svoje potpuno ime i adresu.

Pa bude li samo tvoja pripovijest lijepa i vrijedna, onda će ti ju uredništvo što bolje zna i umije urediti i popraviti, pa će ju u svoje vrijeme i tiskati, bilo u „Glasniku Srca Isusova“, bilo u „Kalendaru Srca Isusova i Marijina“.

Evo adrese, kamo ćeš to poslati:

Uredništvo Glasnika Srca Isusova
Zagreb, Palmotićeva ulica 33.

Zahvalnice.

 Zahvalnice treba da su potpisane potpunim imenom i adresom, inače ih ne možemo nikako koristiti. *Uredn.*

Zavjetovani milodar.

Kao najkorisnije zavjete — sjećate li se još? — izbrojio je Glasnik (na str. 31.) po nauci svetoga Pisma: molitvu, post i milostinju.

Kroz cijelu godinu donosio je Glasnik primjere o zavjetovanoj molitvi (i sakramentima, svetoj misi i t. d.) i o zavjetovanom postu. Sada samo još preostaju primjeri o zavjetovanoj milostinji.

Navešt ćemo samo malo primjera o tom. No nemojte stoga misliti, da ih je malo, koji su u nevolji i potrebi Presvetomu Srcu Isusovu na čast zavjetovali koji milodar. Pače ih je vrlo mnogo. Ali će za te njihove zahvalnice biti zgodnije prilike do godine. Zašto? — To ćete onda vidjeti: samo se strpitel!

Zasada velimo samo ovo: Sveto nam Pismo na mnogim mjestima živo preporuča milostinju, dakle valja, da je Bogu osobito ugodna, nama osobito spasonosna. A kako je svako dobro djelo još bolje i zaslužnije, činiš li ga iz zavjeta: to je dakle i zavjet, da ćeš dati koju milostinju, vrlo uspješno sredstvo, da si u Presvetoga Srca isprosiš ono, što želiš, za čim uzdišeš.

Božanski Spasitelj preporučio nam je milostinju osobito za crkvu i za siromahе.

Ali tko ne pamti iz svetoga evanđelja, kako je Isus hvalio

udovicu, koja je od svoje sirotinje dala milostinju za hram jeruzalemski? A nije li zar i zadnja naša kršćanska crkva svetija nego li stari hram židovski? Stoga je i milodar za naše crkve Bogu osobito ugodan. Sto crkvi daješ, to daješ na čast samomu trojedinomu Bogu, kojemu su sve naše crkve posvećene, i daješ na čast Božanskomu Spasitelju, koji u crkvama našim stanuje. Vrlo je dobar znak za živu vjeru i pobožnost naroda, kada svoje crkve ljubi i resi i rado za njih daje. A vrlo je nepovoljan znak, kada narod svoje crkve zanemaruje, te nerado i malo za njih daje.

A milostinja za siromaha? Tko će nabrojiti sve one krepke i nježne riječi, kojima sveto Pismo preporuča milostinju? Ni u čitav broj Glasnika ne bi stalo. Dosta, dragi čitatelju, ako te podsjetim na Božanskoga Spasitelja, najboljega prijatelja siromaka i nevoljnika. Štoga učiniš i najmanjemu od ove njegove braće, to će on uzeti, za to te nagraditi, kao da si to njemu samome učinio! Pa i na sudnjem danu sudit će te prema tomu, kako si vršio djela milosrđa. Siromasi, kojima si dobro učinio, bit će obrana tvoja pred vječnim Sudecem. Učiniš li dakle koji zavjet u korist siromaha, to će te Božansko Srce vrlo rado uslišiti, već poradi one neizmjerne ljubavi, koju ono spram siromaha ima.

A sada čuj po koji primjer.

Pišu nam iz Donje Obreške kod Kloštra Ivanića (u Hrvatskoj). Približavali se godišnji sajmovi u Kloštru Ivaniću. Ja sa još tri vjerna si druga imali smo za te sajmove nekakvo zajedničko poduzeće sa svotom novaca od 6.500 kruna. Razumije se, da nas je od toga glava boljela, toliko smo na to mislili, brinuli se i razgovarali. Najposlije svi se preporučimo Presvetomu Srcu Isusovu i prečistomu Srcu Marijina, te njima na čast obećasmo — uspije li nam poduzeće — da ćemo našoj župnoj crkvi dati 16 kruna milodara i da ćemo popraviti naš starodrevni kip svetoga Jurja i još u crkvu postaviti slike Srca Isusova i Srca Marijina. I dolista nas je u poduzeću pratio blagoslov Presvetoga Srca, te nam je sve po volji pošlo za rukom, a mi, to se zna, vjerno smo izvršili sve zavjete svoje. Zahvalna srca sve čitatelje Glasnika uvjeravamo, da nema boljeg pomoćnika, no što je Božansko Srce Isusovo. Budi mu bvala i čast na vjeke vijekova!

Iz Zagreba javlja jedna „zahvalna službenica Presvetoga Srca Isusova“ ovo: Evo ti, mili Glasniče, i ja donosim

jednu zahvalnicu, koja već odavita dugujem Presvetomu Srcu. Bila sam naime prije godinu dana na smrt bolesna, pa obećah onda Presvetomu Srcu, da ću darovati dvije svijeće, da gore kod svete mise, i da ću objaviti u njegovu Glasniku, ako ozdravim. I ja sam doista ozdravila i rađosna srca izvršujem svoje zavjete, kličući: Budi hvala i slava Božanskomu Srcu Isusovu, od kojega nam je sve dobro, što jesmo i što imamo!

Supruga jednoga činovnika u Hrvatskoj pripovijeda: Bilo je to prije nekoliko godina, u vrlo burno doba. Moj se je

Travnik, procesija Srca Isusova.

suprug onda svojim političkim držanjem u velike zamjerio visokoj vladi — pa mu ova, ni dva ni tri, ohustavila plaću i dala ga baciti u tamnicu. Evo sada mene jadne majke s mojim djetelom bez svake pomoći i potpore, u najvećoj bijedi i nevoљи. Šta ću, kuda li ću? Ohrabrena od jednoga velečasnoga oca Franjevca, obratim svoj pogled pouzdano k Presvetomu Srcu Isusovu, počnem namah devetnicu svetih pričesti na prve petke mjeseca, a zavjetujem se, budem li uslišena, da ću u jednom selu na javnom mjestu dati postaviti jedno raspelo. I

gle! već nakon mjesec dana moj bi suprug opet uspostavljen u službu. Meni je bilo kao utopljeniku, koji je već zdvojio o životu, kad eto ti, milosrdna ga ruka izvuče iz vode i povratu životu, povratu njegovim milima i dragim. Srce Isusovo nikada ne ostavlja onih, koji se u njega uzdaju, te u nevolji k njemu vapi. Hvala mu i slava budi — Od svih stvora svagda, svudi!

Evo na poslijetku rijetkog zahvalitelja: evo državnoga činovnika u O s i j e k u (u Slavoniji). Ovlaštio nas je pače, da ga imenujemo; ali mi toga ne običajemo činiti, pa i ne treba. A šta piše taj gospodin? — Evo, što piše: Ne mogu vam opisati svoga nemira i svojih briga, što su me kroz više od dva mjeseca mučile. Očekivala se nova imenovanja i promaknuća, a ja se bojao, da će tom prilikom mene mimoći ili me valjda na moju veliku nepriliku još i premjestiti iz Osijeka. Pa kuda iz Osijeka? Tu sam se rodio i odnjihao; tu mi živo stari roditelji, koje mi valja uzdržavati; tu me vežu veliki životni interesi. U toj stisci obratio sam se na Presveto Srce Isusovo i prečisto Srce Marijino, uvjeren, da mi ljudi ne mogu i ne će pomoći, ako ih ne nadahne dobri Bog, u čijim su rukama srca ljudska. Kroz cijelo ovo vrijeme usrdno sam se molio dan na dan i nijesam se prevario. Ne samo, da sam željeno mjesto, pače izvan reda, zadobio, nego sam i ostao u Osijeku, na radost svoju i starih si roditelja. Evo me dakle po milosti Presvetoga Srca riješena goleme brige i žalosti. Zavjetovao sam se pak u svoje vrijeme, da ću se pretpatiti na Časnik Srca Isusova i javno se zahvaliti. Sve to sadu vršim, te javno od svega srca zahvaljujem Presvetomu Srcu Isusovu i prečistomu Srcu Marijino, što sam njihovom pomoću i milosti, postigao ono, čemu se više ni nadao nijesam.

Godišnji blagdan Srca Isusova.

— Travnik. (Uz naše slike). Vrhunac stavlja na blagdan Srca Isusova u Travniku (u Bosni), bila je, kao svake godine, tako i ove — velebna procesija. Ne ćemo je na dugo opisati, nego evo vam četiri slike, pa sami gledajte. Slike su načinjene po fotografijama jednoga časnika travničke garnizone.

Na prvoj slici vidiš nadbiskupsko dječjačko sjemenište nakićeno zelenilom i zastavama papinim i hrvatskim. Uz obalu brbljave rječice „Lašve“ lagamu i pobožno kreće procesija. Vidiš sprjeda djevojčice u bijelini: sipaju iz košarica cvijeće pred

Presvetim sakramentom, što ga pod nebnicom nosi veleč. g. fra Marijan Duić, dolački župnik, uz pratnju drugih svećenika i ministranata — mladih seminaraca. Za njima ide travnička gospoda i građani, pa onda duga povorka seljaka.

Na drugoj slici evo ti šarolike slike seljaka u narodnoj nošnji; ima ih iz cijele okolice, mnogi su došli iz velike daljine, da proslave Srce Isusovo u Travniku.

Na trećoj slici za školskom dječom djevojačke učione časnih sestara milosrdnica — pod svojom krasnom zastavom ponosno stupa djevojačko društvo za naknadnu svetu pričest.

Na četvrtoj slici napokon vidiš, premda manje jasno, zastavu gimnazijskih kongregacija, mnogo zbornika, pjevača i naroda.

Daj Bože, svagdje se tako sjajno proslavilo Srce Isusovo, kao usred vezirskoga nekoć grada — Travnika!

Sveža po malo.

— Novi oprost. Tko na koncu svetog postanstva (svetih misli) ili duhovnih vježba a drugima zajedno na glas obnovi krsne zavjete, dobije potpun oprost, koji se i dušama u čistilištu može namijeniti. Uvjeti su obični: ispovijed, pričest, molitva na zakanu sv. Oca pape. Tu je nova milost udijelio sv. Otac papa Pijo X. odlukom Sv. Zbora za molit i oproste od 27. veljače 1907.

— Euharistijski sastanak ove se je godine držao u samom Zagrebu, dne 26. kolovoza. Subrano se je do pedeset svećesika klanulaca. Raspravljalo se je osobito o čestoj svetoj pričesti i kako bi se ta bogoljubnost što više mogla raširiti među naš narod. Među ostalim progovoril i presvijetli g. biskup dr. Krapac, te izjavi, da je po njegovu uvjerenju najgodnije sredstvo bratovština Božanskoga Srca Isusova. Narod ju naš volit; a tko jednolič postane članom te bratovštine, sve većma odušabi Presveti oltarski sakrament i sve češće ide k stolu Gospodinjema. (Sr. „Kat. List“ br. 36.)

— Brezje, u župi Svetog Jurja u Megljinurju, ima već od godine 1898. svoju malu, milosrdnu kapeticu Srca Isusova.

— U nadbiskupiji zagrebačkoj — koliko nam je poznato — ima sada jedna crkva i dvanaest kapela Srca Isusova.

— Vrhuo — tako se zove selo od kojih 670 duša u župi Bednjačkoj u bvratskom Zagorju. Tu je župnik, velečent dr. Jakša Plivarić, namislio sagraditi veliku filijalnu kapelu na čast Srca Isusova. Ona bi s vremenom mogla postati i maticom nove župe Srca Isusova, jer je župa Bednja sa svih 20 sela provešila, Megjtim bi se u toj kapeli Srca Isusova podjeljom i svoćem držala služba Božja za oko 100 dvije tisuće duša. No da se tu župa osnova ostvari,

treba kojih 20.000 kruna. Župnik je počeo sakupljati; preuzvišeni g. nadbiskup prvi je dao znamenitu svotu.

— „Kalendar Srca Isusova i Marijina“ za godinu 1908. šalje se već na sve strane. Mnogi su ga upravo nesrplyivo iščekivali: pa već prije dva, tri mjeseca naručili. Drugima pak preporučamo, da bi ga što prije naručili. Nemojte čekati do Božića! Teško je čekati i pošti sve na vrijeme i u redu otpremiti, kada svi najednput navale na koncu godine, gdje i osako na sve strane imaju pošta. Osobito naše revne povjerenike i povjerenice molimo, da bi uskoro naručili „Kalendar Srca Isusova i Marijina“. Kada ih budu raspodili, onda će lako vidjeti, koliko ih još trebaju, pa će po drugi put naručiti. „Kalendar Srca Isusova i Marijina“ za godinu 1908. još je deblji, nego prijašnji, a ima i mnogo više slika. Prečasti g. Riharić, koji je hrvatskom narodu izko omiljen, i u ovom je kalendaru mnogo stranica ispisao svojim agudnim, srdačnim i zanimivim načinom.

— Zlatna krunica. Na koncu siječnja 1906. došla se misija u Kastei Staffiliću u Dalmaciji. Zlatni dami prošazli blazeno jedan za drugim: evo već i zadnjega na domaku. Revno se i zanosno sve, što je živo, spremalo, da Presvetomu Srcu što ljepše staviše upriliči na koncu misije. Više se mladića upali u šmru, da naslijede granja, te njim okiti nekoliko kolaca, koji su imali resiti svečanu procesiju. Dva voia vukla se kola, na kojima su se vozili dobar mladići. Kako su bili naprtili kola granjem, krenuše natrag, a jedan od njih sjede na vrh granja. Da dadnu oduška oduamoh svojoj Božanskoj Srcu, zapjevaše zlatnu krunicu. Kad ali eto nesreće! najednput poskliznu mladić sa granja i pale s kola, a kolasa mu progjose preko tijela. S užasom gledali drugovi na žalosni slučaj, a da pomoći ne mogu. No nije trebalo njihove pomoći, kad se Isus sam pobrinuo za onoga, koji je njegovo Srce tako pobožno s drugovima svojim zavinio. Jer gle: usta mladić posve nezlijeđen na neopisivu začugjenje njega samoga i njegovih drugova. Živjelo Srce Isusovo, a živjelo i zlatna krunica! (M. St.)

Odgovori uredništva

Raznima. Lendska vođa varuče se najbolje izravno iz samoga Landa uz ovi adresu: M. le Supérieur des Chapelains de la Grotte, Lourdes, Hautes Pyrénées, France. Vođa dohiva se besplatno, no valja se naručiti prelatiti kakovo svoticu novaca za bocu, opremu i poštarinu, na pošliku 2—3 kruna.

Dijavla. P. S. G. Vi pisate, gdje biste mogli dobiti note za napjev „Zlatne krunice“? — Evo ih u novoj knjižici: „Mali časoslov u čast Presvetoga Srca Isusova.“

Orakovica. J. P. Istim, najbolje, ako članovi bratovštine Srca Isusova prime svoju pričest svakoga prvoga petka u mjesecu. Ako ne mogu u petak, stobitni su primiti u prvu sedjelju ili u koji drugi dan. Uostalom pravila bratovštine ne vežu pod nikakav grijeh.

St. Petar u Šumi. J. L. Knjižice o duhovnim vježbama nema na hrvatskom jeziku. Zato vam preporučam knjigu: „Duhovna razmatranja, napisao dr. Martin Stiglic“, koja je upravo izšla u novom izdanju. Bit će točno oglašena na ovom Glasniku.

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Dobri Gjuro

(Priповijeda v. l. g. Marijan Galović)

Nema sumnje, da je svakomu gotovo čovjeku pomisao na smrt, ako ne strašna, a ono barem neugodna. Život ho, ma i najbjeđniji život, miliji je od smrti. Samo ljudi bez Boga i vjere oduzimaju si život radi bolesti, nevolja i neperilika, što ih u životu snalaze, jer ih ne znaju podnijeti u duhu Isusovu, ne znaju ih obratiti u zasluge vječne, u korist svojoj duši. Strašna je smrt ljudima, koji su za života malo na nju mislili, te živjeli tako, da im smrt mora biti početkom vječne muke i boli.

Kolike li razlike izmed smrti retna i zdušna kršćanina, i smrti čovjeka okorjela u grijehu, nemarna za vršenje zapovijedi Božjih i crkvenih!

„Blaženi mrtvi, koji u Gospodinu umiru“, veli sv. Pismo; a to će reći: blaženi ljudi, ako umiru spokojno, u Gospodinu, s Bogom izmireni, s njim sjedinjeni, njim okrijepljeni i u vječnost opremljeni.

Ali takovoj blaženosti, takovoj smrti mogu se samo oni nadati, koji su za života Gospodinu služili i njega ljubili. Božansko Srce Isusovo napose je obećalo onima, koji ga za života štiju, da će im udijeliti blaženu, sretnu smrt. Blažena Margarita Marija Alakok, poučena Božanskim Učiteljem, rekla je: „O kako je slatko umrijeti, pošto smo vazda gojili pobožnost napram Srcu onoga, koji će nas suditi“. Pa i sveta Crkva u litanijama prikazuje nam Presvelo Srce Isusovo kao „ufanje onih, koji u njemu umiru“. Ona hoće, da mi, štjući za života Srce Isusovo, mislamo i ufamo se, da će nam ono biti naša pomoć pri smrti.

Jest, Srce je Isusovo ufanje onima, koji u njemu umiru. To nam potvrđuje povijest mnogih svetih duša; to nam kazuje smrt onih, koji su za života bili retni štovatelji Presvetoga Srca. Gdje se štije Božansko Srce, tamo se napređuje u kreposti, tamo se kršćanskom strpljivosti podnose boli, tamo se i na času smrti čovjek lako i draga srca predaje u volju Božju. Blaženo i sveto umiru štovatelji Presvetoga Srca Isusova.

Mislēći često na ovo obećanje Božanskoga Srca, sjećam se osobito smrti dobrog mladića Gjura M., člana bratovštine Srca Isusova u Mitrovici (u Slavoniji), koji je umro u veljači

godine 1899. Pa jer njegov život i smrt može biti poticalom na ustrajnost u pobožnosti k Srcu Isusovu, tu ću vam ga ukratko ocrtaći.

•

Bio vam Gjuro naše seljačko dijete, srednji po dobi uz svoja dva brata.

Majka je već više godina bila udovicom uz svoje troje muške nejačadi. Znala je upravo mudro i valjano upravljati imetkom, što ga je muž ostavio, a usto se i svojski brinula za kršćanski odgoj svoje djece. Njoj, vele, išto gospodarstvo bolje, nego za muža joj; pa su i znali ljudi ratari govoriti, da je udovica M. najbolja gazdarica od svih njih, jer joj nikad u kući ništa ne pomanjka; pače ima uvijek dosta i na prodaju, pa i novca po malo na strani. Tu se obistinila narodna: „Ne stoji kuća na zemlji, nego na ženi“, naime valjanoj, štedljivoj i razumnoj. I bilo je zato i dosta zavidnika udovici. A tek se čuđom ljudi čudili, kad je udovica svoga najstarijega sina dala u latinske škole, u kojima je on i dobro napredovao.

Gjuro naš je bio prava slika i prilika majčina u vrijednosti, razumnosti, ozbiljnosti i štedljivosti. Dok je školu pohađao, hvalili ga učitelji, a svijet, što ga je poznavao, gledao u njem rijetko dijete. Često su majci zato čestitali, a to je Gjuru u velike veselilo, i on je još više nastojao, da svojoj majci bude od pomoći i koristi, na dila i pomos.

Kad je školu ostavio, on se je počeo brinuti za sve, što se kućanstva i gospodarstva tiče. Vidjelo se, da bi rado u svem da zna, što i kako valja raditi. Kod kuće, uz majku, s njom na posao, s njom se razgovarati o kućnim poslovima; tu je njemu bilo najdraže, pa ga i rijetko vjegljevali, da bi se s ostalim dječacima igrao ili besposleno budio. Vidjela majka u njem valjano dijete i već se radovala, kako će Gjuro za nekoliko godina dorasti i za poslove težačke, a marnost njegova ju napunjala nadom, da će uvijek dobrim gazdom biti, te majčinu brigu jednoč posve na se uzeti.

Ali kruna Gjuline dobrote bila je njegova revnost u vršenju kršćanskih dužnosti. Od naravi odan Bogu i njegovim zapovijedima, uz dobru majku učvrstila je ljubav Božja u njem volju i težnju, da sve bolji postane pred Bogom i ljudima.

Tomu je još više doprinijela pobožnost k Presvetom Srcu Isusovu, što se je u to vrijeme uvela u župi. Njegovo dobro srce prigrlilo odmah tu pobožnost, a još većma se u njoj ustalio poukom i poticajem svoga brata, koji je tada već kao klerik

dolazio iz sjemeništa na praznike i, sam prošet ovom pobožnosti, užio srca svojih, a napose svog dobrog brata Gjuro.

I sada da vam je bilo vidjeti toga vrloga mladića! Ne mareći za obzir svijeta, poruge svojih vršnjaka, on pun ozbiljnosti poput stara već čeljadeta, vrši revno svoje dužnosti, a osobito hiti prvoga petka, svakoga mjeseca na ispovijed i pričest.

U to doba upoznao sam se sa Gjurom. Došao sam tamo za kapelana, kad mu je valjda bilo već 16 godina. I on, pamtim dobro, bio uvijek prvi ili među prvima, koji su prvim petkom rano dolazili, da ovrše pobožnost k Presvetomu Srcu i zadovolje želji njegovo.

U ovu doba počelo se opažati na Gjuri, da mu zdravlje pogoršava, kao da ga tajna mutarnja bolja izjeda. Zabrinutim okom to osobito opažala majka, i u srcu se njezinu nastanila tuga, da bi se bolest njegova mogla i najgore svršiti.

Kroz dvije godine Gjuro je slabio i venuo, nadajući se uvijek, bolje će biti, jer nije osjećao boli, a nije ga bolest niti bacila na postelju. A pobožnost k Presvetomu Srcu Isusovu davala mu je strpljivost i potpunu odanost u volju Božju. Onako slab, ipak bi on redovno ako i polako, došao u crkvu i obavio svoju milu pobožnost, crpajući iz nje duhovnu radost i jakost, tako da je i svoje, napose majku, još tješiti znao.

Nitko nije pomišljao, da bi Gjuro mogao biti smrti vrlo blizu. Nije on nijednoga dana još radi bolesti morao ležati.

Jednoga blagoga proljetnoga dana u veljači godine 1899. sjedio je Gjuro, toplo obučen, na večer pred kućom sa susjedima i svojima, a onda se spremio na počinak. Oko ponoći mu naglo pošlo, i on odmah pomisli na smrt. Što je davno slutio, učinilo mu se sigurnim: sad će brzo biti. Ali nije se toga plašio, nego prvo, što je bilo, svoje je molio, neka idu po gospodina kapelana, da se ispovjedi i pričesti i na smrt posve spremi. Molio on, da odmah idu. Ali oni mislili, nije zgodno u ponoći ići buditi gospodina, pa ga tješili, da će pred jutro otići. I nije dao mira: „Samo po gospodina idite!“ To mu je jedina želja bila.

Oko 4 sata u jutro probudiše me i javiše mi u kući, da odmah ustanem i idem bolesnom Gjuri brzo. Zlo je, kola već čekaju. Spremiv sebe i sve potrebno za opreću bolesnika, hitro

se naglo u domu Gjurina. Rekoše mi: „Neprestano pita: jesu li isti? hoće li skoro doći gospodin?“

Utješén je bio u velike, kada dogjoh. Pri potpunoj svijesti, po sve udočno sjedeći, pače u postelji, ispovjedio se i pričestio. O kakovom ljubavlju, milinom, slašću je primio svetu pričest kao popudbinu! Za njom je deznuo od časa, kad mu je pozlilo, nju primiti još jednoć prije smrti, zadnja mu je želja bila. I eto, Gospodin Isus došao je u njegovo srce, koje ga je toliko ljubilo i tražilo.

Nakon svete pričesti naglo klonu, oči mu se počeh okretati i prevrtati, poče se mučiti. Požurih mu se još dati zadnju pomast, i papinski blagoslov u prisuću majke mu, brata i nekih susjeda, i jedva to svrših, a on izdahnu Bogu svoju dušu, uz plač nas svijui.

Plač taj je bio plač tuge za njim i plač zahvalnosti prema Bogu, što se je Gjurí ispunila zadnja želja, te je s Isusom okrijepljen i sjednjen, blaženo usnuo.

„Sretna ti Gjinre,“ rekoh majci i bratu, „što je umro ovako lijepom smrću! Gospodin mu je bio milostiv i nije se uzalud ufao u njega.

Bio mi je ovo prvi bolesnik, koji je umro odmah iza podijeljenih mu svetih sakramenata; prvi, koga sam vidio, gdje ovako blago umire, kako bih samo želio, da Presveto Srce dade i meni i svim svojim štovateljima, koji se u njega ufaju i njega ljube.

A napose me je u velike tješilo, što se je taj pred mojim očima na dlaku ispunilo ono najdragocjenije, tako zvano „veliko obećanje“, što ga je Božanski Spasitelj dao blaženoj Margariti Alakok, veleći:

„U neizmjernom milosrgju Srca svojega obećajem ti, da će svemožna ljubav njegova udijeliti milost konačne pokore svima, koji će se za devet susljednih mjeseci svakoga prvoga petka pričestiti. Ne će oni umrijeti u nemilosti njegovoj, niti bez svetih sakramenata, jer će im Srce moje Božansko biti pouzdano utočište u onome zadnjem času.“

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Br. 12. Prosinae 1907. God. XVI.

Izdava mjesечно. Cijena 48 šil. — S poštom 1—10 listaka po 80 šil.
10—50 po 70 šil., 50 i više po 60 šil. Za inozemstvo i K 20 šil.

Pastirska riječ.

Presvjetli gospodin Filip Nakić, biskup spljetski, izdao je na Spasovo pastirsko pismo, upravljeno na njegovo svećenstvo, u kojem upravo žarkim, apostolskim riječima preporuča pobožnost k Presvetomu Srcu Isusovu.

Misli, što ih ističe presvjetli gospodin, vrlo su savremene, te zaslužuju, da ih ozbiljno promatra svaki Hrvat-katolik. Evo, što piše:

Raznovrsni dogagjaji i činjenice, što se svagdanu pred nama razvijaju, što ih našim očima gledamo i našim — da se tako izrazimo — rukama dotičemo, ne mogu, a da nas, premili u Isukrstu Pomoćnici, do dna duše ne ožaloste i ne osvjeđe, da su zlobna vremena, u kojima živimo: — opaki se zavoditelji našega dosle dobrog i pobožnoga puka podižu na sve strane, krivi učitelji prodiru sa svojim razvratnim naukom, a mnogi, žalibože, svakog spola, dobi i staleža, za njima zavedeni lutaju u tminama i smrti grijeha, nit ne misleći na ponor, u koji sunovratice srću.

I ne može, da bude drukčije, kad se čovjek udalji od onoga, koji mu je jedini Spasitelj (Djela Ap. 4, 12), kako i prije, tako i sada, tako i za sve vjekove, uvijek isti (Žad. 13, 8); — kad se udalji od onoga, koji je sam put, istina i život (Iv. 14, 6); — kad se udalji od Gospodina Isusa Krsta. Da,

udaljenje od Gospodina Isusa Krsta glavni je, najpubljeni Pomoćnici, razlog žalosnomu stanju, što ga danas optakujemo. Udaljujući se od Isusa Krsta, čovjek se udaljuje od istine. I mora, da luta u svakojakim bludnjama; udaljujući se od Isusa Krsta, udaljuje se od pravoga puta, te mora, da stramputice zabasa; udaljujući se od Isusa Krsta, udaljuje se od izvora pravoga života, te nevoljan i bijedan mora, da čami u sjeni smrti.

Povratiti stoga i privesti čovjeka k Isusu Krstu, te sve njegove odnose napram Bogu, sebi i iskrenjenu urediti u duhu i po nauci Isusa Krsta — što Apostol shodno izrazuje onim riječima „restaurare omnia in Christo“ („obnoviti sve u Krstu“), bila je sretna, plemenita, velikodušna, Bogom doista nadahnutu prva misao, prva želja, prva riječ našega sretno vladajućega svetoga Oca pape Pija X., kad je po Božjoj odredbi primio vrhovnu upravu Krstove Crkve. Sve sile, sve nastojanje, sve djelovanje svoje upravlja on prema uzvišenomu ovome cilju; a nama i vama, premili Pomoćnici, je najvručje preporučio, i na srce stavio, da, po njegovim napucima, s njim radimo i sudjelujemo k ovomu obnovljenju svega u Krstu, na pravu sreću i spas čovječanstva.

Megju pak sredstvima, koja uspješno vode k ovoj svetoj svrsi obnovenja svega u Krstu, kako, poštovani Pomoćnici, da zapustimo ono, koje nam je sam Božanski Učitelj čudesnim načinom naznačio — a njegovi Namjesnici na zemlji uvijek vrhuče preporučivali, kao veoma shodno i potrebno, a osobito za vremena, na koja se doista mogu uporabiti one riječi svetoga Pisma: „quando refrigescet charitas multorum“ („kada će ohladjeti ljubav mnogih“) — a to je sredstvo: pobožnost prema Presvetomu Srcu Isusovu, obavljena u smislu i po nauci svete Matere Crkve, budući da nam je njezina nauka nepogrešivo pravilo mišljenja i djelovanja — kako to angjeoski naučitelj sveti Toma divno izrazuje: „Ea, quae per Ecclesiam statuuntur, ab ipso Christo ordinantur“ („Ono, što Crkva naređuje, to sam Krist uređjuje“. D. Th. 3. p. q. 83. a. 3.)

A i ne može, premili u Krstu Pomoćnici, da pobožnost prema Presvetomu Srcu Isusovu jako i uspješno ne djeluje i utječe na čovjeka. Ništa na čovječje srce toliko ne djeluje i ne utječe, ništa toliko čovjeka ne priteže, ništa ga toliko ne zanosi, kao što ljubav — ljubav djelom iskazana i potvrđjena.

Pa zar da ne će na čovječje srce utjecati ona žarka, ona

neograničena, ona djelotvorna ljubav Gospodina Isusa Krsta, „koji, budući da je ljubio svoje, koji bijahu na svijetu, ljubio ih je ča do svrhe“ (Iv. 13, 2) onom ljubavlju, od koje, kako on sam kaže, nema veće, po kojoj pregari za nas svoj život (Isti 15, 13); — ljubav koja je pravi predmet pobožnosti Presvetoga Srca njegova, a koje ljubavi je Srce njegovo vidljivi znak i najshodniji simbol?

Filip Nakić, biskup spalatski.

Zar da čovječje srce ostane hladno, poput hladnoga kamena, na pogled onoga Srca, iz kojega buktí plamen ljubavi, pozivajući neprestanim, ako i tajinstvenim glasom: „Evo, evo ono Srce, koje je toliko ljude ljubilo!“

Kako li ne ćemo stoga, poljubljeni Pomoćnici, u duhu svete Crkve, srcem na ustima, vjernike često i često pozivati: „Cor Jesu, charitatis victimam: venite, adoremus“ — k Srcu

Isusovu, žrtvi ljubavi, dogđite i klanjajmo mu se, i tko se odao-
zove ovomu našem glasu i pozivu, te se približi k Srcu Isu-
sovu, i sa svim srcem, sa svom dušom, sa svom snagom svo-
jom prođe u plamene one vruće njegove spram nas ljubavi,
ne, ne će moći odoljeti, a da se ne gane, te Isusu ljubaviju na
ljubav ne odvrati. Je li pak čovjek iskreno uz ljubio Gospodina
Isusa Krsta, on će se bez dvojbe „u Krstu obnoviti“ i njegove
zapovijedi vršiti, „Qui amat me — veli sam Božanski Učitelj
— mandata mea servabit“ („Tko me ljubi, taj će držati za-
povijedi moje“).

•

Najvrue vam stoga, poljubljeni u Krstu Pomoćnici...
preporučamo širenje pobožnosti prema Presvetomu Srcu Isu-
sovu, kao sredstvo moguće, jako i uspješno „da se sve obnovi
u Krstu“. Na to neka vas potakne i obećanje, što ga je Bo-
žanski Spasitelj učinio blaženoj Margariti Alakok, da će naime
oni, koje rade oko spasa duša, u ovoj pobožnosti naći najsi-
gurnije sedstvo, da ganu i najtvrgja srca, da obrate i najokor-
jelije grješnike....

Ovdje presvijetli gospodin biskup svojemu svećenstvu
preporuča: što svečaniju proslavu blagdana Srca Isusova, po-
božnost mjeseca lipnja i „Glasnik Srca Isusova“.

No o tom drugom prilikom.

Daj Bože, našite ove krasne biskupske riječi održiva da-
leko izvan granica biskupije spljetske i makarske!

♦♦♦♦♦

Pretplatnici i pretplatnice Glasnika! Povjerenici i povjerenice!

Evo godine na izmaku: Obnovite što prije pretplatu! Nije
moguće, da tiskara prve brojeve za novu godinu za vrijeme i u
potpunom redu otpremi, ako se kasno pretplati. Pretplatite, ako
je ikako moguće, još prvih dana prosinca! Pa evo
vam sada i lijepe prilike, da štogod uradite za proslavu Srca
Isusova: nagibte među svojim prijateljima i znancima što više
novih pretplatnika! Pobožnosti k Presvetomu Srcu Isusovu, ova
najspasnosnija i najljepša pobožnost, po sudu presvijetloga go-
spodina nadbiskupa zadarskoga najuspješnije se širi „Glasni-
kom Srca Isusova“. Tko dakle širi „Glasnik Srca Isusova“, taj
je apostol, apostol Srca Isusova! Zar to nije dično i časno? —
Dakle na posao! Uredništvo.

Namjena molitava i dobrih djela u prosincu.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

— **Nade katolika.**

U Zagrebu tako zvani „naprednjaci“ izdavaju časopis pod imenom „Savremenik“. U tom časopisu izagje ove godine pjesma s natpisom: „Vizije“. Tu ti pisac izrazuje nade, da će veliki prevrat, što ga pripravljaju socijalni demokrati, kad bukne, jednim mahom na cijelom svijetu uništiti katoličku Crkvu.

Zar takova pjesma nije izliv upravo sotonske mržnje na katoličku Crkvu? zar ona nije davorija paklenih četa?

A nije taj bezbožni pjesnik sam: skoro po svem svijetu razbjesnio se ljuti boj proti Crkvi Kristovoj, pa se i kod nas svakim danom sve to više razmahuje.

Bezvjerci, kojih među tako zvanom „inteligencijom“ (izobraženim ljudima) dosta ima, uhvatiše se u jedno kofo sa socijalnim demokratima, to jest s bezvjcercima među radništvom, da sjedinjenim silama jurišaju na Crkvu, ne bi li je stubokom iskorijeniti.

Ima ih na tisuće, koji su uvjereni, te na sva usta govore, da je katoličkoj Crkvi jur odzvonilo, da će doskora nestati s lica zemlje. No mi sa svetim Pavlom velimo: „Mi smo kao oni, koji umiru, i evo smo živi“ (II. Kor. 6, 9). Mi posve stalno znamo, da dušmanima Crkve, Krista i Boga ne će uspjeti pakleni njihov posao. Naprezali se koliko hoće: Crkva je nepredobiva, Crkve pobijediti ne će. Crkva stoji na stijeni tvrdoj: glave svoje mogu razbiti o tu stijenu, ali porušiti te stijene ili je ma i za dlaku samo pomaknuti — to će im ostati jalov posao.

Isukrst, Sin Božji, koji je vječna Istina, obećao je, da on vrata paklena ne će nadvladati Crkve (Mat. 16, 18) i da će on sam biti s nama u sve dane do svršetka vijeka (Mat. 28, 20).

Kada je kod zadnje večere glavao ušao u srce ljudino, onda nesretni apostol namah izagje iz dvorane, da još iste noći izda Spasitelja, te ga preda u ruke neprijatelja njegovih. No tek što je Juda išao, a Spasitelj reče vjernim svojim apostolima: „Sad se proslavi Sin čovječji, i Bog se proslavi u njem“ (Iv. 13, 31).

Zar to nije čudno? Gle, u isti čas, kada neprijatelji Kristovi stavlje alave, te misle, sad će, na, Spasitelja za uvijek pobijediti:

u isti čas „proslavi se Sin čovječji“, u isti čas Isus je svladao svijet i sotonu, te je kraljevstvo svoje slave zauvijek utvrdio.

A kao kod Isusa, tako je uvijek bilo i sa Crkvom njegovom. Čitamo li povijest Crkve, onda nađamo, da su oluje i progoni Crkve svaki put bili glasnici skorašnje sjajne pobjede i divnoga razvitka.

Tako je bilo već u prvo doba Crkve Kristove. Upravo iza dugih, krvavih progona ona je obladala svijetom, te se divnom brzinom po njem raširila. Tako je bilo i u zadnje doba. U osamnaestom vijeku pakao se je više no ikada spremao na odlučnu borbu proti Crkvi i mislio ju sasvim uništiti; a kad tamo, iza više od stotjetne ljute borbe Crkva stoji jača no ikada prije: ona se je u devnaestom vijeku umnožila za kojih pedeset milijuna vjernika, a i nufaraji crkveni život bujnije cvate no ikada prije. Pobjeda Crkve katoličke bila je tako bjelodana, da je i sam protestantski povjesničar Otokar Lorenz na koncu prošloga vijeka sav potišten priznao: „Borba proti katoličkoj Crkvi jest borba bez nade u pobjedu.“

No što se manje imaju nadati pobjedi neprijatelji Crkve, to se više imamo nadati ni. Pobjeda je naša! „Ako se postavi protiv mene tabor, ne će se uplašiti srce moje; ako se na me borba digne, upravo u to ću se uzdati“ (Ps. 26, 3).

Tako je. Upravo onda, kada neprijatelji na Crkvu najžešće navaljuju, upravo onda imamo se najviše nadati pobjedi. Pobjeda bit će to stalnija i sjajnija, što će pakao više bjesnjeti.

Zar to ne možemo i na svoje oči vidjeti? Zar se u našoj domovini crkveni život nije počeo razbujati i razvijati upravo zadnjih godina, otkako se je i kod nas razmahala otvorena borba proti Crkvi? Nikada prije nije se kod nas tako lijepo razvijala katoličko novinstvo i katolička knjižica; nikada nije bilo toliko Marijinih kongregacija i tako bujan život u njima; nikad se nijesu držale tolike pučke misije; nikad se sveti sakramenti nijesu tako revno primali; a nada sve: nikad se nije kod nas toliko šovalo Presveto Srce Isusovo, nikada nije bilo toliko članova Apostolstva molitve i bratovštine Srca Isusova, toliko čitatelja Glasnika njegova — koliko upravo odonda, otkako su i u hrvatskim zemljama naprednjaci i socijalni demokrati razvili svoj crni barjak, te se počeli javno boriti proti katoličkoj Crkvi.

Istina, u toj su se borbi mnogi te mnogi odmetnuli od Crkve; no zato su oni, koji joj ostadoše vjerni, postali još revniji, još odlučniji. Te ti je kao kad ti oluja potrese voćkama:

opast će mnogi plodovi: ne kakovi? — Trući i crvljivi, a zdravi ostanu, pače iza oluje još bolje uspijevaju.

Ne bojmo se dakle borbe, ali spremajmo se na nju! Spremajmo se žarkom ustrajnom molitvom, revnim primanjem svetih sakramenata, kreposnim životom i usrdnom pobožnošću sprati Srca Božanskoga. Spremajmo se na zadnju odlučnu borbu, koja Crkvu i kod nas neminovno čeka, a pouzdano se nadajmo, da ćemo pod zastavom Srca Isusova slavno pobijediti. „Evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka!“ (M. H.)

Najstarija crkva Presv. Srca Isusova.

(Priopćio o. Marko Stipković D. I.)

Jamačno će drago biti svakomu štovatelju Presvetoga Srca Isusova, a napose čitatelju miljenčeta našega — obiljubljenog nam Glasnika — ako mu pripovjedim, gdje se nalazi najstarija crkva posvećena na čast Srcu Isusovu.

Pred trista i više godina živio je u Braziliji veliki apostol ove zemlje i glasoviti čudotvorac, sluga Božji otac Josip Anchieta D. I. Za čitatelje Glasnika najzanimivija vijest jest to, da je on još kojih sto godina prije, nego li je Božanski Spasitelj objavio po blaženoj Margariti Alakok blago i bogatstvo Srca svoga cijelome svijetu, poznavao ovu rajsku pobožnost i gojio prema njojzi veliku ljubav. Dokazom te nježne i djelotvorne ljubavi imademo prvu crkvu Srca Isusova, što ju je on podigao godine 1585.

A kako se za to doznalo? Neki učenl Isusovac iz Belgije proučavajući povjesne listine, našije na nekoje dokaze, iz kojih se jasno vidjelo, da se u Sjedinjenim državama braziljske republike, i to baš u državi Duha Svetoga, nalazi sveto blago: tako je on nazivao punim pravom ovu crkvu posvećenu na čast Srcu Isusovu. Lati se on dakle pera i obznani starješini braziljske misije, ocu Justinu Lombardi-u D. J. čitavu stvar, moleći ga, neka se potruđi, te potraži ovo sakriveno blago. Crkvu, hvala Bogu, našije, i neoborivim se dokazima pronagije, da se ona nalazi u crkvenom kotaru Itapemirim, a da je to sadašnja župa crkva u Guarapary-u.

A sada da vidimo, kolika je i što vrijedi. Kažu misijonari — Isusovci iz rimske redodržave — da je ovaj prvi hram Srca Isusova sa čvrstve svoje gradnje, ljepote i položaja jedna od prvih

i najljepših crkvi u ovom kotaru. Ima troja vrata i tri prozora na prekrasnom pročelju. Dužina je crkvene lagje 12 m i 14 cm., širina 6 m, visina zidova 6 m 66 cm a visina tornja ili zvonika 11 m i 2 cm. — A sada da završimo u ponutricu. Na lijevoj strani od ulaza ima oltar sa monogramom imena Isusova: I H S, a nad njim izmed nakita drugi znamen Srca Isusova, vrijedan da ga čovjek promotri, jer se iz rane Srca diže križ; nema pak čavala, niti trnove krune naokolo. — Desno od ulaza ima drugi jedan oltar sa monogramom Marijina imena, što se pak tiče velikog žrtvenika, ništa nema na njem od starine; sav je iz novijeg doba, a resi ga slika Neoskrvnjene, što je bila u staroj župnoj crkvi, a zaštitnica je Guarapary-a. Osim oltara nalaze se jošte dva raspela iz doba starih Isusovaca, kip Neoskrvnjenog Začeca i Svetoga Mihovila. — Ako još dodam, da od drevne kuće otaca Družbe Isusove ništa više ne opstoji izim temelja: ovo svega, što sam našao o glasovitoj crkvi i ob onom, što je s njome u kakvom savezu.

Dao Bog, te i ovo nekoliko crtica štogod doprineslo na odanost Srcu Božanskomu, a osobito što se tiče novih crkava na čast Srcu Isusovu, oko kojih se, hvala Bogu, i u Hrvata nešto nastoji ovih zadnjih godina!

Kralj srdaca u Arbanaskoj.

(Dopis Dalmatinaca sa Bojane)

Bilo je to 17. siječnja 1467., kad u gradu Alesiju ispusti svoju plemenitu dašu slavni Skenderbeg, strah i trepet turske aždaje. Ne prođe ni jedanaest godina iza smrti ovoga kršćanskog junaka, a nad bijelim Skadrom, glavnu gradom Arbanaske, vino se zeleni prorokov barjak.

Arbanaskoj svanuli crni dani.

No jedna je utjeha ostala potlačenomu narodu: sveta vjera pradjedovska. A kako je ova vjera i danas jošte živa, tomu je očitim dokazom pobožnost k Presvetomu Srcu Isusovu, koja malo gdje tako bujno cvate, kao upravo u Arbanaskoj. Nema ti grada, nema župe, nema najzabitijega mjestanca po vrljetnim gorama arbanaskim, gdje se ne bi znalo za ovu rajsku pobožnost. Ili ti stupio u kuću bogatog Skradranina ili u klimavu kolibicu veselog pastirčeta: svagdje ćeš naići na sliku Božanskoga Srca. Goli krš, gusta šuma, zelena livada i brzice rijeke:

Bojana, Drina i Morava, svakim danom odjekuju pjevanjem zlatne krunice. Na više se mjesta blagdan Srca Isusova slavi, kao da je zapovjedni svetak. Srcu Isusovu za ljubav znade li Arbanas učiniti upravo junačkih djela kršćanske samozataje i prijegora.

Budući da u 'Arbanaskoj' sama vlada slabe ili nikakve pravde ne kroji, to svak sebi puškom u ruci svoje pravo traži ili brani. To je i odviše u prilog krevnoj osveti, koje se krabri Arbanas ni za što na svijetu ne bi odrekao. Uvreda oprostiti —

Najstarija crkva Srca Isusova (1855.), sada župna crkva u Guarapary-u u Braziliji.

to je njemu najveća kukavština i sramota. Ali daj samo, da mu misijonar živo predoči, kako Presveto Srce Božanskoga Spasitelja i oca žrtvu od njega traži: a evo ga, umekšalo mu se junačko srce te plačnući i cvileći zagrlit će ubojicu vjernoga prijatelja, rođenoga brata, milog si oca i ljubljene majke, kličući iz dna srca: „Opraštam, opraštam!“

Ako idje, a to u Skadru lijepo cvate pobožnost k Presvetomu Srcu Isusovu. Evo joj skromnog početka.

Neki zbornik Marijam — bit će tomu nekih petnaest godina — živo je želio da mu se rodi muško dijete. Ali sve mu se

nade izjalovile, dok se najposlije ne obrati k Presvetomu Srcu Isusovu. On obeća, bude li mu želja ispunjena, da će kupiti kip Srca Isusova naravne veličine, te da će ga pokloniti crkvi Družbe Isusove, gdje zbornici Marijini svake godine drže svoj sastanak. I on bi uslišen. Dostkora dobi sina, koji je i danas na utjehu ocu svome.

Vjerni vojnik Marijin iskupi svoju riječ, te nabavi velik krasan kip Srca Isusova. Prije no što će se svečano blagosloviti, držale su se duhovne vježbe, kojima su osim zbornika Marijinih prisustvovali i drugi građani. To je bila iskra nebeska, iz koje buktu silni plamen ljubavi i pobožnosti spram Srca Božanskoga.

Odsada počeo dolaziti svijet pred ovaj kip, da se u svim svojim nevoljama preporuči Presvetomu Srcu. Svijeće, što ih donosice ovdje pale, razne zavjetne pločice, srebrna i zlatna srca, zlatno prstenje, kolajne i druge dragocjene stvari svjedoče ti, kao o milostima dobivenim tako i o zahvalnosti arbanaskih štovatelja Srca Isusova.

Ove godine bijaše osobita ganutljiva svečanost. Sveti Otac papa Pijo X. bio naredio, da se posveta svijeta Božanskomu Srcu svake godine svečano obnovi. Na tu vijest skadarski zbornici Marijini ustadoše listom, te odlučiše, da će taj mili kip okruniti krunom, neka svaki zna, da je Srce Isusovo kraj srdaca njihovih. Muški zbor Marijin i zbor kršćanskih majka pomudiše se, da će svojim primosima nabaviti srebrnu, pozlaćenu krunu. Naručiše krunu i počеше pripreve za svečanost.

No mjesto, gdje je dosada stajao kip, nije bilo prikladno. Davna je dođuše želja bila, da se crkva malo proširi, te uredi mala kapelica Srca Isusova. Ali susjed, vlasnik zemljišta, koje je za to trebalo, nije toga dosada nikako htio da dopusti. Ovaj put bez ikakve poteškoće pristade na sve. Uoči blagdana Srca Isusova kapelica s novim oltarom Presvetoga Srca bijaše gotova. No svečanost krunisanja bi odgođena do u nedjelju, e bi što više svijeta prisustvovalo.

Svanu napokon zora žugjenoga dana. Već ranim jutrom crkva bila dupkom puna. Više od šest stotina svetih pričesti. Svaki pričesnik dobio lijepu medaljicu Srca Isusova i Marijina na dar. O osam sati i po presvijetli pragospodin Paško Guerini, rodom iz Boke kotorske, nadbiskup skadarski, časní starina u osamadesetifostoj godina života, premda ga mučile razne rane po nogama, htjede ipak da pjeva pontifikalnu misu.

Poslije podne bilo je krunisanje. Kik stajao na oltaru u dvorištu. Propovjednik odaševljeno govorio o riječima: „Treba

da on kraljuje" (1. Kor. 15, 26). Zatim, dok su se pjevale litanije Srca Isusova, nadstojnik muške kongregacije sa svoja dva pomoćnika stupi pred nadbiskupa noseći krunu u ruci, a prapospodin ju blagoslovi. Sad će nam nadbiskup sići s prijestolja svoga, te uspevši se do kipa, svojim rukama stavi krunu na glavu Božanskoga Spasitelja.

Okrunjeni kip Srca Isusova (Skizba)

Neopisivo ganuće oboze sve prisutne.

Uz svirku glazbe krenu sada velebrna procesija s okrunjenim kipom Srca Isusova ulicom, koja je krasno bila urešena zastavama i slavlucima, te svečano umesoke kip u crkvu. Crkva je bila sva u plamenu mnogobrojnih voćnica. Tu se

pred izloženim Svetotajstvom obnovi posveta Presvetomu Srcu, a sam Isus blagoslovi vjerni si puk. Napokon odjeknu s pjevališta hvalospjev Kristu Kralju, koji podvostruči plam u srcima svijeta, te se svak povrati kaći svojoj, čvrsto odlučivši, da će ostati vjeran svom nebeskom Kralju i Bogu.

—

Slava Gospi Lurdskoj.

(Priповijeda jedan E. kapucin na Rjeci.)

„Kažem vam, da će tako biti radost na nebu za jednoga grješnika, koji čini pokoru, većma nego li za dvadeset i devet pravednika, koji ne trebaju pokore“ (Luk. 15, 7).

Evo, dragi čitatelji milog nam Glasnika, primite i opet nekoliko redaka na korist i spas svojih duša, a na čast i hvalu bijele Djeve Pireneja.

Slava Djevici Lurdskoj!

Priповijedit ću vam ukratko jedno obraćenje, što se je dogodilo po zagovoru Djevice Lurdske

Bilo je to prošle godine (1906.) u mjesecu svibnju. Jedno posljedpodne dogje na vrata našega samostana neka služavka i saopći vrataru, bratu Špiri, ovo:

— Časni beate, imam gospodaricu, koja se nalazi na strašnom putu propasti. Već je tomu punih dvadeset i šest godina, što ona sasvim zanemaruje svoju dušu. Ne ide nikada u crkvu, nikad se ne moli. Njezina crkva — oprosište, što se tako izrazujem — njezina crkva: to je kazalište, njezini molitvenici: peljavi romani. Usto dolaze k njoj svakojake osobe, i tako ona na svaki mogući način upropašćuje svoju dušu. Ni zdravemarije ne zna više moliti. Teškom mukom nagovorili je, te je jučer došla k svibanjskoj priповijedi, a obećala mi je da će i danas doći. Molim stoga, da biste ju javno u molitve preporučili.

— Slava Djevici Lurdskoj! — odgovori brat vatar, te posve pouzdano rekne zablunutoj služavki: — Klekni amo vidiš, pred ovu našu Gospu Lurdsku. Sad je njezin mjesec: ona će tvojoj gospodarići ispositi obraćenje. Slava Gospi Lurdskoj!

Služavka se približi korak, dva li kipu Lurdske Gospe, ali još ne klekne, već se opet obrati k bratu vataru, te će malodušno:

— Ali kako će se obratiti, kad ni u što ne vjeruje, a nit se umije prekrstiti? Uvijek govori protiv svećenicima i protiv vama redovnicima.

— Ništa zato — miri ju brat Špiro — ti samo čini što više možeš dobro. ovaj mjesec, moli devetnicu pred ovom milom golubicom, Majkom Božjom Lurdskom, a i ja ću sam isto činiti. Slava Gospi Lurdskoj!

Dobroj služavki sine u srce tračak nađe, a na oči joj navru krupne suze. Puna neobičnog pouzdanja spusti se na koljena pred bijelim milovidnim kipom Lurdske Gospe, te započne devetnicu.

*

Devetnica je dovršena. Bilo je to 25. svibnja. U 3 sata popodne eto ti opet one služavke. Ne dolazi sama, već sa svojom gospodaricom. Slava Gospi Lurdskoj! gospogjica je došla, da se ispovjedi i s Bogom pomiri.

No kako da se ispovjedi, kad ne zna?

Lako toma! Ovamo molitvenik, tamo, gdje piše: „Priprava na svetu ispovijed“, onamo kratka pouka jednoga oca kapucina, i tako iza tri dana gospogjica opet dogje, te s velikom skrušenošću srca svoga obavi svoju svetu ispovijed.

Slava Gospi Lurdskoj!

Slava dobroj Pastirici Mariji, koja tako lijepo znade naći izgubljenu ovcu Isusovu!

Hvala i slava „Dobrom pastiru“, koji je u neizmjernoj dobroti Srca svoga izvolio nagjenu ovcu podići na ramena svoja!

Sutradan ujutro sama obraćena grješnica primi prvi put nakon 26 godina Božanskoga Spasitelja pod svoj krov, u svoje iskajano, očišćeno i obnovljeno srce.

Pitate, što se je dalje dogodilo?

Gospogjica promijenila se sasvim. Romane izmijenila nabožnim knjigama, kazalište — crkvom, lakoumnost — kršćanskom čednošću, bezvjerstvo — živom vjerom, nemar za dušu — gorljivom revnošću, grješne zabave — dugim molitvama, ruglo svetinjama — suzama kajalicama.

„Vidio sam ju“, kaže vratar, brat Špiro, „mnogo puta, gdje plaćući vruće moli i ruke svoje širi prema onoj, po kojoj je zadobila milost obraćenja“.

— Što toliko plaćete? — zapita je brat Špiro jednoga dana. A ona će mu:

— Kako da ne plaćem, kad se sjetim svog prošloga grješ-

nog života, a vidim sada i čutim neizrecivu milost, koju sam zadobila? Hvala i slava sto puta Gospi Lurdskoj i Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu za tu preveliku i nezasluzenu milost!

*

Dragi čitatelju, mogao bih ti mnogu stranicu Glasnika ispuniti o životu ove obraćene duše, a i sama je za to zamolila, želeći, da „svatko znađe, kako je grješno živjela i koliku je milost zadobila od Gospe Lurdske“ — ali čemu to? — Amo se kod nas Glasnik mnogo čita, pak poradi kojekakvih jezika ne ću o njezinu životu ništa više kazati. Dosta ti budi ovo, što sam pripovijedao; dosta, da iz ovoga živog primjera vidiš, kako je silna moć Marijina nad srcima grješnika; kako je neiscrpiva njezina ljubav, njezino milosrđe; kako je potom i uspješna molitva k njojzi za obraćenje zalutalih ovčica Kristovih.

Stava Djevici Lurdskoj!

✠

Zahvalnice Majci Božjoj Lurdskoj.

Zahvalnice treba da su potpisane potpunim imenom i adresom, inače ih ne možemo nikako umisliti. *Uredn.*

— Iz Rogatice u Bosni piše jedan financijski nadstražar: Moj je otac bio vrlo bolestan proljetos, te meni javiše, da se on ne može ni maknuti bez pomoći. Boljela ga je lijeva noga. Liječnici ga ne će ni u jednoj bolnici da prime, pa niti u Zagrebu, već ga svagdje odbijaju, jer da za njega više lijeka nema. To me se je jako kosnulo. Čitajući u Glasniku mnoge zahvalnice, spremim odmah deset kruna na Rijeku časnim ocima kapucinima za jednu svetu misu i za dogradnju njihove crkve Majke Božje Lurdske, i bio sam uslišen. Kad hude ljeto, moj je otac s mojom mlađom braćom na livadi travu kosio, čemu se nitko nadao nije. Hvala i slava Majci Božjoj Lurdskoj!

— Kuzminac (Hrvatska). Godine 1902. u siječnju prehladi mi se kćerka i razboli na nozi. Ja s njom k liječniku, ali pomoći nije bilo. Druge godine bila je u bolnici 34 dana, pregledalo je i liječilo pet liječnika, no sve uzalud; više liječnika, veća bol. Povratila se doma i tuj dvije tri godine hodala na dvije štake. Kad na blagovijest 1905. vozila se po našem selu presvijetla gosp. barunica. Ona opazi dijete, gdje stoji pred kućom, uprta u svoje dvije štake, pozove ju prijazno predla se

i sažalno je upita, što joj je. Onda mi pomogla svoju pomoć za liječenje. No kada sam joj pripovijedala, da svi lijekovi nijesu koristili, pošalje mi svete lurdске vode iz samoga izvora, gdje se je blažena Djevica Marija ukazala Bernardici. I ja s djetelom stanem se moliti Majci Božjoj lurdskoj i moćim nogu, gdje ju boli, lurdskom vođm. A kad ja drugi put gledam i moćim, već se je pokazala pomoć Majke Božje lurdске. Bol je bila popustila, a vidjelo se je, gdje mora noga biti otvorena. Liječnik otvori nogu, i za deset dana kćerka haci jednu štaku. Svaki je dan pila lurdске vode i svaki joj dan bilo bolje. Napokon je već bez svake štake mogla ići u crkvu i u školu. A sada, u mjesecu svibnju 1906., moje je dijete bez ikakve boli. Do zadnjega svog časa hvalit ću dragomu Bogu i Majci Božjoj lurdskoj za milost, koju moja kćerka od njih primi.

Još zahvaljuju Majci Božjoj lurdskoj: D. B., učitelj u V., za pomoć u velikoj kušnji; A. M., učiteljica u D., što joj je prošla glavobolja; M. R., supruga potporučnika u P., za razne milosti.

Plemenit trgovac.

(Pripovijest jedna učiteljica.)

Sjedih zamišljena, da ne rekneš žalosna, u svojoj sobici. Nije me zabrinula škola, kojoj sam učiteljica; ta djeca su mi vrlo dobra i pobožna. Nego mi je teško bilo pri duši, misleći na Glasnik Srca Isusova, kojemu sam povjerenica. Prošle godine (1902.) sakupih 70 pretplatnika; a ove godine? Danas je već 15. siječnja, pa? — pa ih upisah tek šest! Narod je ovdje u hrvatskom Zagorju vrlo siromašan, a k tomu zadnja ljetina tako slaba, da su već o Božiću kruh kupovati morali. A sada ova užasna zima! Pa nigdje ni novčića da zasluže. Kako dakle da skucaju pretplatu? Da ste vidjeli moju dječicu, kako su bila žalosna, jer nijesu ove godine od siromašnih roditelja dobila pretplate! Ta uvijek su tako veselo dočekivali svoj mili Glasnik, te obje ruke za njim pružali. U školi stoji mali kip Srca Isusova; svakoga se prvoga petka pred njim mole: pa da ostanu bez Glasnika? A ne će biti drukčije, ako Srce Isusovo ne ubini koje čudo!

Još ja ovako u mislima, kada netko tko pokuca na vrata. „Slobodno!“ oglašim se, a unutra stupi jedan trgovac. U čudu ga pogledam, što će on kod mene, jer sam slabo s njim

poznata. Ta on stanuje čitav sât daleko, a samo sam jedan put bila kod njega. Pozdravim ga, a on ni pet ni šest, već mi istrese iz svoje novčarke čitavu hrpu novaca na stol te veli:

„Došao sam, gospođice, i donio pretplatu za 52 Glasnika Srca Isusova.“

„To je lijepo,“ rekoh, „da ste sakupili toliko pretplatnika.“ A on će:

„Ne, nijesam sakupio do sada ništa, već ću nastojati, ako Bog da, da sakupim. Nego to ja pretplaćujem za 50 djece dobre ali siromašne. Znaite, bili smo bolesni, ja i moja kćerka. Presveto nam je Srce povratilo ljepo zdravlje; a ja, da mu se do nekde odužim, pretplaćujem evo to nekoliko djece na njegov Glasnik. Bilo nam Srce Isusovo vazda u pomoći! A vi budite tako dobri, te javite Glasniku moju skromnu zahvalu Srcu Isusovu za dobiveno zdravlje.“

Pomislite si sada moju radost! Ne mogu je opisati! A radost moje siromašne djece, kada su opet dobili Glasnik! Uht! ne mogu ja drugo kazati nego: „Presveto Srce, blagoslovi ovoga plemenitoga trgovca! Vрати mu milo za drago! Naplati mu stotruko njegovu ljubav!“

Ne trebam vas tek uvjeravati, da je on revan štovatelj Srca Isusova, nijedne nedjelje ni blagdana ne izostane iz svete mise, pa rado podupire svako plemenito djelo. A dobri ga je Bog i očito blagoslovio. Nazad osam godina bio je siromašan, a danas prilično dobro stoji. I njegova je supruga vrijedna kršćanka. U njihovoj je blizini kapela svetoga Roka. Tamo ona često okiti oltare lijepim umjetnim cvijećem. Pa ju i Bog obdario kćerkicom, koja je roditeljima na radost i utjehu.

A moji stari pretplatnici? Pomalo se i oni počeo opet javljati, pa ih s pomoću Božjom sakupih do 80.

To vam evo sve napisah, ne bi li se i drugi bogatiji ugledali u primjer onoga plemenitoga trgovca, te slične zadužbine učinili, kada prime milosti od Presvetoga Srca Isusova.

Šveća po malo.

— Šandrovac u županiji Bjelovarskoj (Hrv.). U župnoj crkvi našoj postoji od godine 1898. bratovština Srca Isusova, a od godine 1901. bratovština Srca Marijina. Prva broji danas 4.974, a druga 864 člana, dijeleći iz susjednih župa. Svakog prvog petka je sveta misa i pričest za bratovštinu Srca Marijina. Ove su bratov-

štine narod podigle orahno, a i materijalno, Blagdan Srca Isusova slavi se u sam petak svečanom svetom misom i procesijom, na koju dolazi do 2.000 svijeta. Taj se dan u župi ne radi. (J. D.)

— Prigodom zdravice domovini. Dne 14. rujna bio je crkveni zbor u Prozoru kod Otočca (Hrv.) Velečasni g. Milan Pavelić, upravitelj župe na Kršnom i darovit pjesnik, izreče zdravicu domovini, a nakupljeno svećenstvo položi nato dvanaest kruna u svrhu, da se njima nabavi „Kalendar Srca Isusova i Marijina“, te besplatno razdijeli među siromake, koji ga ne mogu sami kupiti. Bilo isključivo na slavu Božju i spas duša! (Fr. S.)

— Tijelo jedne Svetice, Sveta Angjela Merici, koja je osnovala red Ursulinka, pokopana je u Brešiji u Italiji. Dne 28. svibnja ove godine (1907.) svečano se slavila stota godišnjica, što je ona proglašena svetom. Tora prilikom otvorio se lijes, a nagloše njezinu sveto tijelo — kojih 350 godina iza njezine smrti — posve dobro sačuvano, kao da je istom usnula.

— „Kalendar Srca Isusova i Marijina“ za godinu 1908. ima krasnih članaka svake vrsti, no jedan među njima zanimat će bez sumnje svakoga, bio on star ili mlad, bio učen ili neuk. A to je članak: „Kako ćeš nagadjati vrijeme?“ Mi živimo okruženi raznim životinjama, domaćim i divljim, a životinje su za čudo osjetljive za promjene vremena. Životinje znadu nam mnogo sati unaprijed na glas naviještati, kakovo će biti vrijeme, hoće li biti lijepo ili kišovito, spremu li se možda koja žestoka oluja. Životinje tu ko na oklad naviještaje: jedna ugodiše pjevanjem, druga dosadnim cvrkanjem; jedna rikne, druga kriknje; jedna ruče, druga cvrkuće; jedna drekne, druga kukurijekne: tko će razumjeti te njihove životinjske jezike? Evo našega kalendara, da vam ih protumači. Životinje naviještaju vrijeme i svojim često neobičnim vladanjem: letanjem krila, napučenjem, visokim ili niskim letanjem, pohlepnim žderanjem i tako dalje: tko će tu vladanje razumjeti? Evo našega kalendara, koji će vam i to ponešto razjasniti. Naš kalendar prikazuje vam dvadeset i dvije životinje kao proroke vremena, a prikazuje ih ne samo riječju, nego i slikama. Ima uz ovaj zanimivi članak dvadeset i dvije stihice. A šta je s pravilima o vremenu, koja su bila tiskana u našem kalendaru za godinu 1907.? Jedan naš je prijatelj našega kalendara uvjeravao, da se ta pravila veoma svigljaju, osobito seljacima, mo i drugima, pa nas je zamolio, da bismo ta pravila seke godine otisnuli u kalendaru, e bi uvijek bila pri ruci. Mi smo se odazvali želji i pozivu. Mi smo ta pravila, osobito stihove, još nešto popravili, pa ih rasporedili uz dvanaest mjeseci godine; uz svaki mjesec našli ćete po jedan ili ih pravila. Evo vam, to je nešto drugo, nego tobožnji stogodišnji kalendar, koji samo laže. Nadamo se, da je naš kalendar time ugodio svim svojim stariim prijateljima i da će si naš ovim člankom još mnogo novih prijatelja naći. A bilo i to jedino na slavu preslatkih Srdara Isusa i Marije, kojima je naš kalendar posvećen.

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Biserak sitni . . .

(Sjeverao Serafin Zvezdanov.)

B iserak sitni	I pelin-kupa
Već mnogi prolje	Iskapih mnogo,
U ovoj hrijednoj,	Kad željah milom
U suznoj doći.	Ugodit Bogu.

No teka suza
i pelin-kupa;
Kroz suze čovjek
U nebo stupa.

„Hajde samo naprijed!“

Jedna bogoljubna djevojka u Iloku (u Slavoniji), čitajući Glasnik, namjeri se na članak i na slike o društvu djevojaka za naknadnu svetu pričest u Punitu. (Vidi Glasnik o. g. str. 58.)

Srce joj jače zakuca, suze prolije i pomisli: „Mi smo Iločani baš zadnji! Imamo nas maleno društvo, koje se tek kao sjena kadikad pojavi. Oh, da to društvo bude veće brojem i revnije u primanju naknadne svete pričesti! Onda bi doista Sreću Isusovu bilo na čast i utjehu!“

I ona ode jednomu velečasnomu ocu franjevcu i zapita ga:

„Velečasni oče, bih li ja išla prosit po Iloku za jednu zastavu Srca Isusova? Kad dobijemo taj vidljivi znak Presvetoga Srca, stopit će ih, mislim, više u njegovu dičnu vojsku“.

Velečasni otac nasmiješi se, pa će joj:

„A hoće li se tvrdokorni smilovati milodarom?“

No djevojci ko da nešto u srcu govori:

„Hajde samo naprijed!“

Jedva dočeka nedjelju i počne prošnja.

I gle! u kratko-vrijeme sakupi 240 kruna za zastavu, a 30 djevojaka i 20 žena predobi za društvo naknadne svete pričešti i 4 pretplatnice za Gła pik, dok su sve ostale obećale, da će ga od nove godine držati.

tako bude naručena krasna zastava: na jednoj je strani slika Srca Isusova, a na drugoj Srca Marijina. Na blagdan Presvetoga Trojstva bi posvećena. Kako je stara crkva porušena, a nova još nije sagrađena, to nije mogla biti veća svečanost. Ali im je zato velečasni otac Gretschi držao propovijed, koja bi i kamenje ganula na plač.

Novo se je društvo krasno počelo razvijati: Presveto ga Srce i nadalje blagoslovi! (T. M.)

Pravi Adamov sin.

Upravo sam se vraćao sa šetnje. Bio sam u polju, u lijevoj prirodi Božjoj, da si odmorim i okrijepim tjelesne i duševne sile. Ta, nije to šala sjedjeti cijele dane mnogo sati uz sio nagnut nad knjigu, i razbijati si glavu više puta stvarima, što ih nijesu ni oni razumijeli, koji su ih napisali.

Iz daleka već opazim dvoje djece, kako nešto teškom mukom nose i nekamo se plašno svaki čas obaziraju. Mene kao da nijesu odmah smotrili. Dolazio sam im sa strane, a put bio vijugast. Došao sam već blizu i mogao sam jasno vidjeti, čim se muče: vuku ti, brate, jednu ogromnu bundevu (buču). Dečko bio od kakvih pet godina, djevojčica, čini se, ni toliko nije brojila. Vucarili tu bundevu izmjenično, i pomagali si svakojako; sad u ruku, sad u košulji, sad jedno, sad obadvoje: ta teži teret nego oni!

Opazili me!... Protgnuli, a bundeva omakla im se iz ruku... Prepali se...

„Što je, djeco?“ zapitao ću ih nakon pozdrava.

Od straha ne znadoše mi ni odgovoriti. Mala mi okrenula legla i pregačom zastrla si lice. A on, on skina kapu i premetao je smeteno u rukama, usto zarumenlo preko ušiju. Plašno pogledao čas mene, čas nju, čas — bundevu.

Primijetio sam odmah, da tu nijesu čisti poslovi. Zapitam ih ipak sasvim blago i milo:

„Što je, djeco? Odakle vam ta bundeva?“

„Ja... ja...“ stao mali macati kroz plač, „ja nisam nisam kriv, ona je... ona je kriva...“

Odali se eto! Ukrali su je i hijeli kući odnijeti.

Opomeneni ih i dadem im nauk, koji, nadam se, ne će tako brzo zaboraviti, a potom pogriem dalje svojim putem.

Gle! pomislih, pravi Adamov sin! O Adamu nije mali po svoj prilici ništa ni čuo — šta će naučiti od takovih roditelja, koji si ovako djecu odgajaju? — a ipak se eto izgovarao kao nekoć Adam u raju: „Nisam ja kriv: žena, koju si mi dao za drugaricu, dala mi je, pa sam jeo“.

Roditelji, roditelji! Pazite djeci na prste! (B.)

Svaštice

— Marica Antončič, povjerenica u Cebnu. (Sr. Glasnik 1906. str. 18. i 1907. str. 80.) Naknadno primismo u njezinoj smrti još ove ganutljive crtice: Kad je Marica ležala bolesna na postelji, više se je puta naglo digla i sjela i počela se križati i moliti očenak. Majka ju pitala: „Zašto, Micezo, moliš?“ — „Jer treba moliti!“ ozbiljno će mala. I svoju je tebu prosiša, da bi za nju molila sveti križni put. Često je tražila, da joj donese svetih sličica, osobito onu svetoga Josipa, a opet je i opet pjevala: —

O Marijo, ružin cvjet,	Ti smiljenog srdača
Tebe ljubim cijeli svijet,	Prosi za nas Isusa!

Jedan put naglo se uspravi, izbulji oči i veselo viče: „Vidiš, mamo, moje lijepo hijelo opravice? Čuješ li, kako Anđeli lijepo pjevaju? Čuj, kako lijepo zvonit!“ I onog je kolekta huncula, a sve samo o svetom stvarima. — O mili anđeliću, moli se u nebu za hrvatsku omladinu!

— Mali Berislav povjerenik. Ljubija (Bosna). Mjeseca travnja 1905. — piše nam učiteljica — dobila sam sinčića, dosta slabakno djetekce, pa smo ga, moj suprug i ja, odmah preporučili Presvetomu Srcu, da ga uzdrži zdrava, a poslije da ga uzdrži od svake nesreće. Pa evo, hvala Srcu Isusovu, premda je slab, uvijek je zdrav. Kad je još posve malen bio, nije se znao smijati, a uvijek bi gledao na sliku Srca Isusova više postelje i znao bi se dugo s njome zabavljati. A i prvi posmijeh bio je na tu sliku, što nas oboje veseli. Odlučili smo, da naš mali Berislav bude povjerenik „Glasnika Srca Isusova“, i to uvijek i svagdje, dok gnđ budemo mogli na njega utjecati. Za sada imamo 16 pretprištika. Dok je Berislav malen, mi ćemo se brinuti za pretprištike, a poslije, ako Bog da, on sam.

